CRIME SCENE PRESS

HERVÉ LE CORRE

Trecând prin noapte

HERVÉ LE CORRE

TRECÂND PRIN NOAPTE

Premiul Publicului
la Quais du Polar
2023

„Jourdan nu știe ce-i conduce pe oameni spre decăderea lor. Nu mai vrea să știe. Așa că are furia, ca singur răspuns la întrebările imposibile. Ca ultim recurs la capătul unui impas.

Furia, pentru că doare mai puțin decât tristețea și cel puțin te face să te simți viu."

Hervé Le Corre – *Trecând prin noapte*

Hervé Le Corre
Trecând prin noapte
Titlul original: *Traverser la nuit*

Éditions Payot & Rivages, Paris, 2021, 2022
CRIME SCENE PRESS, 2024 pentru aceasta ediție

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LE CORRE, HERVÉ
Trecând prin noapte / Hervé Le Corre – trad. din Ib. franceză de Delia Tuică – București; Crime Scene Press, 2024
ISBN 978-630-6542-17-8 I.
Tuică, Delia (trad.)
821.133.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION
Corectură: RUXANDRA MANUELA ARION
Tehnoredactor: GINA ROGOJINOIU, GELU ISPAS
Bun de tipar: februarie 2024
Tipărit în România

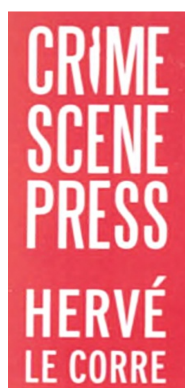

Hervé Le Corre

Trecând prin noapte

traducere din limba franceză
de Delia Tuică

– 2024 –

Hervé Le Corre s-a născut la Paris și predă literele la Universitatea Bordeaux Montaigne.

Cititor avid de romane polițiste, a debutat la 30 de ani, iar cărțile sale s-au bucurat de un succes imediat. Scriitura, personajele, atmosfera sumbră din romanele sale îl încadrează printre cei mai *noir* autori francezi.

A fost răsplătit cu numeroase premii literare, printre care, pentru romanul După război: Prix Le Point du Polar européen (2014), Prix Landerneau (2014), Prix Michel-Lebrun (2014), Trophées 813 (2015). Romanul a fost tradus la Crime Scene Press în 2021.

1

Nemișcați și sumbri în lumina albăstruie pe care ploaia o pulverizează peste ei, expirând niște norișori de aburi risipiți pe dată de vântul rătăcit care bântuie de-a lungul șinelor de tramvai, vreo zece indivizi așteaptă acolo, rebegiți de frig și înfofoliți, dar nu se apropie de bărbatul neînsuflețit care zace sub bancă. Se prefac că privesc în altă parte, departe, pentru a observa apropierea vreunul vagon, sau se holbează la ecranul telefonului care le face chipurile palide și inexpresive. Suntem în luna martie și din cauza burniței care nu contenește de zile întregi totul are străluciri bolnăvicioase și licăriri tulburi.

La ora 6:20 o femeie a sunat la poliție pentru a semnala faptul că un individ stătea întins pe jos, sub o bancă dintr-o stație de tramvai, aproape de zona Aubiers, și că era în tricou deși afară era foarte frig, și că era plin de sânge, în fine, așa credea ea, că era sânge, și că nu se mișca, poate era mort, motiv pentru care, a adăugat ea, a preferat să sune la poliție.

Foarte curând, privirile se întorc spre girofarurile mașinii de poliție și spre siluetele celor trei polițiști care coboară din ea, și care se conturează și se mișcă ritmat în luminile acelea puternice și desincronizate. Toate lumea îi observă cum se apropie de omul total nemișcat, așezat cu spatele la toți ceilalți, cu capul pe brațul îndoit, de parcă ar fi fost un om care se odihnește vara sub un copac, obosit din cauza căldurii. Un polițist o întreabă pe femeia cea mai apropiată dacă ea e cea care a sunat, iar ea răspunde cu un aer temător că nu, trăgându-și mai tare pe frunte baticul mov care îi înfășoară capul și apoi întorcându-se cu spatele pentru a se uita dacă nu cumva se zărește în depărtare farul alb al tramvaiului.

Unul dintre polițai îl împinge pe individ cu vârful piciorului și se apleacă deasupra lui.

— E bine, respiră.

Unul dintre colegii săi rămâne mai în spate, cu mâna așezată pe arma din toc. Al treilea e mai departe. Privește în jurul lui, curios poate, de parcă atunci ar descoperi cartierul, cu betoanele lui conturate în noapte, cu unghiurile sale drepte, cu mulțimea de muncitori congelați sub burnița rece.

— Hei! Poliția! Mișcă-te! Nu poți rămâne acolo.

Sângele de pe tricou s-a închegat. Pete maronii, urme mizerabile.

Polițistul fixează lumina lanternei pe capul adormitului. Îl trage de ureche și acesta întoarce spre el un chip spân, rotund, cu o gură îmbufnată de copilaș adormit. Îi mai spune o dată să se miște, să se trezească. Îi repetă, poliția!

Până la urmă bărbatul își întinde picioarele și polițistul se ridică dintr-o dată și se dă cu un pas în spate, în timp ce colegul lui se apropie.

— Hai, că doar n-o să stăm toată ziua pe-aici!

Stația radio îi țârâie. Dă raportul.

— Încă un bețiv, spune el. O să-l ridicăm.

În stație se aude un zgomot care ar putea fi un hăhăit.

Bărbatul se răsucește încet pe spate. Se freacă la ochi cu dosul palmei, ca un băiețaș trezit din somn. Se întinde puțin câte puțin. Pare că se mărește cu fiecare mișcare pe care o face.

— Am dat de-un baschetbalist. Cre' că are vreo doi metri.

Polițaiul care ține lanterna oftează. Îi luminează fața omului. Privire fără vlagă printre pleoapele întredeschise.

— Hai, ridică-te. Vii cu noi.

Insul se răsucește ca să iasă de sub bancă, se lovește la cap și-și duce mâna la frunte, iar apoi își privește degetele.

— Fii atent! Că dup-aia o să spună că e de la noi.

Îl ajută să se așeze. Tramvaiul sosește troncănind. În spatele ferestrelor se ivesc priviri curioase. Individul stă sprijinit de peretele din sticlă al adăpostului din stație, cu mâinile pe coapse și privește în jurul lui cu un aer năuc sau indiferent. Pute a alcool și a pișat. Blugii îi sunt uzi până la genunchi.

Cercul luminos al lanternei continuă să-i parcurgă chipul rotund, bucălat și slinos. Mai degrabă tânăr. Sub tricoul murdar o burtă căzută. Pe brațul stâng un tatuaj grosolan. De genul celor care se fac în pușcărie sau dintr-o provocare într-o noapte de beție. Poate un cap de câine. Nicio urmă de lovituri, nicio rană aparentă.

— Cum te cheamă?

Bărbatul își ridică ochii spre cel care a pus întrebarea. Nu pare să fi înțeles.

— *Your name,* reia polițaiul.

Lacrimi se preling pe obrajii proeminenți. Își întoarce privirea și își șterge fața.

— Iote-l cum se smiorcăie!

— L-a apucat tristețea de după beție!

— Să-l aduceți cât mai repede, se aude prin stație. E pentru poliția judiciară.

Îl forțează să se ridice. Se ține bine pe picioare, nu se clatină deloc, așa cum fac de obicei bețivanii pe care îi culeg de pe străzi în fiecare noapte. Când se ridică e mai înalt decât ei. Umerii căzuți, puțin cocoșat. Se întreabă dacă n-ar trebui să-i pună cătușele. Da, bineînțeles, nu se știe niciodată. Îi lasă să-l încătușeze cu mâinile la spate fără să se opună, se așază pe bancheta din spate a mașinii, încet și greoi, cu privirea goală.

În timpul traseului cadența stridentă a sirenei și mișcarea vehiculului parcă îl leagănă, pentru că își închide ochii iar capul începe să i se bălăngăne cu bărbia în piept.

În liftul care urcă spre birourile poliției judiciare se sprijină de peretele metalic, așa cum e, înalt, mare și solid și îi privește de sus pe cei trei polițiști, printre pleoapele întredeschise care clipesc frenetic din când în când. Polițiștii respiră pe gură pentru că tipul pute extrem de rău, nu numai a urină și alcool, umplând aerul din cabină cu o miasmă grea, ca aceea a oamenilor străzii pe care îi arestează uneori când îi prind în stradă urlând la lună sau la ploaia care cade pe ei, bătându-se sau spărgând retrovizoare, înnebuniți de atâta mizerie, plini de jeg, înconjurați de un miros ca de mort, cu trupurile deja mâncate de paraziți pe la pliurile pielii.

Șeful de echipă, un sergent pe nume Roland, Jérôme Roland, îl întreabă din nou care îi e numele, ridicându-i bărbia cu mâna înmănușată pentru a-l obliga să-l privească în ochi. Bărbatul îl fixează, mai întâi cu un aer uimit, apoi privirea i se plimbă în toate direcțiile, zăbovește pe tavan, trecând peste ceilalți polițai de parcă nici n-ar exista, cu niște ochi ieșiți din orbite, plini de lacrimi.

Îl duc într-un birou unde un tânăr ofițer al Poliției Judiciare bea cafea în fața unui calculator, un locotenent pe nume Madec, care ridică ochii spre capul rotund al suspectului, cu obraji rozalii, nas turtit de boxer, și zice aha, bine, am înțeles, și se duce să deschidă imediat

fereastra și face loc pe un scaun unde să fie așezat gigantul.

— La dracu', și mai e și beat, nu vă miroase?

Roland și-a scos cascheta și își șterge fruntea cu dosul palmei.

— Ba ne miroase de mai mult de-o oră dacă chiar vrei să știi. Ni s-au umplut nările. De asta și de restul. Jourdan nu e aici? Sau ceilalți?

— Au ieșit cu treabă. Eu păzesc mobilele și recepția. Ce e cu tot sângele ăsta pe el?

— Întreabă-l. Poate ție o să-ți zică. Din câte se pare, nu e al lui. Nici măcar nu știu dacă înțelege ce-i spunem. Poate o fi vreun străin sau vreun prost congenital.

Ceilalți doi polițai rânjesc. Genital ești tu, murmură unul dintre ei.

Individul privește în jurul lui, prăvălit pe scaun. Pare ca picat din lună. Picioarele i se mișcă fără încetare, scârțâind pe gresie. Madec pocnește din degete, dar omul nu reacționează. Privește cu gura căscată, prin fereastra deschisă, cerul cenușiu, și pare a fi complet cretin.

— Hei, ești cu noi? Ți-e mai bine?

Celălalt rătăcește cu privirea pe fereastră. Norii, mișcarea lor lentă pe deasupra orașului.

Madec răsucește între degete un pix albastru. I se adresează lui Roland.

— Păi și, deci?

Roland îi povestește. Uriașul acesta, adormit sub o bancă, în stația Les Aubiers, cu sânge pe el, dar fără urme de lovituri sau vreo rană, nada. Nimic în buzunare, nici acte, nici măcar un bilet de tramvai. Foarte probabil sub influența alcoolului. Nicio concluzie. Vor trebui să-l facă cumva pe imbecilul ăsta să vorbească.

Madec dă din cap imperceptibil, fixându-l cu privirea pe uriașul ghemuit pe scaun. Neînțelegând în mod cert absolut nimic, nereușind, după toate aparențele, să construiască nicio ipoteză. Își freacă mâinile, suspină.

— Cum te numești?

Bărbatul își ridică privirea, se holbează la dușumeaua din fața lui, dă din cap, se bâțâie pe scaun în așa măsură încât picioarele de metal zgârie puțin pardoseala. Mormăie ceva cu o voce stinsă și cu un timbru ca de copil.

— Ce-a zis?

Cei trei polițiști își aruncă priviri întrebătoare ridicând din umeri.

— Ce-ai zis?

— Nu trebuia, zice suspectul.

— Ce nu trebuia?

Își trage capul între umeri, cu sprâncenele încruntate și gura strâmbă într-un rânjet ursuz.

Madec le aruncă o privire colegilor săi care așteaptă, cu degetele mari agățate de vestele antiglonț. Unul dintre ei bate cu degetul în cadranul ceasului de mână și își manifestă nerăbdarea. Mai avem și altele de făcut. Madec se ridică oftând, fără să-l scape din ochi pe gigantul care se holbează la propriile picioare cu un aer încăpățânat.

— Până se întorc ceilalți o să-l băgăm la răcoare. Scoateți-i tricoul, trebuie să aflăm mai multe despre sângele ăsta. Apoi poate să se odihnească în celulă.

Îi scot cătușele și îl fac să se ridice. Odată în picioare, capul i se ivește pe deasupra capetelor lor iar privirea lui, care parcurge biroul, pare să descopere o nouă perspectivă. Madec se duce să ia dintr-un dulap o pungă cu sigiliu și apoi se întoarce în spatele biroului său. Unul dintre polițiști îi spune individului să-și scoată tricoul dar acesta nici nu se clintește.

— Nu ne enerva. Scoate-l odată! O să-ți dăm altul.

Tipul nu se mișcă. Și-a înfipt privirea fixă, inexpresivă, încă în lacrimi, în cea a polițistului, așa că acesta din urmă își pierde răbdarea. Îi ridică tricoul, și făcând asta ajunge foarte aproape de uriaș, după care se produce o mișcare foarte rapidă, de parcă cei doi oameni s-ar fi înlănțuit sau înjunghiat dintr-o dată, iar polițistul se trage în spate urlând, prăbușindu-se peste un fotoliu care se mișcă și alunecă de sub el, proiectându-l la picioarele unui dulap.

Uriașul ține acum pistolul și îl mișcă în toate părțile, scoțându-i piedica, și încărcând un cartuș pe țeavă, clic-clac. Agită arma în toate direcțiile, cu degetul pe trăgaci. Roland îi spune ce se spune în astfel de situații, pune-o jos, nu face asta, scoțându-și în același timp foarte lent arma lui, acționând chiulasa cu un gest atât de fluid că de-abia se aude declicul mecanic. Ține pistolul în mâna atârnată de-a lungul piciorului, cu degetul pe trăgaci, pune-l jos îți spun, noi suntem trei și tu ești singur, gândește-te puțin. În spatele lui, colegul său rămâne nemișcat, e siderat. E tânăr acest coleg, Martin e numele

lui, dar toată lumea îi spune Tintin. Un polițist bun, se spune, cinstit și dintr-o bucată, și e prima oară când e amenințat cu arma, așa că îl lasă pe colegul său mai în vârstă să acționeze, să lase experiența să-și spună cuvântul. Apoi, dintr-odată, cine știe de ce, începe să înainteze spre uriaș, cu mâinile ridicate, rugându-l pe un ton prietenos să îi dea arma, dar acesta îndreaptă țeava pistolului spre el, la mai puțin de un metru de fruntea lui, iar pumnul strâns pe mânerul armei îi tremură, așa că apasă gura țevii pe propria sa tâmplă, ca pentru a o fixa, de altfel respiră foarte puternic, fără îndoială pentru a-și regăsi stăpânirea de sine, sau pentru a prinde curaj, nu se știe, și tânărul Martin, Tintin pentru colegi și prieteni, dezarmat, strigă nu, nu face asta, fii rezonabil. Atunci individul, cu un aer surprins, întoarce arma spre Martin și trage pe deasupra umărului său în dulapul din spatele lui și apoi țâșnește spre fereastră și spre burnița care acoperă tot și se aruncă în gol, chiar în momentul în care glonțul pe care l-a tras sergentul Roland îi sfâșie ceafa.

Madec se precipită și îl vede strivindu-se practic de sol, mișcându-și ușor brațele și picioarele într-o baltă de apă și sânge, înotător deja înecat, și apoi se întoarce gemând. Sergentul Roland își privește oamenii aflați în jurul lui, sunteți bine? Dau cu toții din cap clipind din ochi, încă asurziți din cauza zgomotelor de armă. Al treilea polițai, Hamache, stă cu spatele sprijinit de dulap, cu o mână așezată pe tocul gol al armei și cu tricoul pătat de sânge în cealaltă.

— O treabă excelentă, îi spune Roland, bătând fără zgomot din palme.

Surzi, încă năuciți, niciunul dintre ei nu-i aude pe cei cinci sau șase colegi intrând într-un haos de țipete, de chemări, de mobilă dată la o parte, turmă gălăgioasă cu armele la înaintare, oprită brusc de un zid de tăcere și de mirosul de praf de pușcă. Sosește și un comisar, cu mânecile suflecate și cravata deznodată. Toți se feresc din calea lui. E foarte palid și fără suflu.

— Ce dracului se întâmplă aici?

Madec povestește. Se bâlbâie, bâiguie, rectifică și ceilalți trei din jurul lui sunt de acord, confirmă, vin cu completări. Comisarul se apleacă pe fereastră, spune „Bine, n-are cum să cadă mai jos de-atât, idiotul”, apoi, răsucindu-se, adaugă, „toată lumea afară de-aici, protejăm locul faptei, ce dracu’, nu mai vreau să văd pe nimeni în

balamucul ăsta”, evitând în același timp, cu un pas în lateral, să calce pe cartușul unui glonț ce zăcea pe jos.

Iar afară, în timp ce trupa de polițai iese din încăpere, lent, murmurând, vântul urlă și plesnește geamurile cu mâinile sale mari și umede.

2

Stătea așezată pe jos și câinele se aruncase asupra ei mârâind. Un câine enorm, cu ochii galbeni, cu botul masiv și turtit, a cărui carne moale și umedă îi strivea fața, și-i uda gura și ochii cu salivă, lingând-o insistent cu limba lui mare. Simțea uneori atingerea dinților lui care păreau că vor s-o muște, și îi era teamă în fiecare secundă că animalul va deschide gura și îi va smulge fața, pentru că auzea în fundul gâtlejului acestui gigant un hârâit surd, profund, care făcea întreg animalul să vibreze. O femeie micuță și brunetă, care stătea puțin mai departe, chema câinele fără nicio autoritate, puțin îngrijorată, încercând s-o liniștească în același timp. Să nu vă fie frică, nu e un câine rău. Dar aproape că îi pierise vocea de cât își tot chema animalul.

Mai erau și ceilalți doi câini. Mici și urâți. Schelălăiau, lipiți unul de celălalt, încât aproape se confundau și s-ar fi putut crede că erau două căpățâni mici, ascuțite și încadrate de urechi roz, care aparțineau aceleiași creaturi. Ochii lor mari, rotunzi și proeminenți, aproape ieșiți din orbite, erau gata să explodeze de frică. În ciuda groazei, Louise nu-și putea împiedica gândul că monstrul se va arunca asupra lor și că îi va sfâșia, și se întreba de ce totuși nu făcea nimic și continua să-i lingă fața. Se chinuia să respingă sacul greoi care tremura deasupra ei și nu avea forță, dar într-un final a reușit să scoată un țipăt.

S-a trezit și și-a șters imediat obrazul uscat cu cearșaful, plină de scârbă. A stat un moment pe spate, cu ochii în tavan, întrezărind pătratul estompat de culoare verde al radioului deșteptător, așteptând să i se risipească angoasa coșmarului și să i se liniștească inima. S-a uitat să vadă cât e ceasul – 5:52 – și și-a dat seama că nu va mai adormi. A dat la o parte cearșaful și pătura și s-a așezat pe marginea patului, tremurând de frig într-unul dintre acele tricouri vechi pe care ajungea să le folosească pe post de pijama, obosită deja, în ciuda celor șapte ore de somn pe care le dormise, obosită de amintirea zilei precedente și de gândul la cea care va urma. S-a ridicat cu greutate, cu o ușoară amețeală, și a renunțat să mai aprindă veioza pentru că avea impresia că întunericul o

mai legăna puțin, că noaptea o mai ținea o vreme în brațele ei, șoptindu-i promisiuni mincinoase de odihnă. A apucat pe bâjbâite de pe scaun niște pantaloni vechi de jogging, pe care i-a îmbrăcat sprijinită de comodă, apoi și-a tras pe cap vechiul pulover care-i era prea mare, și care i-a căzut, greu și moale, pe umeri. Și-a strecurat picioarele în niște espadrile care îi serveau drept papuci de casă și a mers pe hol. Mirosul patului răvășit și al somnului o urmăreau în întuneric. Și-a băgat capul prin ușa întredeschisă a camerei lui Sam, i-a ascultat respirația liniștită și a zâmbit când i-a zărit părul negru zburlit la marginea patului, albăstrit de reflexia creată de lumina veiozei.

S-a așezat pe colacul rece fără să aprindă lumina. Oboseala a profitat și i-a tras umerii în jos și i-a curbat spatele, iar ea și-a dat seama că dacă va mai întârzia treizeci de secunde ar putea adormi aici, în fundul gol, pe întuneric, cu antebrațele așezate pe coapse, în duhoarea corpului ei pe punctul de-a se trezi.

Se ridică brusc și iese însoțită de zgomotul apei trase, temându-se ca acest vacarm îl va trezi pe cel mic. Se duce să verifice că ușa de la intrare e bine închisă înainte de-a arunca o privire prin fereastra de la bucătărie. Nu vede nimic în lumina murdară a felinarelor, în afara mașinilor aliniate în parcare, nimic care s-o îngrijoreze. A plouat și totul e învăluit în străluciri murdare și reflexii tulburi. Cerul se luminează cu greu, în tonuri de cenușiu și albăstrui ca o tablă de oțel.

În baie lumina îi zdrobește ochii, așa că își lasă capul în jos și fixează fundul chiuvetei, cu părul căzut pe față precum o voaletă. Când se ridică, nu poate evita să se vadă, buhăită după somnul de noapte, cu o cută a feței de pernă gravată de-a lungul obrazului. Se stropește cu apă rece, își răcorește ceafa atât de tensionată de parcă ar fi opus rezistență ore în șir unei mâini puternice care ar fi vrut s-o îndoaie.

Așteaptă în picioare, în cadă, ca apa caldă să ajungă până la para dușului. Tremură bâțâindu-se pe vârful picioarelor pentru a evita stropii înghețați care îi udă gleznele. Pe coapsa dreaptă hematomul i se resoarbe puțin câte puțin, luând o tentă verzuie și nu se poate abține să se gândească la bătrânul Lacombe, pe care l-a găsit într-o luni dimineață, căzut la picioarele patului, și a

cărui piele luase deja această culoare groaznică în cele trei sau patru zile de când zăcea mort, singur la el acasă.

Așa că își frecționează coapsa în încercarea de-a face sângele să circule și de-a face să dispară această amprentă morbidă, dar nu reușește decât să trezească durerea mușchiului zdrobit, și lacrimi i se ivesc în ochi din cauza furiei și a neputinței. Și alte părți ale corpului sunt încă dureroase, în spate, pe coaste, așa că și le săpunește cu blândețe, cu precauție, și lasă să curgă peste ele apa fierbinte, de parcă ar fi putut să-și anestezieze carnea, să șteargă echimozele rămase.

Își amintește că la un moment dat s-a prăbușit pe canapea și s-a ghemuit pentru a-și proteja fața și sânii, încasând loviturile de picioare, slăbite de lipsa de elan, și pumni care îi asaltau brațele și coastele. O să te distrug, urla el, și ea chiar a crezut că va sfârși prin a-i rupe cutia toracică și a-i răscoli interiorul corpului pentru a-i smulge inima. I-au venit în minte imagini de film în care niște brute zdrobeau cu lovituri de pumni tot felul de pereți sau uși, și s-a văzut și pe ea nimicită, cu el năpustit asupra ei pentru a finaliza masacrul.

Cu gândul la copilul închis în camera lui, terorizat, plângând în liniște în spatele ușii, ca de fiecare dată, a reușit să găsească suficientă forță și suflu pentru a scoate un urlet animalic, răgușit și sfâșietor. I-a pronunțat prenumele dintr-o suflare, Lucas, și el s-a tras în spate până la un fotoliu pe care nu îl văzuse în spatele lui și aproape a căzut în fund. S-a redresat imediat și ea l-a văzut rămânând nemișcat, gâfâind, șocat fără îndoială, cu mâinile lui mari tremurând la capătul brațelor care-i atârnau pe lângă corp. A privit în jurul lui, căutând poate ceva pe care să-l distrugă sau pe care să-l arunce asupra ei, apoi a dat din cap înainte de-a ieși din încăpere înjurând.

A închis după el fără zgomot ușa de la intrare, fără a o trânti ca de obicei, atât de încet încât, crezându-l în continuare la pândă pe hol, gată să se năpustească din nou asupra ei, nu a îndrăznit să se ridice de jos, nici măcar să-și abandoneze poziția ghemuită de apărare.

Tot în picioare, în cadă, își dă seama că își șterge mașinal corpul deja uscat și trebuie să facă un efort de voință pentru a ieși din amorțeala care a cuprins-o, și pentru a ieși din cadă ca să ajungă în fața reflexiei ei din oglindă, goală, fragilă și singură, cu un rictus amar în

colțul gurii, în lumina asta care îi scoate toate oasele în evidență, îi brăzdează pielea palidă și îi face corpul să pară nesigur, poate chiar pe punctul de-a se prăbuși, de-a se dezumfla ca o păpușă enormă.

Se grăbește să se îmbrace și-și termină toaleta curățându-și fața cu o loțiune a cărei prospețime și parfum subtil îi fac bine, frecându-și pielea de sub ochi până se înroșește, de parcă ar putea să șteargă ridurile fine care profită de noapte pentru a sublinia și mai puternic fiecare urmă lăsată de ziua precedentă. În doar o secundă, crema de zi i-a făcut pielea mai moale și mai tânără, sub masajul degetelor, și acum își caută în oglindă chipul de domnișoară.

În bucătărie mănâncă o bucățică de pâine cu dulceață, pe care o îneacă într-o cană de cafea neagră. Căldura din fundul gâtului, din esofag, o trezește complet și-și rulează o țigară pe care o fumează pe balcon, uimită de cât de plăcut e aerul curat. Cerul începe să se lumineze. Printre nori încă mai sclipesc câteva stele. Tresare la auzul zgomotului unei portiere de mașină, puțin mai departe în parcare, și apoi vede cum se aprind farurile și cum se îndepărtează încet vehiculul. Îl urmărește cu privirea până ce dispare între două clădiri și apoi oftează suflând fumul țigării, de parcă s-ar fi risipit o amenințare difuză. Își zdrobește chiștocul în fundul unui bol de rășină care îi servește drept scrumieră și se sprijină cu coatele pe balcon, lăsându-se invadată de gânduri confuze. Să plece de aici cu Sam, să-și refacă în altă parte, la adăpost, o viață liniștită? Să-și reia studiile? Să devină învățătoare? Dar mai sunt și morții. Și ar fi departe de ei. Oare o aud când le vorbește? Biată fată! Morții nu aud nimic! Dovada: nu răspund niciodată. Nu vorbești niciodată decât cu tine însăți atunci când îi invoci. Doar crezi că ei te consolează.

De ce nu sunteți aici?

Se smulge din propria contemplare întrebându-se cât o fi ceasul, se întoarce în casă și-și ridică ochii spre pendula agățată deasupra frigiderului. Oftează de ciudă văzând limbile oprite la ora 3:17 ca și ieri, ca și săptămâna trecută, și cea precedentă. Nu uita să cumperi baterii, idioato, așa că îi vine cheful să își noteze chestia asta la încheietură și găsește un stilou pe blatul de bucătărie, lângă un teanc de *post-it*-uri, dar având în vedere că nu merge, nelăsând pe pielea ei decât niște

urme de cerneală uscată, atunci insistă și-și trasează niște dâre roșii pe partea din față a antebrațului, și, pentru câteva secunde o cuprinde ideea de-a se răni și de a-și face sângele să curgă, apoi însă, sufocându-se de groază, aruncă stiloul cât colo, ca pe un obiect nefast, dotat cu o voință malefică proprie.

Când îl ia în mână ca să vadă cât e ceasul, telefonul îi vibrează. Trei mesaje.

Te iubesc ca un nebun.
Mă gândesc tot timpul la tine.
Trebuie să vorbim.

Ecranul arată ora 6:30 și ea simte cum i se înmoaie picioarele. Se prăbușește pe scaunul cel mai apropiat, iar în gât i se pune un nod amar, pe care cele două suspine nu reușesc să-l risipească, iar apoi începe să plângă în liniște, cu capul pe brațele încrucișate, și i se pare că i se dezmembrează corpul, că se dizolvă în el însuși, în așa măsură încât probabil nu va mai rămâne pe șezutul scaunului decât o grămadă de piele mototolită, abandonată acolo precum o cârpă inutilă. Îi e teamă să dispară și cu toate astea e tot ceea ce își dorește în acel moment, pândind cu o curiozitate aproape nerăbdătoare mecanismul pe care-l crede declanșat în ea, această resorbție a cărnii ei, a întregii ei ființe, într-o breșă deschisă în neantul în care urmează să fie aspirată.

Se ridică, cu umerii în continuare zguduiți de spasme, ștergându-și cu un șervețel de masă ceea ce i se scurge din nas peste gură și peste bărbie, și apoi se ridică și se duce să-și ia o bucată din sulul de hârtie de bucătărie pentru a-și sufla nasul. Deschide robinetul chiuvetei și-și pune fața sub jetul de apă rece, bea două înghițituri și apoi își trece mâna umedă peste ceafă. Un frison puternic îi traversează șira spinării, până sub rinichi, și-și lovește obrajii cu palmele și se plesnește zgomotos, ținându-și maxilarul încordat pentru a putea suporta durerea.

O ușă scârțâie încetișor. Respiră puțin mai încet și ciulește urechile. E capabilă să-i audă picioarele goale mergând pe mochetă. Sam e tot timpul în picioarele goale. Îi e teamă să nu răcească, și când i-o spune el ridică din umeri cu o jumătate de zâmbet și clipește din ochi. Face deseori asta. Oasele îi ies prin tricou precum niște aripi care au început să-i crească. Îngerul meu brun

cu ochii atât de blânzi… Cu lungile lui gene negre și gingășia de fluture. Nu-i nimic, spune el uneori cu vocea lui puțin răgușită. Și atunci ea e de acord cu el. Și se simte ridicată și mai ușoară dintr-o dată, datorită formulei sale de magician. Nu-i nimic!

Intră în bucătărie clipind din ochi și frecându-şi-i cu dosul palmei. Se scarpină în partea de jos a spatelui prin pijamaua lui cu Superman. Ea deschide brațele și picioarele și el vine, cu ochii îndreptați în jos, să se ghemuiască lângă ea. Își apasă capul pe pieptul ei. Ea îl sărută pe păr. Simte căldura corpului lui mic răspândindu-se în jurul ei și i se pare că fură o bucățică de eternitate, ceva foarte intens, pe care nu ar ști cum să-l numească. Poate o paranteză în afara timpului.

Își devorează cerealele făcând zgomote cu gura și aruncându-i câte o privire piezișă, pentru că știe că ei nu-i place asta. Ea îi face observație din ochi și el pufăie în liniște, cu nasul în cană.

Trage de timp în fața cănii cu ciocolată pentru că e prea fierbinte. Nu zice mare lucru. Cască, îi cade un papuc, se contorsionează pentru a și-l recupera fără să fie nevoie să se ridice. Când începe vacanța? Louise nu știe exact. Luna viitoare, cred. Grăbește-te, o să întârziem. Așa că suflă de mai multe ori în cană cu obrajii umflați, prefăcându-se dintr-o dată că se grăbește și apoi bea cu înghițituri mari, terminând cu un suspin prelung, ștergându-și cu dosul palmei buzele mânjite.

În fața școlii domnește agitația obișnuită a părinților pălăvrăgind între ei în timp ce puștii se înghesuie în holul de la intrare ciripind. Louise salută vreo două sau trei femei și schimbă între ele cunoscutele formule de politețe, ce mai faceți, toate bune, haideți că trebuie să plec, o să întârzii, au zis c-o să plouă, m-am săturat de vremea asta. Ca în fiecare dimineață, Sam își strânge mama în brațe șoptindu-i la ureche ceva ce ea nu a reușit niciodată să înțeleagă și pe care el refuză și în ziua de azi să îi explice. E secret, spune el de fiecare dată când ea îl întreabă ce înseamnă. O să-ți spun când o să mă fac mare. Ea îi înșiră obișnuitele sfaturi sărutându-l pe păr și apoi îl privește cum se alătură unui grup de trei băieți care păreau că îl așteaptă și care îl întâmpină cu niște figuri conspirative, după care îl iau cu ei, ținându-l de după umeri și îi arată ceva peste care se apleacă cu toții în

timpul mersului, încovoiați și uniți, ca o grămadă de rugby fără minge.

Louise de îndepărtează pe stradă păstrând în ureche șoaptele fiului ei, acest abracadabra neinteligibil care o face să creadă, pentru câteva secunde, că acest copil e poate un vrăjitor, cu vrăji încă nesigure, și pe care ea ar trebui să îl facă să-și păstreze și să-și aprofundeze darul.

Se așază la volan cu un zâmbet mulțumit și se lasă pe spate cu picioarele întinse, cu ochii închiși, în umezeala rece pe care sistemul de încălzire nu a avut încă timp s-o împrăștie. Își strânge în jurul corpului vesta matlasată și stă așa, ghemuită, îmbrățișându-se singură, și dorința de a trage un pui de somn chiar acolo, chiar și pentru zece minute, o cuprinde cu atâta forță, ademenind-o pe tărâmul viselor precum una dintre acele pante ușoare unde, tot mergând înainte, dispare oboseala, încât trebuie să se smulgă din propria strânsoare cu un scâncet de efort pentru a se așeza mai bine pe scaun și a porni mașina. Puțină burniță i-a pudrat parbrizul și i se pare că ștergătoarele, scârțâind pe geam, estompează culorile la fiecare mișcare, de parcă cerul și-ar fi pulverizat lent pe străzi cenușiul.

Supraveghează în oglinda retrovizoare o mașină albastră care o urmărește de prea aproape, și căreia nu-i poate distinge marca și nici trăsăturile bărbatului de la volan, pentru că luneta este aburită de ploaie, iar ștergătoarele uzate trasează niște inutile arcuri de cerc pe mâzga lipită de geam. El a zis pe diseară, dar e capabil să apară din senin în orice moment, implorând-o sau amenințând-o în funcție de zi și de oră, sau mai exact în funcție de ceea ce a consumat sau a băut înainte de-a veni. Scotocește în poșetă pentru a căuta spray-ul lacrimogen de care nu se desparte niciodată și până la urmă îl găsește înghesuit sub o micuță eșarfă de mătase care îi aparținuse mamei sale. Îl pune pe scaunul de lângă ea fără a scăpa mașina albastră din ochi. Brusc, un tânăr pe bicicletă, înfofolit într-un poncho negru lucind de ploaie, țâșnește din spatele unei furgonete parcate de-a curmezișul și trebuie să facă o manevră pentru a-l evita. Îl înjură pe tip și lovește cu pumnul claxonul. Când ridică ochii spre oglinda retrovizoare mașina de culoare albastru-închis a dispărut și două suspine scurte o zguduie, ușurând-o de greutatea care îi zdrobea pieptul.

Conduce timp de aproape o jumătate de oră în ziua aceasta incertă și strălucitoare din cauza bălților. Perle moi aleargă pe geamurile mașinii și apoi se prăbușesc aruncând sclipiri derizorii. La un moment dat, sătulă să audă același buletin informativ redifuzat la fiecare sfert de oră, printre o mulțime de comentarii și cronici, închide radioul și liniștea relativă care îi zumzăie în urechi îi dă impresia că lumea exterioară e pe punctul de-a se îndepărta și de-a dispărea cu totul foarte curând. I-ar plăcea să se năpustească pe acest drum, singură de-acum, ca unică supraviețuitoare a unei catastrofe fulgerătoare și să se poată întoarce pe dată după Sam, care cu siguranță a știut să se adăpostească.

3

Ușa apartamentului nu era închisă cu cheia. Jourdan a intrat primul, s-a oprit în prag și a simțit, amestecat cu mirosul prafului de pușcă, un miros de cafea provenind din bucătărie, în dreapta sa, unde putea zări dulapurile suspendate deasupra unui blat de lucru. Ușile lăcuite cu roșu. Un pachet de pâine feliată, o cutie de cereale pentru copii cu desenul unui urs cu botul mare lingându-și labele. În spatele lui, vecina de palier care auzise bubuiturile, cinci sau șase, și se întâlnise cu tatăl ucigaș cu pușca în mâini pe scări, se smiorcăia zicând că e îngrozitor, Dumnezeule, ce oroare, în timp ce Elissalde o sfătuia să ia loc acolo, pe scări, vă rog, nu vă apropiați, lăsa-ți-ne să ne facem treaba.

Jourdan se oprește, poate, pentru câteva secunde, înainte să îndrăznească să facă un pas pe culoarul cu dușumeaua acoperită de plăci de PVC care imită lemnul, și se surprinde analizând urmele înșelătoare, întrebându-se cum arată podeaua la el acasă. Ridică ochii spre lumina gălbuie a unui bec atârnat de tavan, acoperit cu un abajur albastru-deschis.

Se uită la toate astea pentru a nu vedea. Aude în spatele lui respirația Corinei, întretăiată de momente penibile în care înghite în sec, și își dă seama că i-a pus o mână pe umăr. Locotenentul Corine Berger, numită Coco. Beton în Drept penal și Procedură. I-a trimis deja în corzi pe doi avocați șmecheri, care se agitau în ring în jurul ei. Jourdan nu știe prea bine ce face ea aici. Era în birou când au primit apelul. O stație anunță sosirea furgonetei-laborator în zece minute. Jourdan își scoate telefonul și face trei poze cu scena. Și încă două cu flash-ul. Ceea ce lumina albă smulge din penumbră îi electrocutează inima.

Așa că intră punându-și mănușile. Rămâi cu ea, îl aude pe Elissalde spunându-i Corinei. Mă duc eu. Închide ușa în spatele lui.

Corpurile copiilor întinși de-a lungul pereților conduc către baie, unde mama a fost doborâtă în timp ce ieșea din duș, cu siguranță pentru că a auzit detunăturile, în ciuda unui micuț post de radio așezat pe un dulap, care încă își mai difuzează pălăvrăgelile. Jourdan închide radioul.

Trei copii. Opt, cinci și trei ani, aproximativ. Două fetițe încă în pijama. Cu prințesele din desene animate imprimate pe spate pline de sânge. Un băiat, cel mai mare, îmbrăcat cu blugi și un tricou cu *Barça.* Jourdan se concentrează asupra lor. Murmură ceea ce constată la telefon. Sunt cu toții pe burtă, cu chipurile întoarse spre perete. Băiatul a fost atins de două ori. În spate și în ceafă. E sânge pe podea, la intrarea în sufragerie și pe masa din bucătărie. Urme de sânge pe ușa de la baie, pe clanță. Micuțul probabil a vrut să se refugieze la mama sa după ce surorile mai mici au fost omorâte. Jourdan se chinuie să-și imagineze scena. Băiatul fuge, probabil țipând, sau poate mut de groază, pentru a i se alătura mamei lui. De îndată ce mișcă, tatăl îl împușcă în spate, se prăbușește peste ușă, apoi tatăl termină treaba cu arma practic lipită de el.

— I-a mișcat, spune Elissalde. Ca să nu le vadă fețele. Să fiu al dracu', un glonț în ceafă. Îți vine să crezi?

— Nu cred nimic.

Jourdan are mâinile calde din cauza mănușilor. I se pare că degetele i se umflă de parcă ar fierbe în suc propriu. Îi privește pe cei trei copii. Tatăl i-a pus unul în spatele celuilalt, cu brațele de-a lungul corpului.

Elissalde tușește. Respirația întretăiată. Suspină. Căcat, spune din nou cu voce joasă. Nenorocitul. Intră în baie și se postează în fața chiuvetei.

— Pe mamă nu a mișcat-o.

Femeia s-a dat în spate ca urmare a impactului și s-a prăbușit peste un calorifer, cocoșată, cu gâtul sucit și picioarele depărtate. Glonțul i-a intrat prin ochiul stâng. Niciun orificiu de ieșire.

Elissalde se așază pe vine în fața cadavrului.

— S-ar părea a fi un .22.

— Bună observație.

— A fugit cu arma. O să-și facă seama pe undeva.

— Să sperăm. Asta dacă nu cumva a plecat să rezolve și restul familiei.

Jourdan iese din baie. Nu se poate abține să arunce o privire spre copiii morți, nu se poate abține să se gândească la Barbara și o revede în ziua aceea, își amintește picioarele inerte pe parchet, depășind patul răvășit în fața ferestrei deschise a camerei. O făcuse ca să-l facă să-i fie teamă și i-a fost teamă, ceva s-a rupt în interiorul lui, a simțit-o, ca și cum s-ar fi rupt niște bucăți

de rocă dintr-un munte, teroarea ca un seism monstruos care devastează și remodelează peisajele.

A ridicat-o violent, incapabil să-i zică ceva, și ar fi lovit-o dacă nu i s-ar fi tăiat brusc răsuflarea, obligându-l să se așeze pe pat, cu ea plângând lângă el, rugându-l s-o ierte și udându-i gâtul de lacrimi și sărutări.

Intră în sufragerie, își rotește privirea la mobile, bibelouri, suveniruri din Spania, păpuși flamenco într-o vitrină, farfurii așezate pe un suport, imprimate cu scene din luptele cu tauri. Se oprește în fața unei serii de cadre unde zâmbesc niște copii, unde râde cu poftă o familie fericită, cu pălării de hârtie pe cap. Apoi tatăl și mama, așezați la masă în fața unui tort plin de lumânări. Zece ani de căsătorie. Jourdan scoate poza din rama de lemn și îl fotografiază pe bărbat, iar apoi transmite imaginea la birou pentru a fi difuzată peste tot. Într-un sertar găsește cărți de identitate cu numele de Virginie Dedieu, Chloé, Laura și Léo Caminade, și numele tatălui lor, Cédric, treizeci și cinci de ani.

— El este?

Jourdan nu l-a auzit pe Elissalde apropiindu-se. Aproape că tresare atunci când vocea lui răsună foarte aproape de el.

— Părea de treabă, ca om. Asta vor spune vecinii. Un tip drăguț, care salută mereu, care întreabă de noutăți, gata să facă orice serviciu. Vecinul ideal care ajută bătrânicile să-și urce cumpărăturile. Exact ca teroriștii. Politicoși, le zâmbesc doamnelor. Niciodată nu am fi crezut că vor trage la întâmplare pe un trotuar plin de oameni.

— Am înțeles, spune Jourdan. Oprește-te puțin.

Pune la loc cărțile de identitate ale mamei și ale copiilor și o păstrează pe cea a tatălui, apoi pune la loc fotografia pe acel altar abandonat de-acum doar prafului, și le privește fețele celor care urmau să moară și îi vine cheful să mături toate aceste nimicuri cu dosul palmei, pentru a distruge minciunile cultului păgân al sfintei familii. Se abține, se sprijină de marginea bufetului și se întoarce spre Elissalde care rătăcește prin cameră și se oprește în fața geamului care dă spre balcon. Niște plante în jardinierele agățate de balustradă. Câteva frunze tremură în vânt și ploaie.

Agitația de pe palier îi atrage pe hol. Două tehniciene de la Criminalistică sunt în fața ușii, îmbrăcate

cu combinezoanele lor sterile și încărcate cu genți. Legista termină să se echipeze, cu fața ei rotundă deja înfășurată în capișon.

— Deci?

Jourdan deschide larg ușa. Cele trei femei ezită înainte de-a trece pragul. S-ar putea crede că intră într-un fel de templu. Una dintre tehniciene, Camille, începe să respire foarte tare pe gură de parcă ar intra în apă înghețată.

Jourdan se întoarce spre Elissalde.

— Te ocupi?

Elissalde confirmă. Își pune cipici, pune mâna pe un carnețel dintr-o sacoșă. Sosește și restul grupului. Bernie, Greg, Clément. Au fost sunați acasă. Jourdan le explică topografia. Privirile lor fixe, strălucitoare sunt ațintite asupra lui. Bernie are trei puști cam de aceeași vârstă. Timp de zece secunde nu-și spun nimic. Imobilul foșnește în jurul lor cu niște zgomote înfundate. Agenții îi împiedică pe curioși să se apropie. Sunt nevoiți uneori să ridice vocea pentru că unii solicită să vorbească cu *inspectorii.*

Jourdan împarte sarcinile. Percheziția apartamentului, vecinii, familia și apropiații. Trebuie să se întoarcă la birou ca să coordoneze cercetările. Niciun chef să aștepte înlocuitorul procurorului. O ia pe Corine cu el pe scara blocului.

— Nu folosim ascensorul?

La etajul de dedesubt dă peste un grup de curioși care sporovăiesc pe un culoar, reținuți de un polițist. Văzându-i banderola, un ins înaintează spre el. Înalt, solid, capul ras. Îmbrăcat cu un tricou cu Metallica și cu niște pantaloni de jogging. Șlapi în picioare.

— Putem să știm și noi ce se întâmplă?

Jourdan face un pas spre el. Așteaptă ca tocurile Corinei să nu se mai audă pe scări.

— Trei copii morți, la fel ca mama lor. E bine acum? Chestia asta o să vă dea un subiect bun de discuție, nu?

Jourdan le întoarce spatele oamenilor și o ia din nou pe scări.

Bărbatul bodogăne ceva. Noi locuim aici, ce dracu', ar trebui să fim informați!

Jourdan se oprește, se întoarce, urcă la loc cele trei trepte și se apropie de el într-atât încât îi simte respirația

urât mirositoare. Tutun și carii. Bărbatul se dă un pas în spate. Ochii îi sunt roșii, înlăcrimați, pleoapele grele.

— O să se elibereze un apartament. În curând o să aveți vecini noi. Asta e o informație.

Termină de coborât cu picioarele înțepenite, tremurând de furie. Nu găsește alt cuvânt pentru a descrie ceea ce resimte. E deseori în starea asta. Tremurând, cu inima înnebunită. Uneori fără niciun motiv serios. Nu mai știe să reacționeze altfel. Să încerce să înțeleagă. Să reflecteze. Are impresia că de-a lungul timpului s-a necrozat ceva în interiorul lui și apoi s-a desprins de acolo pentru a-i mai lăsa loc doar unui dureros ciot emoțional. Foarte sensibil. Nu are nimic de-a face cu imbecilul care l-a interpelat. Dar sunt cei trei copii morți. Și acea femeie aruncată sub o fereastră, dezbrăcată, prăbușită cu un glonț în cap. Cu ochiul distrus, de parcă ucigașul a vrut s-o facă hidoasă, așa cum poate o vedea el. Și mai e și individul ăsta, tată și soț fugar pe care va trebui să meargă să-l caute în văgăuna în care s-a refugiat, sau să-i culeagă din spatele volanului capul explodat de ultimul său glonț, sau poate dintr-o apă în care a căzut pe spate, răsturnat de impact, fără să înțeleagă nimic din ceea ce l-a adus până la această extremitate a pasarelei prăbușite care poate că a fost viața lui. Jourdan nu știe ce-i conduce pe oameni spre decăderea lor. Nu mai vrea să știe. Așa că are furia, ca singur răspuns la întrebările imposibile. Ca ultim recurs la capătul unui impas.

Furia, pentru că doare mai puțin decât tristețea și cel puțin te face să te simți viu.

Iese din clădire în ploaie, în vânt, își oferă chipul timpului urât de afară și privește plafonul cenușiu care îl scuipă în față.

Corine vine și se postează lângă el.

— Rămâi aici?

Gluga jachetei îi acoperă jumătate din figură. Îl privește pieziș, pe dedesubtul ei.

— Pot să conduc eu dacă vrei.

— Da, foarte bine. Condu.

Îi întinde cheia de la mașină și o urmează, subțire și ușoară, aproape ondulându-se în bătaia vântului.

4

Louise e împiedicată să-și urmeze itinerarul obișnuit din cauza unor lucrări care au închis o stradă, se rătăcește și la un moment dat se învârte în cerc într-un cartier pe care nu îl prea cunoaște. Nu vine aici decât cu munca și pleacă luând-o mereu pe același drum. O încrengătură de străzi și fundături cu nume de păsări. Reușește să se orienteze cu ajutorul telefonului, prost parcată în fața unei farmacii. Nu poate să înțeleagă cum e posibil să îi fie reperată poziția, cum îi poate fi marcat instant traseul, împreună cu durata lui, pe jos sau cu mașina. De parcă o inteligență superioară, atoateștiutoare, ar fi scris și trasat de dinainte drumuri și destine. De parcă ar fi existat un Dumnezeu jucându-se cu aceste creaturi derizorii care sunt oamenii convinși că-și exercită liberul-arbitru. Știe despre sateliți, GPS, supraveghere, urmărire, despre controlul exercitat de către toți acești ochi și acești spioni reci și lacomi. Știe. Dar rețelele lor întinse peste tot, plasa cu care împresoară planeta, genul de credință pe care miliarde de oameni le-o făgăduiesc, ar putea să te ducă cu gândul la invenția fabricată de o divinitate fără transcendență, la o entitate suverană și rău-voitoare. Așa că se lasă uneori pradă unor astfel de întrebări, precum unor reverii vertiginoase la care renunță apoi insultându-se cu voce joasă, vai de capul tău de proastă, revino-ți și uită-te în ce rahat te bălăcești și lasă frecangeala pentru cei cărora chiar le place.

Repornește. Mașina păcăne și scârțâie când coboară de pe trotuar. Îi e prea cald și când coboară geamul vântul îi aruncă în față particule fine de apă rece.

Familia Dumas locuiește într-o căsuță mică cu obloane roșii. Louise coboară cu greu din mașină. Spate înțepenit, răsuflare întretăiată. Privește în jurul ei strada pustie, alinierea dezgustătoare a caselor joase înconjurate de-o verdeață ternă, tristețea liniștită care cade pe ele odată cu ploaia, o zguduie dorința de-a pleca și lovește cu podul palmei acoperișul mașinii pentru a alunga fiorul care a cuprins-o. Într-un sfârșit împinge poarta și traversează o alee cu trandafiri tăiați scurt, ocolește un laur, ajunge sub marchiza în formă de cochilie de Saint-Jacques și sună la sonerie. Pisica vine și se freacă de

picioarele ei, se scutură de apa de ploaie și-și ridică spre ea ochii de jasp.

Femeia care îi deschide își întinde spre ea figura zbârcită de riduri, clipește din ochi și o fixează cu o privire temătoare. Este Lidia. Păr alb, tuns scurt. A fost blondă. Louise a văzut cât fusese Lidia de frumoasă în fotografiile înrămate de pe bufet, zâmbind alături de cei trei fii ai ei.

— Ce doriți?

Voce seacă, tăioasă. Nicio ezitare la această femeie cu mâna agățată de mânerul ușii.

— Sunt eu, Louise. Știți doar.

Lidia zâmbește și deschide larg ușa.

— Ah, da, Louise. Vincent nu e cu dumneata? Mereu întârzie prin oraș când se întoarce de la școală.

Un bărbat apare în cadrul ușii, cu o figură îngrijorată. O cuprinde ușor pe femeie pe după umeri. Este Louise, spune el. Vino. Ea tresare, se desprinde dintr-o mișcare suplă și dă din cap, poate de supărare, apoi dispare în interiorul casei. Bărbatul o invită pe Louise să intre. Se numește Georges. E subțire, lat în umeri, foarte drept. Capul chel, ras. Vechii lui amici îl numesc Yul Brynner. I se spune tot timpul că nu-și arată vârsta.

— Mi-e mereu teamă să nu plece, spune el.

Pentru că Louise se întoarce spre el tulburată, îi explică:

— Pe stradă, vreau să spun. Să nu se piardă. Cum s-a întâmplat în ianuarie, vă amintiți? Îmbrăcată doar cu un pulover.

Louise își amintește. Bătrânul în lacrimi sunase la poliție, care îi promisese că o patrulă va veni să arunce o privire. O vecină a fost cea care a găsit-o pe Lidia la supermarket, cu un cărucior plin, explicându-i casieriței că aici i se dădea mereu pe datorie.

Louise întreabă ce-au mai făcut de joia trecută și Georges suspină întinzându-i o ceașcă de cafea și îi povestește că ieri Lidia a luat decizia să meargă să-l ia de la școală pe cel mai mic dintre fiii lor, Manuel, și că degeaba i-a explicat că acesta avea 46 de ani și că locuia la Montreal, nici n-a vrut s-audă și a continuat să se pregătească, spunându-i că e mincinos, nebun, ce tot spui acolo, zicea ea, tu ești ăla nebun, până în momentul în care a vrut să iasă și a fost blocată de ușa încuiată cu

cheia și a început să urle, ajutor, ajutați-mă, și a trebuit ca Georges să o oprească, să ridice tonul și chiar să țipe la ea, Manuel, 46 de ani, trăiește în Canada, ce dracu', gândește-te un pic, și Lidia s-a prăbușit în brațele lui, moale ca o cârpă, imposibil s-o mai repună pe picioare, și a izbucnit în lacrimi cerându-și iertare, îmi pare rău, repeta întruna, ce mi se întâmplă, nu mai știu unde sunt, am pierdut totul, și plânge, si-i spunea lui Georges strânge-mă în brațe, strânge-mă tare, rămâi cu mine și Georges o strângea la pieptul lui și o lăsa să hohotească și plângea și el cu ea, și au rămas amândoi pe jos, ținându-se unul pe altul un timp îndelungat.

— Vă dați seama? Cred că am fost fericiți așa, pe jos, ca două animăluțe pierdute. Am fi putut muri chiar atunci, ar fi fost bine.

Louise îl privește pe bătrânul care zâmbește fugitiv, cu privirea pierdută îndreptată spre fereastră și nu-i înțelege surâsul. Nu înțelege fericirea ciudată care tocmai i-a luminat fața.

— De ce spuneți asta? Viața…

Se oprește înainte de-a pronunța cuvintele fără sens, minciunile obișnuite pe care le aruncăm fără să le credem cu adevărat, fără măcar să știm ce spunem.

— Viața? De ceva timp mă agăț de ea ca de un colac găurit. Cum ne agățaserăm unul de altul ieri-seară. Iar Lidia plutește în derivă pe un ocean pustiu, între cer și apă, fără niciun alt punct de reper în afară de mine. Și mă epuizează să înot mereu aproape de ea. Dar nu-mi dau seama ce altceva aș putea să fac… Măcar sunt cu ea.

Louise nu știe ce să mai spună și rămân unul în fața celuilalt, cu masca unui zâmbet fals, apoi Georges îi întoarce spatele, își pune ceașca în chiuvetă și acel mic clinchet sparge liniștea în care fuseseră captivi. Prin sufragerie se aude bătrâna mișcându-se și vorbind singură. Georges pune o mână ușoară pe umărul Louisei.

— Nu vreau să vă stric ziua. Haideți. Mă duc să văd ce face.

Louise își scoate haina, trage o bluză pe ea, se încalță cu niște sandale. În micuța pivniță își găsește mănușile, pe care și le pune pe dată, instrumentele de curățenie, produsele de curățat. Plutesc pe aici niște mirosuri ca la magazinul universal unde îi plăcea să meargă cu mama ei pentru a privi puzderia de produse care se întindeau până la tavan, etajerele, dulapurile,

cutiile de lemn, sertarele antice de unde patronul, care-și cunoștea pe de rost, până în cel mai mic detaliu, comoara heteroclită, exhuma în fața clienților tot felul de ciudățenii zornăitoare, pe care le făcea să salte în podul palmei ca pe niște pepite de aur. Louise inspiră adânc încă o dată toate aceste efluvii chimice, dar amintirea s-a împrăștiat deja împreună cu ele, prin ușa deschisă.

Îi aude cum își vorbesc în sufragerie, în fața televizorului, în surdină. Stau pe vechea canapea de piele iar Lidia își plimbă privirea goală prin cameră, o observă pe Louise și îi face un mic semn cu mâna în timp ce Georges îi detaliază lista de cumpărături pe care le va face la supermarket. Louise ține aspiratorul căruia nu îndrăznește să-i dea drumul de teamă să nu acopere cuvintele pe care ei și le spun. Apoi Lidia arată ecranul cu degetul. Cine e tipul ăla? E președintele republicii, știi foarte bine. Lidia ridică din umeri exclamând: ai zice că e vreun cântăreț yéyé[1] cu un astfel de costum. Georges râde și apoi o sărută pe obraz. Femeia închide ochii, cu un aer fericit.

În vacarmul aspiratorului, Louise ciulește urechile. Din când în când, se duce să mai arunce o privire în sufragerie. Lidia moțăie cu o revistă de cuvinte încrucișate așezată lângă ea. Cât de curând se va trezi și se va ridica întrebând ce zi, ce oră este și se va agita prin casă deschizând dulapurile, căutând ceva pe care nu reușește să-l numească și pe care nu-l găsește niciodată. Unde naiba am pus chestia aia? Când e întrebată despre ce vorbește, își ridică mâna în semn de iritare deasupra umărului. Nimic, spune ea uneori. Treaba mea.

Louise se mobilizează, se concentrează. Baia sclipește. Oglinda de deasupra chiuvetei îi trimite o reflexie fără aureolă, dar ea refuză să observe silueta în bluză albastră care se ivește acolo. De cele mai multe ori reușește să nu se gândească la nimic, implicată doar în munca ei. Uneori o cuprinde teama și o strânge de gât, dar imediat după aceea apare furia care îi slăbește strânsoarea. Începe să se gândească la un cuțit. Pe care l-ar folosi. Ar trebui să-l poarte la ea. Dar cum? Într-un toc, precum mafioții sau militarii de comando? În buzunar, frumos pliat? Cum aș putea face să-l scot, să-l deschid? M-ar ucide numai la ideea că l-aș putea amenința în felul ăsta. Un cuțit cu deschidere automată. Hop, lama țâșnește și tu lovești. Ar trebui ca arma să apară în mâna ei ca prin

magie. Apoi se gândește la loviturile pe care ar trebui să i le aplice. În burtă, se pare că acolo doare cel mai tare. În inimă, ești sigură că nimerești vreo coastă. O șansă din două. La gât. Aici, da, se golește în cinci minute. Te împroașcă cu sângele pe față înainte să-i vină ideea de a-și acoperi rana cu mâinile. Îl voi privi cum se prăbușește la pământ și cum se bâlbâie. Cu frica în ochi. Cu privirea imploratoare fixată asupra mea, în timp ce o enormă băltoacă roșie va crește în jurul lui, groasă și frumoasă ca o vopsea. Îl voi privi murind. Voi auzi gâlgâitul din gâtul lui, gemetele și ultima suflare, iar sângele se va opri dintr-o dată să-i mai pulseze în vene, și apoi poate că se va relaxa cu totul și se va pișa pe el, așa cum și eu m-am pișat pe mine, de frică și de durere, când nu mai puteam respira, când mâinile lui îmi zdrobeau gâtul și credeam că voi muri așa, cu genunchii lui între picioarele mele, cu mâinile fără vlagă încercând să-i zgârie fața.

Ură și mânie. Louise tremură. Inima ei furioasă începe să lovească acolo înăuntru, așa cum un nebun își lovește capul de pereți.

Și cadavrul lui. Ce-aș face cu el?

Sam. Pentru tine aș ucide. Și te-aș pierde.

Se sufocă sub greutatea acestei alegeri imposibile.

Bea apă din pumni, se stropește pe față, scuipă, tușește și-și revine cu gura deschisă pentru a inspira un aer rarefiat, apoi deschide o fereastră pe unde se strecoară un vânt umed care o îngheață.

În micuțul birou șterge de praf etajerele pline de cărți. Poezie, romane polițiste. Sus de tot, legate într-un verde trist, aproape kaki, operele complete ale lui Lenin. Georges i-a explicat într-o zi faptul că toată lumea le cumpărase pe vremea aia, pentru a susține editura partidului. Dar nimeni, sau aproape nimeni nu le-a citit. Ar vrea să scape de ele, că ocupă prea mult loc, dar cine le-ar vrea? Ea nu știe despre Lenin decât fotografia chelului bărbos ținând un discurs mulțimii și eșecul așa-zisei societăți noi pe care a încercat s-o instaureze, ceea ce ei numesc comunism, își amintește soldații alergând și traversând o piață mare înzăpezită, cu șepcile ascuțite decorate cu o stea roșie, mulțimea înfofolită, întunecată, ascultând un orator cocoțat pe o estradă improvizată. Imagini în alb și negru, puțin neclare, unde fețele par a fi pe punctul de-a se șterge. Filme mute, cu mișcări sacadate care animă Istoria cu mimici burlești, de parcă toate astea,

în fond, nu ar fi chestiuni prea serioase. Georges i-a povestit într-o zi ce speranțe enorme le-au dat toate astea, acest soare roșu care se ridica din est și care le dădea în fiecare dimineața dorința de-a se ridica și ei, pentru cauză, pentru a grăbi sosirea unor vremuri mai bune. Ei chiar crezuseră, oh, da, și el și Lidia. Lidia nu păstra de la tatăl ei, mort la Teruel, decât o fotografie mototolită a unui tip amuzant, cu ciucurele unui chipiu atârnându-i pe frunte, cu o pușcă în mână, în poziție verticală. Ea trecuse frontiera în ianuarie '39 și chiar cu memoria ei ferfeniță își amintește și acum frigul, foamea și noaptea, uneori tremură și suspină și vorbește cu mama ei. *Mamá, tengo frio, Guárdame en tus brazos. Mamita, te quiero tanto*.[2] Uneori o surprinde în picioare în spatele ferestrei, pândindu-i pe rarii trecători de pe stradă. Când o întreabă dacă așteaptă pe cineva dă din cap. Poate că mâine, spune ea punând la locul ei perdeaua pe care o dăduse la o parte. Știe foarte bine că ea îi așteaptă, pe Nuria, mama ei, și pe Andrès, fratele ei mai mare mort de tifos la Buchenwald. Da, spune el, conducând-o spre fotoliu. Poate că mâine.

Louise a oprit de multe ori aspiratorul pentru a-l asculta pe Georges depănându-și amintirile, răsfoind albumele, povestind despre greve, manifestații, sărbători. Mulțimi compacte, fericite, inteligente. La început nu l-a ascultat, agasată de litaniile lui, indiferentă la acest trecut care ridica nori de praf și umplea aerul cu mirosuri de hârtie veche și mucegai și o făcea deseori să strănute. Deschidea fereastra și-l aștepta să termine ca să-și reia lucrul, ce mai contează, voia ea să-i zică, toate lucrurile astea, uite unde am ajuns. Acele fotografii, în alb și negru, sau puternic decolorate, rozalii și maro, tăieturile galbene din ziare și toate cărțile alea nu-i ziceau nimic, nu trezeau în ea niciun ecou. Apoi, puțin câte puțin, s-a uitat la el cu tot mai multă atenție, și a perceput în vocea lui, în ezitările mâinilor lui survolându-și amintirile, o melancolie care i-a amintit de tatăl ei, în ziua în care a găsit într-un hambar o cutie plină cu fotografii vechi cu copilăria lui dispărută. S-a apropiat, mai întâi i-a aruncat o privire neîncrezătoare pe deasupra umărului și apoi a sfârșit prin a-l invidia pe bătrânul Georges pe care îl simțea încă vibrând de fericire și de furie. Îi punea uneori câte o întrebare, îi vorbea despre ceea ce văzuse la știri cu o seară înainte. El se indigna din cauza știrilor de pe mapamond, îngrozit și furios în fața haosului lumii. Ea s-

a simțit de multe ori mai bătrână decât el, cu șira spinării curbată sub o greutate pe care nu avea forța să o ridice.

Lidia vine uneori și se apleacă asupra a ceea ce privesc ei. Unde a fost asta? Când? Și el, el cine e? Și ea? Georges îi explică. Îi dă toate detaliile. Ea spune ah, da, aoleu, înainte de-a pleca din cameră cu un mers târșâit. Atunci Georges închide albumul, pune cartea la loc, închide calculatorul și se ridică cu greutate, dintr-odată bătrân, și i se alătură micuței spanioloaice care nu mai știe ce e cu ea.

Louise deschide *Florile răului*. Își amintește cât de mult o enerva în liceu și cât de mult îi plăcea mamei ei. Răsfoiește cartea și se oprește asupra unui vers pe care îl citește cu voce joasă: *Înger plin de veselie, știi ce-i spaima și mânia*?[3]

În zgomotul aspiratorului cuvintele rezonează și cântă surd în interiorul ei. Mama cânta tot timpul. Fredona în timp ce-și corecta lucrările, seara târziu, la lumina lămpii, ridicând spre Louise o privire obosită și blândă. Nu dormi?

Găsește poemul și urmarea îi strânge inima: *Înger plin de frumusețe, știi ce-i masca bătrâneții, / Spaima anilor ce-apasă și-acel chin de-a-ntrezări / Groaza tainică și mila ce sporește zi cu zi / În privirea credincioasă încă-n primăvara vieții*?

Își amintește de ei, de amândoi, mai spre sfârșit. Nu poate opri amintirea să se impună. Privirile pe care le schimbau când se simțeau singuri, când credeau că Louise nu îi vedea. Îndrăgostiți și triști.

Pune cartea la loc și își reia munca. Închide fereastra și stă un moment sprijinită în palme, cu mintea goală, apoi o aude pe Lidia intrând în cameră și se răsucește pentru a o vedea pe bătrână uitându-se cu mirare sau îngrijorare la ea, poate chiar pe punctul de-a o întreba cine e și ce face aici, apoi dă din cap și se întoarce pe hol târându-și picioarele.

— Sunteți bine? întreabă Louise. Aveți nevoie de ceva?

— Normal că sunt bine. Ce întrebare e asta?

Louise o aude cum bombăne și oftează și apoi se așază greoi pe fotoliul ei și-și deschide televizorul.

Louise termină de călcat când Georges intră cu cumpărăturile, cu brațele încărcate, comentând vremea proastă de afară. Ea îl ajută să-și care sacoșele și

papornițele la bucătărie. Lidia vine fără niciun cuvânt să răscolească prin ele, scoate pachetele, cutiile și sticlele. Curioasă, avidă. Deschide un borcănel de iaurt și-și înmoaie degetul în el. Louise îi întinde o lingură pe care ea o ignoră. Zgomot de supt. Lidia se apleacă peste chiuvetă și mănâncă iaurtul murdărindu-se. Louise îi arată din nou lingura. Ar fi mult mai practic cu ea. Bătrâna dă din cap. E mai bine așa, zice ea.

— Las-o, spune Georges. A venit ora, pentru dumneata. Să nu întârzii.

Louise se duce să se schimbe. În buzunarul impermeabilului găsește pe o jumătate de pagină de caiet un desen cu o femeie în fustă cu model ecosez și un băiețel deghizat în pirat. Cu zâmbete largi pe fețele rotunde. În fundal niște munți albaștri și în spatele personajelor un râuleț peste care trece un pod de lemn. „Mama și Sam" scris cu roșu. În colțul din dreapta jos un iepuraș cu ochi nebuni și un morcov înfipt în gură ca un trabuc. Georges o însoțește până la ușă. Louise râde singură. Împăturește desenul și îl strecoară în portofel.

Se aude Lidia aruncând cu zgomot lingura în chiuvetă și țipând „fir-ar al dracului!". Georges se precipită spre ea. Lidia stă la masă, cu capul în mâini, în fața borcanului de iaurt răsturnat. E bosumflată ca un copilaș. Nu plânge, murmură Georges. O strânge la piept și ea își trece brațele în jurul gâtului său gemând încetișor. Nu-i nimic, îi spune el din nou. Mă întorc imediat. Se întoarce la Louise, cu un aer absent.

— O să fie bine? întreabă ea.

El ridică din umeri. Aruncă o privire în jurul lui. Pare pierdut, și asta durează câteva secunde, apoi se ridică, aproape că se scutură și o privește pe Louise direct în față. Ochii îi strălucesc din cauza lacrimilor.

— Da, spune el bravând. O bate ușor pe umăr. Nu îți face griji. Te întorci sâmbătă, nu-i așa?

— Habar n-am. Mai e și Sam. Nu știu dacă vecina mea va putea avea grijă de el.

— Ai grijă de tine, s-au hotărât să golească străzile prin teroare. Cea mai mare parte dintre polițiști sunt fasciști. Cine știe ce-ar putea să-ți facă.

Ea aprobă din cap. Își strâng mâinile.

Louise iese, își ridică ochii spre cer. Chiar plouă. Aleargă spre mașină, înțepenită de frig. Firește că are grijă de ea.

Sam. El fără mine, eu fără el. Pleacă în trombă, de parcă ar vrea să scape cât mai repede de gândurile care o asaltează, ca o haită de câini negri.

5

Îl trezesc niște țipete dar rămâne cu ochii închiși. Doi bărbați se ceartă pe scară într-o limbă pe care n-o înțelege. O ușă scârțâie, apoi se trântește. Clădirea pare că începe dintr-o dată să vibreze, să rezoneze cu toate respirațiile care se activează, voci înfundate, glasuri care se dreg, tuse, muzică. O femeie râde, un copilaș plânge. O apă se scurge prin canalizare. Ascultă cât de departe poate curgerea greoaie și i se pare că poate să-i perceapă căderea până la canal. Își imaginează în acel moment toate mizeriile care ies din trupuri, reținute pe timpul nopții, și știe foarte bine că oamenii se descotorosesc de deșeurile lor, se curăță de tot ceea ce au acumulat ore întregi, rezultate din toate activitățile de peste zi, pentru că de fapt la asta se rezumă ei, niște mașini leneșe de fabricat rahat, și știe foarte bine că în fiecare zi vor rătăci sub măștile lor plăcute, aranjate, învelite cu îmbrăcăminte, deghizate în ființe civilizate, travestite pentru marele carnaval sordid, uriașe maimuțe savante, bestii viclene, încercând să-și controleze starea de rut permanent, violența, visele de mărire, poftele ucigașe, pulsiunile animalice pe care le numesc dragoste, dorință, ambiție, aceste cuvinte pe care le folosesc ca pe-o hârtie igienică ce ar trebui să îi curețe de infamie. În fiecare dimineață își golesc fosa septică pe care se ocupă să o umple apoi, în fiecare zi, oră de oră, prefăcându-se că nu știu ceea ce putrezește în ei.

Deschide în sfârșit ochii în obscuritatea în care vin să se topească lucirile străzii ce pătrund prin jaluzele. Este surprins să observe cadrul ferestrei în partea sa dreaptă și nu reușește să-și reconstituie în memorie planul camerei. Ușa, acolo, lângă dulapul deschis. Și oglinda asta de pe perete, cu dreptunghiul ei palid.

Nu îndrăznește să aprindă lampa pusă pe jos, lângă saltea. Nu mai știe când a ajuns aici cu fata. Probabil a dormit vreo patru ore. E important să dormi bine. Așa spune mama mereu. Ai grijă să dormi bine, vei trăi mai bine. Asta e. Trebuie să se scoale, să se ducă acasă și să spele un pic. Să bea o cafea, să mănânce ceva. O să ia niște pastile ca să reziste la muncă azi. În felul ăsta se va gândi la altceva. Și va uita. În general reușește. Pune totul

într-un sertar al creierului, ca într-un seif, și rămâne bine închis acolo, nu mai iese la suprafață. Îl mai deschide din când în când, ca să mai vadă, și-și regăsește amintirile puțin amestecate și șifonate, ca pe niște hârtii pe care le-ar fi îndesat acolo cu neatenție. Ca într-un coș de gunoi. Uneori îi revine în minte câte ceva și nu-i place asta, și ca să pună iar totul la loc în sertar se îmbată complet, doar asta îl ajută, să se înece în gin, trei sau patru sticle, pe care le împarte uneori cu Patrick, vecinul de dedesubt, un nebun, care începe câteodată să hohotească în mijlocul nopții ca s-o cheme pe nevastă-sa moartă anul trecut, și îi ordonă să se întoarcă insultând-o, de parcă și-ar fi făcut bagajele și ar fi plecat cu o zi înainte.

Se simte obosit. Decide să mai rămână culcat pentru încă un moment și-și trage până sub bărbie cearșaful care miroase a transpirație și urină. I-ar plăcea să mai doarmă puțin. Doar zece minute. Ce înseamnă zece minute? Închide ochii. Zece minute și apoi se va scula.

Se sucește și se răsucește. O migrenă îi explodează în craniu. Imagini, muzici, țipete. Noaptea se întoarce să vibreze în jurul lui cu toate neoanele ei, luminile stridente, sunetele tunătoare, fantoma nopții revenită pentru a-l bântui. Transpiră. Se concentrează pe zgomotul slab dar încăpățânat al ploii, pe trecerea umedă a unei mașini pe stradă, dar asaltul amintirilor sale continuă, și le respinge zbătându-se printre cearșafuri, de parcă ar fi încercat să-l sugrume. Geme, ar și plânge chiar, și-și afundă capul în pernă pentru a-și sufoca migrena, dar cel care se sufocă este el, așa că se smulge de-acolo cu un răcnet și se ridică brusc, dintr-o mișcare, și aprinde becul din tavan, cu abajurul lui verzuliu.

Corpul femeii e întins acolo, la baza unui perete, lângă chiuvetă. Se apropie ca să vadă mai bine și nici măcar nu recunoaște chipul acesta cu gura deschisă, cu ochii doar pe jumătate închiși, cu părul negru înfoiat în jurul capului. Îl privește pentru un moment, își spune că poate nici n-a murit și c-ar putea să-l recunoască, dar îi observă rigiditatea, și tot acel sânge de sub ea, ca o stofa închisă la culoare, și toate urmele de pe tapet. Nu știe ce să facă și rămâne în fața cadavrului, incapabil să se miște sau să ia o decizie. Nu e posibil, spune.

Tot acest sânge. Îl ia amețeala. Migrena îi zdrobește capul.

Zărește poșetuța de pânză roșie pe care o purta ea pe umăr. Își amintește că prima oară a văzut la ea această gentuță roșie și abia apoi picioarele lungi. Și pantofii roșii, de asemenea, pe care îi caută din ochi fără să-i găsească.

Un portofel, un telefon, un pachet de țigări, o brichetă de plastic, o mică trusă de machiaj. Chiar în fund, două chei agățate cu un inel la o foarte mică lanternă. Ia cheile și cele trei hârtii de douăzeci care sunt în portofel. Trebuie să plece. Face un tur de cameră, se gândește să șteargă tot ce-ar fi putut atinge dar nu-și mai amintește. Nu contează. I-a spus că primea tot felul de clienți în maghernița asta. Amprente sunt cu zecile. Aruncă trusa de machiaj și telefonul și lasă să cadă pe fundul buzunarelor lui banii, bricheta, țigările și apoi iese. Întunericul de pe hol îl liniștește. Cheia se răsucește fără zgomot, închizătoarea țăcăne. Se apleacă de spate, își trage capul între umeri, îngrijorat din cauza zgomotelor care inundă clădirea pe punctul de-a se trezi.

Coboară scările cu un pas ezitant, explorând cu vârful piciorului marginea fiecărei trepte. Își amintește că ține în mână lanterna și o aprinde. În tremurul acestei lumini albe pereții leproși se cojesc ca o piele arsă. Se grăbește, observă deasupra ușii care dă în stradă transparența unui ochi de geam.

Strada pustie. O mașină oprită la semafor, puțin mai departe. Începe să fugă, încasând ploaia direct în față.

Trebuie s-o sun pe mama.

6

Jourdan nu spune nimic, fiind poate legănat de fredonarea surdă a ștergătoarelor, de vacarmul estompat al traficului, de tremurul ploii pe geamuri. La volan Corine Berger tace și ea. Se mulțumește să conducă, atentă, exact ca și cum ar fi singură în mașină. Uneori suspină, nerăbdătoare sau contrariată. Se uită la ceas cam la fiecare zece minute.

Era un soi de liniște în apartament, când a intrat mai înainte. Are mereu impresia că domnește o pace stranie în haosul unei scene a crimei. De parcă zgomotele, țipetele, vocile s-ar fi stins chiar atunci și în acel moment liniștea ar fi devenit și mai profundă, ca o gaură în apă, care rămâne vizibilă mult după ce-am aruncat o piatră. Dar acea liniște era de altă natură: densă, sufocantă, și se lipise de el și îi încurcase primii pași, țintuindu-i picioarele, apăsându-l pe piept. O liniște ironică, răuvoitoare, care te făcea să-i crezi pe copii doar adormiți.

I se pare că filamente din acea liniște care îi interzic orice cuvânt au rămas cu el, agățate de el, în mașina de serviciu blocată în ambuteiaje.

Până ce telefonul începe să-i vibreze în buzunar. E Madec, pe care l-au lăsat la birou mai înainte. Vorbește repede, nu mai are suflu, povestește ceva incredibil iar Jourdan îl pune să repete și acesta din urmă se enervează, vocea îi răgușește. Da, la naiba, un tip pe care îl interogam aici, în birou. A luat arma unui coleg, ne-a amenințat cu ea, a tras și s-a aruncat pe geamul deschis. Deschisesem să aerisim pentru că puțea. La dracu', chiar am crezut că nebunul ăla urma să ne facă felul. E clar acum?

Mâinile lui Coco se crispează pe volan. Aruncă întro parte câteva priviri fără să îndrăznească să se întoarcă spre Jourdan. Îl vede cum apucă girofarul și îl fixează pe acoperiș.

— Accelerează!

— Ce se întâmplă ?

— Accelerează! Și încearcă să nu lovești pe nimeni, e deja totul suficient de nasol.

Ajung ameţiţi de zgomotul sirenei, de viteza care i-a smuls din încremenirea care înghiţise străzile, în privirile surprinse care se întorceau spre urletul exagerat din spatele unui autobuz blocat.

Pe culoar sunt vreo douăzeci de poliţai de diverse grade şi funcţii, care vorbesc cu voce joasă. Coco îl atinge pe umăr. Te las. Un sergent, Feugas, îl zăreşte pe Jourdan şi vine spre el.

— Madec. Chestiunea e la tine. E belea mare s-ar putea spune.

Jourdan îl fixează cu privirea, întâlneşte pe deasupra umărului său câteva priviri afectate, prieteni, colegi, cărora li s-au alăturat inevitabilii cretini.

— Cum e? Şi ceilalţi trei?

Lui Feugas nu-i pasă. Ridică din umeri. Vorbeşte despre anchetă, despre culpă. Jourdan nu-l ascultă. Dar mai taci din gură! Celălalt se opreşte brusc, încât Jourdan se întreabă dacă nu cumva a gândit cu voce tare.

— Mă asculţi?

Jourdan îl bate pe umăr. Sigur că te ascult. Îl ocoleşte şi merge spre poliţiştii adunaţi puţin mai departe. Se strecoară printre ei, printre vorbele lor contopite, neclare. Răspunde la nişte saluturi şoptite, dă din cap la nişte banalităţi de circumstanţă. Intră în birou în momentul declanşării unui flash. Tehnicianul se ridică şi îl salută cu un gest cu mâna înmănuşată. Doi ofiţeri ai poliţiei judiciare îşi iau notiţe. Lacoste şi Marchives. Vede fereastra deschisă, aude zumzetul oraşului, care intră în valuri odată cu vântul. Cei trei poliţai stau într-un colţ şi vorbesc cu un căpitan, Marchand, parcă îşi aminteşte Jourdan. Şi-au desfăcut vestele antiglonţ, unul dintre ei e aşezat, cu faţa în mâini. Marchives se răsuceşte spre el şi îi vorbeşte prin mască.

— Colegii sunt jos cu idiotu' ăla. Păcat că e mort, altfel i-aş fi arătat eu lui.

Jourdan merge în vârful picioarelor până la fereastra încă deschisă. Jos, cu patru etaje mai jos, cinci siluete albe se învârt încet în jurul unui cadavru lungit în apă, sub ploaia care cade.

— Mă duc să văd.

Vede. Tipul are probabil vreo doi metri. Cu mâinile şi picioarele răsfirate pare un gigant. E întins pe burtă la bustul gol pentru că tricoul lui a plecat la laborator. Ploaia îi loveşte spatele lat şi gras şi-i face să lucească pielea

foarte albă, presărată cu pistrui. Lui Jourdan i se par respingătoare această carne flască, această albeață moale îmbibată în apă, această rană deschisă la baza craniului și se gândește că toate astea ar trebui aruncate într-o groapă, așa cum sunt, și apoi acoperite cu var. Îi vin în minte imagini cu buldozere, mormane de cadavre aruncate în gropi comune și nu mai știe ce să creadă despre aceste idei care îl asaltează, tremură, și le pune pe toate pe seama ploii care i se prelinge pe gât și a vântului care le dă târcoale în timp ce stau totuși impasibili, deasupra acestei materii moarte.

— Sânge?

Revine brusc asupra chestiunilor practice care așteaptă răspunsuri precise, aproape liniștitoare.

— Da, spune unul dintre tehnicienii de la Criminalistică. Și nu e al lui. Un șorț de măcelar e curat în comparație cu el. Așteptăm furgoneta ca să-l ducem la IML.

Jourdan se apropie de corp, încearcă să observe chipul sprijinit pe obrazul drept într-o băltoacă înroșită de sânge. Este albastru, umflat, spart. Mandibula e ieșită din articulație și fața zdrobită îi face gura să pară strâmbă, de parcă tipul ar fi fost contrariat de ultima lui idee.

— Va trebui să-i reconstruim fața pentru identificare. La cum arată acum nici curva de mă-sa nu l-ar recunoaște.

— Asta dacă nu cumva nu l-a recunoscut nici la naștere pe bastard, cine știe.

— Cine știe.

Jourdan se îndepărtează, își observă colegii care își strâng echipamentele cocoșați din cauza ploii și zăbovește asupra corpului încercând să-și imagineze cine era toată această masă de carne atunci când era vie: uriașul simpatic din povești? Sau acela pe care niște idioți din categoria pană îl provoacă la tejgheaua unei bodegi, și care nu îndrăznește să riposteze de teamă să nu-l omoare pe vreunul cu o singură palmă, pentru că cei din familia lui spun că *atunci când e nervos nu-și mai dă seama de forța pe care o are*? O brută înapoiată și stupidă care i-a făcut felul vreunuia și și-a sfârșit noaptea mort de beat sub banca unde a fost găsit?

Dar să-i ia arma și să încerce să omoare un polițist în mijlocul comisariatului? Să se arunce pe fereastră? Ce era

în capul ăla spart? În acel creier înecat de-acum în sângele scurs din arterele deșirate?

Telefonul îi vibrează din nou. E Laurentin, de la statul-major. Cu siguranță că l-au localizat pe Cédric Caminade. Un tip înarmat cu o carabină și care corespunde semnalmentelor s-a baricadat în casa socrilor lui la Andernos. Jandarmii sunt deja acolo, anunțați de un vecin care l-a văzut intrând cu arma în mână și a auzit țipete. Agenții l-au informat pe procuror care a făcut legătura. Ședință în cinci minute în biroul lui Desclaux.

Jourdan încearcă să dea de Madec. Telefonul îi e închis. Nu știe ce să spună atunci când intră mesageria, mormăie câteva cuvinte, sper că ești bine cât de cât. Sună-mă. Merge spre intrare și se întreabă la ce folosește această ședință când ar fi suficient să trimită la fața locului Grupul de Intervenție dar asta e, probabil că jandarmii și-au parcat mașinile 4L în fața casei și pretind deja că e cazul lor pentru că la ei a eșuat acel nefericit… În momentul în care intră în clădire o căldură sufocantă îl învăluie și-l înăbușă și ideile încep să i se amestece în cap, ca într-un carusel lent, așa că în așteptarea liftului își verifică telefonul, recitește mesaje mai vechi, încearcă să-și ocupe mintea, așa cum întărâtăm un animal pentru a-l împiedica să doarmă sau pentru a-l obliga să reacționeze. O femeie în uniformă se ivește lângă el cu un pas greu, îl salută cu un gest al capului și imediat oftează de nerăbdare ridicându-și cureaua pe șolduri, rahat, mormăie ea apăsând pe buton, de parcă asta ar face să vină mai repede cabina liftului care se aude forfotind printre etaje. Ușa culisează, femeia dă buzna înăuntru dar el rămâne nemișcat și ea îl privește cu brațele încrucișate, iar când ușile se închid ea are instinctul de-a le bloca, dar apoi renunță și își balansează oftând mâna spre umăr, iar el îi întâlnește privirea albastră, goală, care deja nu-l mai vede.

Se simte de parcă l-ar fi prins o mână rece care-i sugrumă ceafa. Lovește cu pumnul în ușa ascensorului apoi gura i se amărăște, i se pune un nod în gât și îl năpădesc lacrimile.

Aproape că aleargă pe un culoar care duce la garaj. Se sufocă în lumina neoanelor. Copiii morți sunt chiar acolo, aruncați la baza zidurilor. Nu-i mai vede decât pe ei. Aerul consternat al fetițelor. Băiețelul pe burtă, cu gura deschisă pentru ultima sa suflare sau pentru ultimele

cuvinte pe care poate le-a rostit. Jourdan își amintește stupoarea și tristețea de pe chipul distrus al mamei, corpul ei ciopârțit, aproape dezintegrat.

Iese din oraș lipit de scaun din cauza țipetelor sirenei. Nu se mai gândește la nimic decât la viteză, la timpul care zboară mai repede decât el. Oprește girofarul și-l sună pe Laurentin care se miră.

— Adresa. Unde mai exact în Andernos?

— De ce mă întrebi asta?

— Ca să știu. Cunosc un pic locurile alea.

— Strada De Lattre de Tassigny. Unde ești acum? O să înceapă.

Jourdan închide. Drumul merge drept printre pinii lugubri sub cerul cenușiu. Uneori, defrișările își întind pe hectare întregi peisajul lor devastator, gri, maro, verzuliu. Pe autostrada cu patru benzi o pată albastră își face loc printre nori. Câteva raze de soare țopăie pe acolo și aruncă un fascicul de lumină aurie, ca în filmele acelea vechi în care Dumnezeu se hotărăște în sfârșit să se manifeste în fața unui profet exaltat. Jourdan trage în jos parasolarul. Regretă că nu are la el ochelarii de soare. Lui îi place crepusculul ploios care umezește totul de vreo zece zile încoace. Marlène urăște această tristețe oceanică, cu vântul ei din vest care aleargă pe străzi și bruschează umbrelele. Ea tânjește după vegetația mediteraneană și terenul calcaros, de o mineralitate implacabilă, străjuită de munți albaștri și o mare încremenită. E mult de când el și Marlène au încetat să mai iubească aceleași lucruri. Poate doar pe fiica lor. Fiecare în felul lui. Spate în spate. Nu a trecut, totuși, atât de mult…

Cerul se întunecă brusc și mașina se înfige în masa opacă a unei averse. Jourdan își scutură capul pentru a scăpa de amestecul instabil de furie și tristețe care îl face să tremure. Ajunge la Andernos și se îndreaptă în scaun, strângând volanul în pumni de parcă ar merge pe un pod de liane.

Jandarmii au blocat drumul. Doi dintre ei stau resemnați lângă o mașină, sub ploaie, înfofoliți în impermeabilele lor. Îi fac semn lui Jourdan să circule așa că el le arată legitimația de polițist prin geamul lăsat. Unul dintre jandarmi se apropie și o examinează.

— Noi ne ocupăm de caz. Îl căutăm pe individ.

— Așa, și?

— Și azi-dimineață foarte devreme am cercetat corpurile a trei copii și al mamei lor, uciși cu toții de acest nemernic care s-a ascuns acolo, iar asta mi-a creat o dispoziție foarte proastă.

Jandarmul oftează, clatină din cap. Apa i se scurge de pe glugă.

— Vorbiți cu căpitanul. E lângă furgonetă.

Căpitanul vine spre el imediat ce Jourdan coboară din mașină. Vântul îl obligă să clipească din ochi și să-și țină gluga trasă. Înalt, lat în umeri, zvelt. Uniformă, bocanci. Îi întinde lui Jourdan o umbrelă, îi strânge mâna cu putere. Jourdan e aproape sigur că a ratat la mustață să intre în GIGN[4]. Se prezintă. Căpitanul Balland, căpitanul Jourdan. Ploaia se mai potolește și apoi încetează. Jourdan își închide umbrela, urăște genul ăsta de accesorii. Celălalt probabil că i-a dat-o ca să-l facă să pară ridicol, el puișorul de la SRPJ[5], comparativ cu atletul în ținută militară. Pune umbrela pe acoperișul mașinii parcate acolo.

— Bun. Ce avem aici?

Jandarmul își scoate gluga și-și întoarce capul gol, cu păr negru tuns foarte scurt, spre casa care se conturează vag în spatele unui gard de tuia.

— Acum două ore un vecin care își plimba câinele a văzut un individ sosind în trombă, coborând din mașină cu o pușcă în mână și intrând în casă. Aproape imediat a auzit țipete, voci ridicate, uși trântindu-se și ne-a sunat. Am anunțat procurorul care ne-a spus că asta poate avea legătură cu un caz de cvadruplu homicid al cărui autor a fugit de la locul faptei înarmat cu o pușcă. Am postat doi oameni în spatele casei, într-o grădină alăturată. În mare sectorul e închis. Avem un efectiv de douăzeci și patru de oameni la dispoziție. Am primit întăriri de la încă două brigăzi.

— Cine mai e cu el?

— Socrii lui. Plus un câine, se pare. A urlat că o să-i omoare pe toți dacă facem vreo mișcare. Așteptăm instrucțiunile procurorului și ale comandamentului nostru. Dar dumneavoastră? Ce faceți aici?

— Voiam să cumpăr stridii și…

— Vă rog să nu vă bateți joc de mine.

Jourdan dă din cap în semn de calmare. Scoate un pachet de țigări, îi oferă una jandarmului care-o ia dintr-o

mişcare, o aprinde cu o brichetă pe care o caută pe fundul buzunarului pantalonilor lui de uniformă și apoi fumează cu poftă.

— Se numește Cédric Caminade. Vi s-a spus asta? Oricum, prea puțin contează dacă-l cheamă Caminade sau Dugland, nemernicul și-a omorât cei trei copii și nevasta azi-dimineață. Practic, chiar de acolo vin acum.

Căpitanul Balland scrutează casa prin gardul viu de parcă ar fi putut să pătrundă mobilul și secretele asasinului refugiat acolo. Trage mașinal din țigară de parcă s-ar grăbi, de parcă ar fi ultima. Jourdan își verifică telefonul. Patru mesaje noi. Îl închide.

— De când n-a mai zis nimic? Nu cere nimic?

— *Radio silence* de vreo oră jumate. Când am ajuns am sunat și el a fost cel care a răspuns. A spus că nu va ieși de acolo atâta timp cât noi vom fi aici în față. Am încercat să discut cu el dar a închis. Zece minute mai târziu am mai avut o tentativă la poartă, cu megafonul. Atunci a amenințat că-și va omorî socrii. De atunci nu mai răspunde. Jourdan se apropie de poartă. E o casă mică, cu un etaj, înconjurată de stejari și de mimoze. Un oblon e întredeschis, celelalte sunt închise.

— O să-i omoare.

Jandarmul se apropie.

— Ce spuneți?

— O să-i omoare. O să termine ceea ce a început. Și apoi o să-și facă felul.

— Ce vă face să spuneți asta?

— Și-a omorât nevasta și copiii. E metodic. S-a hotărât să meargă până la capăt.

— S-ar spune că a ajuns deja la capăt. E într-un impas.

Jourdan se întoarce spre Balland care dă imperceptibil din cap, holbându-se la casă, cu un aer îngrijorat.

— E singura ieșire pe care a fost capabil să și-o imagineze pentru viața lui de doi bani.

Balland coboară capul, cu o jumătate de zâmbet. Rămân nemișcați și muți în timp ce se abate asupra lor o nouă aversă și-și ridică ochii spre cerul întunecat, primind vântul în față. Jandarmii bat pasul pe loc în stradă, cu capul tras între umeri.

Jourdan își dă seama că de ceva vreme strânge din dinți, cu maxilarul încordat, dureros. Deschide gura, își

masează ceafa, își trosnește o vertebră, aruncă o privire la ofițerul de jandarmerie înțepenit și drept, cu capul ridicat în ploaia care a revenit.

O împușcătură și niște țipete îl pun în mișcare. Ușa de la intrare a casei se întredeschide și apare un braț care aruncă hoitul unui câine.

— Lăsați-mă să plec sau îi omor pe bătrâni! Cărați-vă cu toții, mizerabililor!

Balland îi cere unuia dintre oamenii lui să-i aducă megafonul. Ploaia a reînceput să cadă. Vocea metalică pare înecată, estompată de stropii de ploaie. Sunt căpitanul Balland, de la Jandarmeria Națională. N-o să pleci nicăieri. Eliberează-i pe acești oameni și ieși încet. Fii rezonabil.

Rezonabil. Jourdan se întreabă ce ecou al acestui cuvânt ar putea întâlni la acest individ. Începe să alerge printre copaci și-l aude în spatele lui pe Balland întrebându-l ce dracu' face, ordonându-i să se întoarcă, rahat. Jourdan își scoate arma, ridică un cartuș pe țeavă, ajunge la intrare. Ciulește o ureche lângă ușă dar nu aude nimic decât scurgerea ploii și freamătul puternic al arborilor care se scutură sub rafalele de vânt.

Ușa nu e închisă cu cheia. Intră cu arma la înaintare. Urme de sânge pe culoar. În bucătărie, pe partea lui dreaptă nu e nimeni. Niște vase sunt puse la scurs. Nimic nu e aruncat pe jos, nimic nu îl încurcă. Intră în sufragerie. Un scaun e răsturnat. Blatul de sticlă al unei măsuțe de cafea e spart. Un bărbat în haină de stradă se îndreaptă și împietrește cu o țigară în colțul gurii. Întinde mâna spre pușca așezată lângă el pe un fotoliu.

— Nu mișca!

Jourdan rămâne cu degetul pe garda trăgaciului. Nu acum.

— Nu mă obliga.

Celălalt nu se clintește. Ochii nu-i clipesc. Albaștri, foarte șterși și goi. Își aruncă țigara și o zdrobește cu talpa piciorului. Respiră lent pe gură, de parcă ar încerca să-și calmeze bătăile inimii. Pare că nu știe ce să facă cu mâinile, își încrucișează degetele, le desface, își freacă palmele unele de altele. Jourdan se duce cu gândul la un pianist. Sau la bărbații aceia din filmele *western,* înaintea unui duel cu pistoalele.

La celălalt capăt al încăperii, ținându-se de mână, prăbușiți pe o canapea, un bărbat și o femeie de

aproximativ șaptezeci de ani sunt întorși spre Jourdan și nu-l scapă din ochi. Bărbatul își tamponează fruntea cu un prosop de bucătărie. Fața îi e plină de sânge. Femeia suspină în liniște.

— Ieșiți.

Jourdan a spus asta cu jumătate de voce, fără să-i privească, atât de bine încât oamenii nu fac nicio mișcare.

— Ieșiți dracului. Cum trebuie să v-o spun?

Se ridică la unison deodată și merg cu pași mici către ușă. Caminade nu s-a clintit. Își urmărește cu privirea socrii care sunt pe cale să iasă din cameră. Pare indiferent sau stupefiat sau lovit de trăsnet. Odată ce ușa s-a închis în urma lor Jourdan strânge pumnul pe patul pistolului. Își pune degetul pe trăgaci.

— Cum se numeau copiii tăi?

Caminade își unește mâinile într-un gest de rugăciune. Buzele îi tremură. Poate că se va lovi în piept sau se va pune în genunchi. Jourdan știe cum îl va putea repune pe picioare.

— Nu…

Imploră. Cu o voce jalnică.

— Te-au implorat când te-au văzut că îți îndrepți pușca spre ei? Au plâns? Crezi că le-a fost teamă?

Caminade scutură din cap. Mâinile i se zbat în fața lui, brăzdează aerul de parcă ar încerca să disperseze fumul sau ceața.

— Cum se numeau? Rostește-le numele. Și soția ta?

Jourdan face un pas înspre el, cu brațul întins, cu vizorul armei complet imobil, ca un cui deja înfipt în fruntea bărbatului.

— Sau nici măcar nu și-au dat seama de nimic? I-ai împușcat pe la spate, nu-i așa? I-am văzut. O gaură în ceafă. E adevărat, nu-i așa? Apoi, i-ai tras pe hol și i-ai pus cu fața în jos. De ce? Nu mai voiai sa le vezi fețele? Sau ochii lor morți?

Caminade se strâmbă și plânge. Privește în jurul lui, își acoperă fața cu mâinile, încearcă să spună ceva, dar gâtul plin de mucozități îl împiedică să scoată cel mai mic zgomot, își trage nasul și-și șterge cu dosul palmei ceea ce îi curge de acolo.

— Cum se numeau? Spune, nemernicule! Spune-le numele copiilor pe care i-ai ucis. Și pe-al nevestei tale.

Caminade se ridică, încremenește, își înghite mucii și lacrimile.

— Curva aia…

— Și ai omorât-o pe curva aia și pe copiii ei, nu-i așa?

Celălalt lasă capul în jos. Aruncă o privire spre pușcă.

— Hai, ia-o!

Caminade întinde mâna spre armă.

Jourdan a încetat să respire, ca în momentul crucial al unui număr de circ la trapez, când nu-ți poți da seama dacă acrobatul va reuși să-i prindă mâinile partenerului. Când nu mai îndrăznești să-ți dorești să eșueze.

Caminade tremură. Apoi renunță, închizându-și și strângând pumnul. Îl fixează pe Jourdan cu privirea, cu maxilarul încordat, cu ochii holbați și strălucitori de furie și groază.

— Hai, ia-o. Terminatule. A fost ușor azi-dimineață acasă la tine, nu-i așa? Tocmai luau micul-dejun și vorbeau tare mizerabilii, nu? Și curva aia care făcea duș și asculta radioul, da? Așa că te-ai dus să-ți iei pușca din dulap, poate că o încărcasei deja de câteva zile dar tot ezitai, nu-i așa? Și îți tot spuneai, doar n-o să ajung eu la pușcărie din cauza unei curve, așa că tot amânai și apoi azi-dimineață, cine știe: vorbeau prea tare copiii târfei ăleia, sau vreunul dintre ei o fi zis vreo prostie, sau i-a căzut lingura de pe masă și zgomotul ăla te-a înnebunit, ai văzut dintr-o dată roșu în fața ochilor și te-ai dus să iei pușca? Așa a fost? Așa că ia-o și acum, și arată-mi cum apeși pe trăgaci. Sunt sigur că ai încărcat-o din nou înainte de-a veni aici. Hai. Să te văd. Arată-mi. E ca o reconstituire, o să vezi. Exact ca la televizor, cu un judecător cretin, cu mâinile în buzunare, care vrea să știe totul, la milimetru, de parcă asta ar mai putea schimba ceva din mizeria care s-a întâmplat, și idiotul de serviciu care reface toate gesturile, sau care uneori nici măcar nu-și mai amintește ce a făcut, atât de beat era, sau distrus, sau pur și simplu înnebunit de ura și de prostia lui de animal furios. Hai, fă-o! Ia rahatul de pușcă și arată-mi cum ai ținut-o azi-dimineață. La șold? Pe umăr? Sigur că nu mai e așa ușor acum, dar fă un efort.

Jourdan pândește și cel mai mic gest al lui Caminade dar acesta stă nemișcat. Nici măcar nu mai tremură, cu umerii lăsați, spatele curbat, poate e pe punctul de-a se prăbuși ca un morman de cârpe.

Jourdan l-ar putea doborî chiar acum. De asta a venit. Invocă imaginile copiilor întinși pe culoar și viziunea acelei femei prăbușite pe calorifer, cu ochiul distrus, cu picioarele desfăcute, încearcă să reconstituie amestecul instabil pe care creierul său l-a fabricat, răspândind apoi în el o infinită tristețe și o furie profundă ascunsă în vintrele lui ca o bestie cu dinți și gheare, această durere schingiuitoare care preia controlul întregii sale ființe, dar nu reușește să simtă decât dezgust pentru acest nenorocit pe care ar trebui mai degrabă să îl nimicească cu lovituri de crosă în figură, ca să sufere, pentru ca mâine în oglindă să vadă cum arată cu adevărat, o ființă diformă care se smiorcăie pentru eșecul lui, pentru căderea fără sfârșit în hăul infinit pe care el singur l-a deschis chiar dedesubtul lui. Se apropie și-i lipește țeava de frunte. Caminade ridică mâinile spre brațul întins. Scrâșnește din dinți. Pleoapele îi bat nebunește peste ochii ieșiți din orbite.

— Nu mă atinge, spune Jourdan. Nu mă atinge, nemernicule!

Bărbatul lasă brațele în jos. Jourdan îi sparge nasul cu patul pistolului și acesta se clatină, lovind un dulap din spatele lui și apoi scoate un țipăt și începe să geamă, acoperindu-și fața cu mâinile, cu degetele pline de sânge, în mijlocul farfuriilor care cad pe el. Jourdan îi trage o lovitură cu piciorul în umăr și îl răstoarnă și iar își îndreaptă arma asupra lui și începe să tremure cu degetul pe trăgaci, văzând neclar fața însângerată a lui Caminade. Omul începe să urle, zguduit de hohote de plâns. Se târăște pe jos și s-ar zice că încearcă să se strecoare și să se refugieze sub o mobilă.

Jourdan își pune pistolul la loc. Mizerabilule, îi spune. Îi mai dă o lovitură în picioare lui Caminade, care nu mai reacționează. Două uși se deschid dintr-o dată, lovesc ce se află în spatele lor, și trei jandarmi mascați dau năvală în cameră, scoțând un soi de lătraturi. Jourdan se simte tras în spate și Balland se postează în fața lui, ordonându-i cu un gest al mâinii să nu mai facă nicio mișcare.

— Ce înseamnă asta?

Jourdan ridică din umeri.

— Știți foarte bine.

— Singurul lucru pe care-l știu e că sunteți un individ periculos.

Balland se răsucește pentru a-i privi pe oamenii lui ridicându-l pe Caminade și punându-i cătușele. Îl lipesc cu fața la perete, în dreptul unei acuarele marine. Își lasă capul în jos. Picături de sânge cad pe dușumea între picioarele lui.

Jourdan privește la toate acestea de parcă s-ar afla închis într-un acvariu de sticlă. Individul ăla cu capul plecat și mâinile la spate îi apare deodată ca un puști pus la colț, și pentru câteva secunde nu mai înțelege nimic. I se pare că nu mai aude nimic decât bubuitul care îi inundă capul.

Balland îi arată ușa cu o mișcare a bărbiei.

— Ieșiți de-aici.

Jourdan iese. Se simte beat, greoi, obosit, cu picioarele moi de parcă tocmai ar fi alergat kilometri întregi.

Afară lumina îl orbește. Totul explodează în reflexii și străluciri. O lumină rece, spartă, aruncată în toate direcțiile ca o gheață. Traversează grădina fără să îndrăznească să ridice ochii. Strada e plină de mașini și dube lucind din cauza apei și a soarelui rece. Într-o ambulanță zărește doi pompieri îngrijindu-i pe cei doi bătrâni. Femeia se lamentează și gesticulează sub o pătură de prim-ajutor. Bărbatul nu zice nimic, prăbușit pe o banchetă, ținându-și pe frunte un pansament mare. Un jandarm se apropie de Jourdan.

— Ce se întâmplă acolo înăuntru?

Jourdan se oprește în fața lui. Mai întâi îi vine să-i spună să se ducă dracului sau să se ducă să vadă el însuși, dar tipul se bâțâie de pe un picior pe altul, mort de curiozitate.

— Totul e bine, ce credeai? Ticălosul e viu, bine-merci. O să poată să-și ia și un avocat. E genul de plângăcios… Probabil c-o să reușească să impresioneze juriul.

Jourdan își întoarce spatele și se îndepărtează.

— Așa e mereu, spune jandarmul. Și asta se numește justiție. Dac-ar fi după mine…

Jourdan grăbește pasul. Fără să se întoarcă spre el îi face jandarmului un vag gest cu mâna. Ai dreptate. Bine că ți-ai dat seama. Urcă în mașină și pornește pe dată, neîndrăznind să ridice ochii înspre oglinda retrovizoare, ignorându-i pe cei doi agenți de pază la capătul străzii. Conduce cu viteză, traversează o aversă întunecată, cu

ploaia tremurându-i pe geamuri ca niște lacrimi enorme. Aproape că trebuie să se forțeze să respire, trebuie să-și elibereze pieptul strivit sub o greutate care, pentru un moment, îl face să creadă că va muri sufocat. Are impresia că e un fugar care transportă în portbagaj copiii morți și pe mama lor, pentru a merge să-i îngroape într-o pădure, complice, și revede expresia stupidă de pe fața lui Caminade în spatele vizorului pistolului, Caminade care va trăi, torturat poate pentru totdeauna de realitatea a ceea ce a făcut, sau poate prea cretin sau prea nebun pentru a simți cea mai mică durere, stând liniștit pe marginea propriului său infern.

Ajunge, fără să-și dea seama, la comisariatul central, de un alb strălucitor sub soarele pasager. Puritate de fațadă. Se afundă în umbra garajului.

7

Bătrâna, cu nasul vârât în bonul de casă, urmărește cu degetul fiecare articol și verifică existența lui pe masa pe care Louise tocmai a descărcat cele două sacoșe. Degetul grăsuț atinge cu nerăbdare panglica de hârtie în timp ce caută din ochi ceea ce îi lipsește, ah, da, sticla de ulei pe care o ridică Louise pentru a i-o arăta, apoi strâmbă din nas și ridică brusc capul, cu bărbia dublă și obrajii tremurând, și ravioli, ah, da, sunt chiar acolo, două cutii la prețul de una, și suspină, și continuă tot așa, aranjându-și uneori ochelarii, până la totalul pe care îl studiază, cu unghiile ei date cu carmin, de parcă ar vrea să calculeze totul încă o dată.

După care, așezată pe un scaun în bucătărie, răsuflând greoi și tușind uneori, supraveghează depozitarea alimentelor în dulapuri și frigider. Louise știe că și cel mai mic gest al ei este urmărit de femeia grasă care ține ca fiecare cutie, pachet sau pungă să fie pus în același loc ca întotdeauna. Uneori, vocea ei răgușită hârâie și scrâșnește. Pastele acolo jos, de câte ori trebuie să-ți spun? Ar putea să le aranjeze chiar ea, dar Louise a făcut greșeala să accepte o dată și de atunci simpatica doamnă consideră asta ca o obligație. Louise i le-ar arunca cu plăcere în față, pastele, sau cele două cutii de ravioli, ia de-aici, și și-o imaginează căzută pe spate, cu nasul spart, rănindu-se la ceafă de marginea chiuvetei, și murind rapid, în doar câteva minute, cu ochii pierduți pe sub pleoapele pe jumătate închise, cu saliva curgându-i și zguduită de convulsii.

— Alo? Ce faci, vrei să înveți etichetele pe de rost? La ce te tot gândești?

Louise tresare. Louise își dă seama c-a rămas încremenită, cu mâna pe un pachet de cafea, pentru a viziona filmulețul pe care mintea ei l-a fabricat. Nu mă gândesc la nimic, idioato. Nu răspunde, termină de aranjat și închide încet ușile dulapurilor, aproape tremurând în încercarea de-a se abține să le trântească sau să le smulgă.

Înainte de-a ieși spune chiar și la revedere, pe săptămâna viitoare, iar femeia mormăie ceva și apoi vine imediat să răsucească cheia în broască. Louise se sprijină

în ascensor pe panoul care vibrează, închide ochii și se plesnește peste față pentru a împiedica lacrimile să-i țâșnească și se forțează să respire profund. În parcarea bătută de vânt aleargă spre mașină, se grăbește să intre și se închide în opacitatea geamurilor acoperite de ceață, iar lumea din jurul ei îi pare redusă la această lucire reziduală, la aceste zgomote estompate, la ceea ce probabil simțim chiar înainte de-a muri, când totul se stinge și dispare.

Pornește mașina, dă drumul la încălzire și la ventilator, șterge geamurile cu o cârpă. Lucrurile ezită să reapară în spatele acestei umezeli lipicioase. O mașină se apropie și încetinește în spatele ei. O femeie, cu o eșarfa pe cap, caută un loc unde să parcheze. În spate, o fetiță își lipește nasul de geam. Pare că vrea să absoarbă totul prin ochii ei mari și negri. Louise suspină. Părăsește cartierul mustrându-se. Calmează-te, tâmpito. Încetează odată să-ți mai fie teamă și de umbra ta.

Are nevoie de aproape patruzeci de minute pentru a traversa Bordeaux. Ascultă la radio puțin rap, ridică volumul ca să simtă bașii vibrându-i în stomac. Se lasă noaptea. Culorile sunt de-acum electrice, primare, violente. Se zdrobesc odată cu ploaia pe geamurile mașinii și le mânjesc cu o paletă tremurătoare. Siluetele întrezărite pe trotuar se dizolvă ca într-o țară a morților. Nu te întoarce. Nu-i căuta în oglinzile retrovizoare. Mama ei îi povestise într-o zi mitul lui Orfeu și al Euridicei. Povestea o aruncase într-o angoasă profundă pentru că i se părea imposibil să nu te întorci, să nu încerci să vezi persoana iubită, dar cu toate astea era supărată pe Orfeu că n-a reușit să-și domine dorința și că distrusese totul și lăsase moartea s-o răpească pe Euridice pentru totdeauna.

În unele zile îi zărește pe stradă. Pe celălalt trotuar. În mulțimea de pe strada Sainte-Catherine. În spatele geamurilor unui tramvai. Le întâlnește uneori privirea absentă. La început se întorcea cu spatele, bulversată, dar dispăreau pe dată, înghițiți de mulțime sau înlocuiți de niște siluete difuze. Însă acum se ține tare, și se simte fericită pentru câteva secunde de această suflare de gândire magică, readusă înapoi în lumea viilor de către Sam, care nu înțelege de ce deodată ea merge mult mai încet.

Dacă nu vă întoarceți o să vin eu la voi și-o să vă regăsesc.

Curtea școlii e întunecată și goală. Fereastra cea mare a sălii în care sunt copiii, strălucind de lumină, face să lucească macadamul umed. Vreo zece copii, aplecați peste măsuțele lor, desenează sori mari, flori gigantice, cerul albastru. Învățătoarea, Nacera, o salută pe Louise cu un semn din cap și apoi examinează desenul pe care i-l întinde o fetiță. Sam n-a observat-o pe Louise venind. Ea îi vede spatele curbat, mâna pătată de roșu lângă foaia peste care e aplecat. Picioarele i se agită sub masă. Nu spune nimic, în picioare în spatele lui. Îl privește, rezistă dorinței de-a se duce să-l sărute pe gât. Învățătoarea îi zâmbește Louisei și atunci băiatul se răsucește, face un salt ușor pe scaun apoi se ridică încet și examinează, în picioare, ceea ce tocmai a desenat. La plajă, spune el. Uite. Îi îmbrățișează picioarele, le strânge puternic și închide ochii în timp ce ea îl mângâie pe cap.

Sunt acolo și marea și nisipul. Departe, pe un promontoriu, un far. O barcă cu pânze, un delfin zâmbăreț, așezat pe mare ca un colac. Într-un colț un soare mare de-un galben auriu. E frumos, spune Louise. E talentat, spune învățătoarea. Pot să-l iau cu mine? Sam îi întinde foaia Louisei. Poți să-l pui în camera mea?

Se îndreaptă spre casă, tăcuți, în scârțâitul ștergătoarelor. Sam afundat pe bancheta din spate, la locul lui. Louise nu-l vede și-și întinde gâtul pentru a putea privi în oglinda retrovizoare chipul lui liniștit îndreptat spre scânteierile de afară. Dă o tură de parcare și scrutează colțurile întunecate, holurile de la intrare, tremură văzând silueta unui bărbat coborând din mașină și apoi îl observă deschizându-și portbagajul și scoțând două sacoșe enorme pline de provizii pe care le-a cumpărat, apoi mergând, aproape împleticindu-se, încărcat ca un măgar, cu brațele întinse din cauza greutăților pe care le cară, și cu un rucsac agățat de umeri.

De îndată ce a încuiat ușa, toată oboseala de peste zi se năpustește asupra ei. Intră în bucătărie și umple un pahar de apă pe care-l bea cu înghițituri mari, în picioare în fața chiuvetei, și apoi vine să se așeze lângă Sam care a deschis televizorul și se uită la un documentar despre cai. Îl trage lângă ea și el își pune capul în poala ei fără a pierde din ochi ecranul, unde galopează niște mustangi speriați de elicopterul din care sunt filmați.

Rămân amândoi așa, pentru o bună bucată de vreme. Din nou niște cai. O trupă de indieni Sioux traversează Dakota prin viscol pentru a-i aduce un omagiu șefului de trib *Big Foot.* Siluete înfofolite, priviri obosite prin fanta cagulelor. Caii își coboară capetele, pas cu pas, împotriva vântului. O coloană neagră, mișcătoare, în zăpadă. Sam se ridică, se apleacă spre ecran. Ai văzut ce frig le e? Louise își ridică gulerul puloverului de parcă un mic curent de aer înghețat ar fi venit să le dea și lor târcoale prin cameră. Cred că le e frig și cailor, nu? Louise își amintește filmele *western* după care era înnebunit tatăl ei. Își amintește acea scenă în care niște indieni, congelați în închisoarea unde fuseseră înghesuiți după ce fugiseră din rezervație, se revoltă și-i masacrează pe gardieni, înainte de-a evada, urmăriți și vânați apoi de regimente întregi de cavalerie.

Simte cum corpul lui Sam se relaxează și începe să se lase cu greutate asupra ei. Oprește sunetul televizorului pentru a-i asculta respirația ușoară a somnului în care a alunecat. Se destinde la rândul ei, ar putea și ea să facă precum copilul, să se relaxeze complet, s-ar încălzi unul pe altul, timpul s-ar opri, liniștea și noaptea din jurul lor i-ar proteja, ca un refugiu de necucerit. Nu ți-e foame? îi șoptește ea în ureche și el mormăie, mârâie ca un animăluț înainte de-a se ridica. De lup, spune el. Mi-e o foame de lup. Îi ia mâna și o mușcă încetișor făcând *huhuhu*!

Așa că mănâncă. Cu lungi tăceri între ei. Sam și-a pus lângă el o figurină de războinic plin de țepi și arme și-i modifică din când în când poziția, îl face să patruleze în jurul farfuriei sale, îl doboară dintr-o lovitură făcând cu gura un zgomot de împușcătură. Oprește-te puțin. Mănâncă, o să se răcească. Între două îmbucături Sam povestește că Enzo a căzut de pe scaun și toți au râs și Enzo a plâns, chiar dacă nici măcar nu se lovise. Povestește că Laurine nu știa să facă niște calcule și el a ajutat-o. Erau ușoare, spune el. Eu și Nadia terminaserăm primii. Louise îl tachinează: erau măcar făcute bine? El oftează. Bineînțeles că erau făcute bine. Dă din cap, cu un aer bosumflat.

— E de treabă Nadia? Vorbești mereu despre ea.

Sam se joacă cu mâncarea din farfurie, își ridică luptătorul în picioare, îl face să zburde pe masă. Își ridică

ochii spre mama lui și încruntă sprâncenele. Ridică brațul figurinei, înarmat cu o sabie, și-l agită în fața lui.

— Eu sunt magicianul ei, iar ea e aleasa mea, spune el, forțându-și vocea să sune mai gros. Uneori ne înțelegem doar din priviri.

— Și ce vă spuneți doar din priviri?

El ridică din umeri în timp ce decojește o clementină. Încearcă să păstreze întreagă coaja pe care o reface aproape intactă în mijlocul farfuriei.

Louise se apleacă spre el, încearcă să-i prindă privirea, dar el își păstrează capul plecat, zâmbind pe jumătate, mestecând încet fiecare bucățică de fruct. Când a terminat, își ia din nou soldatul și-l examinează îndeaproape, zgâriindu-i cu unghia scutul auriu.

— Deci? Ce vorbești tu cu Nadia?

El oftează. Bate din pleoape și-și scutură capul, de parcă ar fi consternat.

— Ești prea curioasă.

Ea îi întinde mâna pe deasupra mesei, mângâie șuvițele dezordonate care se ondulează pe capul băiețelului.

— Nu ești obligat.

Aude pe hol, unde și-a lăsat poșeta, telefonul care îi semnalează primirea unui mesaj. L-a auzit și Sam și-și ridică ochii spre ea.

— Cine e?

Ea strânge mâna micuță în mâna ei. Inima îi bate ca o tobă.

— O să mă uit dup-aia. Probabil vreo reclamă, ceva.

Sam dă din cap. Se joacă mașinal cu jucăria, cu privirea pierdută.

Louise își ciulește urechile. O ia puțin amețeala așa că se lasă pe spătarul scaunului sub privirea lui Sam care surâde și face o grimasă. Ea îi întoarce zâmbetul. Micul meu magician. Eu și Nadia avem noroc.

În sufragerie, în timp ce stau tăcuți amândoi, vocea tânără a Președintelui pretinde a fi serioasă și se străduiește să adopte un ton solemn, dar e trădată de suflul scurt. Louise ascultă cuvintele goale ale imberbului și comentariul inept și autosuficient al unei jurnaliste politice. Apoi lumea reîncepe să se destrame pe ecran într-o curgere de noroi și sânge care nu se usucă niciodată și se revarsă prin această fereastră de îndată ce o întredeschidem.

O barcă s-a răsturnat în largul Siciliei. Nu se știe câte persoane s-au înecat. Douăzeci și cinci sau douăzeci și șase. Cei trei supraviețuitori nu sunt siguri.

„Și acum cu totul altceva”, spune prezentatoarea. Grevă la o companie aeriană. Niște oameni fac scandal pentru că zborul lor a fost anulat. S-au săturat să fie luați prizonieri.

Fără să vrea Louise a fost absorbită de fluxul de sunete și voci. Ar trebui să-l închidă. Ar trebui să-l facă să tacă. Puștiul nu pare să asculte nimic din toate astea. Se întreabă ce ajunge până la el din acest zumzet înspăimântător. Poate că acest zgomot de fond îl va surzi. Îl privește cum se joacă cu soldatul făcut din metal, cu colți și ținte. Îl face să țopăie pe mușama într-un mod amuzant, inofensiv. Poate asta este ceea ce percepe el: țopăieli, țipete, culori stridente pe un ecran.

Sam se freacă la ochi. Ea se uită la ceas.

— Ai văzut ce oră e?

El oftează, cu obrajii umflați și sprâncenele încruntate.

— Pot să mai stau? Doar puțin?

O voce firavă, imploratoare. Aproape un murmur, de parcă cineva i-ar fi putut auzi.

— Nu, Sam. Trebuie să te culci.

Așa că se ridică încet, cu un aer supărat sau trist. Își pliază șervetul și-l bagă într-un sertar. Trece pe lângă Louise cu capul plecat, apoi sare pe ea și-i lipește un pupic zgomotos pe ureche iar apoi fuge râzând. Ea aude dușul curgând și-i strigă „Să dai bine peste tot! Nu mă obliga să vin să te controlez!” Oricum se duce să arunce o privire prin ușa întredeschisă și-l zărește în spatele geamului aburit pe băiat săpunindu-se în miresmele de lavandă.

Cum nu vrea să se culce imediat, ea îi recitește niște pasaje din Jacominus[6] și, ca de obicei, i se pune un nod în gât la anumite pasaje din viața acestui iepure melancolic. Sam o caută pe Prințesa ascunsă printre paginile mari, apoi o ascultă pe mama lui cu ochii închiși și cu un zâmbet liniștit, recitând în liniște textul pe care îl știe pe de rost, și așa adoarme. Ea mai rămâne încă vreo câteva secunde pentru a-i privi pieptul cum ridică cearșafurile, se contopește cu această respirație și la un moment dat își dă seama că respiră în același ritm cu el. Și are drept singur orizont acest chip rotunjor și dulce

decupat de lumina lămpii. Atinge în treacăt, atunci când se ridică, o mânuță pusă pe cuvertură și iese din cameră cu un frison.

Răscolește prin poșetă, căutându-și telefonul mobil, și simte cum îi vibrează în mână. Ecranul se aprinde. O lumină albă, spectrală, în întunericul micului culoar.

Lucas.

Târfo. Puteai să-mi răspunzi azi-dimineață.

Voiam să facem pace, dar dacă vrei război asta o să primești.

Lacrimile se revarsă și nu și le poate reține. Se reazemă de un zid, nu are aer și hohotele de plâns o zguduie. Verifică cele două încuietori, pipăie ușa de parcă ar vrea să găsească o fisură în lemnul ei, apoi intră în bucătărie și ia dintr-un sertar un cuțit mare pe care-l pune lângă ea, pe blatul de lucru. Verifică bateria telefonului și apoi îl pune lângă cuțit.

Nu trebuie să-i deschizi. Asta e tot. Și-a spus asta cu o voce joasă, supraveghind ecranul stins al telefonului. Nu-i deschizi, pur și simplu.

Se mai calmează puțin. Se duce să mai arunce o privire în camera lui Sam, îl ascultă dormind, îi simte parfumul de săpun.

Totul e calm. Oboseala îi spune că e târziu. Spală niște vase, face ordine, fumează o țigară pe balcon, lăsându-și privirea să rătăcească pe ferestrele luminate ale clădirii de vizavi. Unele umbre se materializează uneori, fantome fugitive. În parcare nu se mișcă nimic. Încearcă să nu se mai gândească la nimic, sau poate doar la vara viitoare, la cele opt sau zece zile de mare și soare pe care i le va oferi lui Sam, și-și imaginează plaja pe timpul mareei scăzute, complet goală dimineața, o lungă plimbare pe malul mării, picioarele scăldate în această prospețime transparentă, cu băiatul ridicând în fața lui evantaie cristaline, aplecându-se uneori să culeagă vreo cochilie și apoi întorcându-se spre ea. Ai văzut? E frumos, nu? Își forțează imaginația și degeaba o stoarce, pentru că apoi ziua ce tocmai s-a încheiat îi revine în minte: privirile absente, aerul rătăcitor, pielea uscată a mâinilor pe care le strânge, mici mănunchiuri de vreascuri învelite în hârtie creponată, obrajii flasci pe care îi sărută uneori și brațele care o împresoară pentru a o strânge lângă un piept unde poate bate mai tare o inimă solitară. Închide fereastra și se duce să se așeze în fața

televizorului, trece prin toate canalele și apoi îl stinge. Cu ochii închiși începe să pândească liniștea printre pulsațiile sângelui ei, și aude pe hol cum se deschide ușa ascensorului. Corpul i se crispează și se ghemuiește, se afundă în canapea. O să intre, o să arunce o privire din pragul încăperii, va mormăi niște înjurături fără s-o fi văzut. Știe că nu se va întâmpla așa. Se va apleca pe deasupra spătarului și o va apuca de păr, o va ridica și-apoi o va arunca la pământ. Ea se va abține să țipe pentru a nu-l trezi pe Sam. Știe că Sam se va trezi. Îl va regăsi după aceea dormind sau plângând în liniște în spatele ușii de la camera lui, înnebunit din cauza urletelor. Pentru că, până în final, tot țipă, geme și imploră. Se va ghemui ca o bilă. Se va ruga ca el să nu-i rupă coloana cu o lovitură de picior. Se va ruga, dar rugăciunea ei, ştie asta, nu va fi auzită de nimic și de nimeni, nicăieri. Niciun Dumnezeu. Niciun paradis. Infernul e aici, fără niciun orizont mai departe de el.

Coșmarul o strivește, o sufocă, trezește la viață niște dureri de care uitase în timpul zilei, și o surzește cu vacarmul lui de înjurături și țipete, și când evadează din acest haos nu găsește în jurul ei decât o liniște ternă și penumbra de-abia luminată de neonul chiuvetei. Atunci își întinde brațele, își îndreaptă spatele, se întinde și se ridică, se scutură de amețeala care face ca totul să danseze în jurul ei și aleargă spre ușă pentru a-și lipi urechea de ea, dar nimic, doar zgomotul unei emisiuni TV îndepărtate, aplauze, râsete, ecoul singurătății.

8

Comisarul vorbea la telefon când Jourdan a intrat în birou. I-a făcut un semn acestuia să ia loc fără să-l privească, pe jumătate răsucit spre fereastra prin care nu se vedea nimic altceva decât antracitul cerului și al ploii prelingându-se pe geamuri. Desclaux asculta mai mult, răspundea afirmativ cu mici mormăieli la ceea ce i se spunea, se mira uneori, suspina des. Se juca cu un elastic pe care îl încurca și-l descurca de pe degete cu o dexteritate de prestidigitator. Când a închis, Desclaux și-a aruncat telefonul pe birou bombănind „un căcat” și apoi s-a răsucit în fotoliu pentru a-l privi în față pe Jourdan.

A început *mezza voce*. A relatat tot căcatul, *piano*. A folosit acest cuvânt. Căcat. Patru polițiști în birou și niciunul nu a avut reflexul bun, gesturile adecvate, tehnice. Și apoi individul acela, uriașul ăla mut care s-a aruncat pe fereastră, rămas neidentificat până la ora asta. De unde a apărut un astfel de tip? Și tot sângele acela pe el? Și care, după cât se pare, nici măcar nu-i al lui. A fost dus la laborator, o să primim rezultatele mâine. Erau patru în birou, pentru Dumnezeu, când mă gândesc. După aceea toți au zis că individul era ciudat. Au avut noroc că nu i-a omorât pe vreunul sau chiar pe doi dintre ei. Ar fi fost ceva. Oricum, avem un suspect mort și patru incapabili pe care i-aș trimite cu plăcere să plimbe hârtii pe la subsol.

Vorbea pe un ton jos, ca pentru el însuși, încremenit în fotoliu, cu capul tras un pic între umeri. A început să vorbească despre cei doi cretini de la IGPN[7] care o să vină mâine cu primul tren și care o să înceapă să-și răsucească cuțitele lor lungi în toate rănile deschise.

— Credeam că vin pentru prostiile de sâmbătă după-masă, dar nu, mi-au zis că-i doare în fund, că e mai bine să-l lase pe procuror să se împotmolească în chestiunea aia și pe ceilalți să țipe, cu tot cu vestele[8] lor stupide. Oricum, tot rahatul ăsta agită masele. Îi formează pe cei mai tineri și permite întărirea lanțului de comandă. O să fie util într-o bună zi.

A tăcut, desenând triunghiuri pe o foaie de hârtie așezată în fața lui, mișcându-și lent capul, cu gura

strâmbă, aruncând înspre Jourdan, pe deasupra ochelarilor, câteva priviri furtive. Se auzea zgomotul surd al circulației, se auzeau scârțâituri de uși, se auzeau voci interpelându-se, o femeie care își exprima uimirea și apoi izbucnea în râs. Dar între ei se instalase tăcerea, ca un bloc intangibil în care se afundau sunetele precum niște pietre în noroi.

Jourdan aștepta. Se agăța de zgomotele care ajungeau până la el, încercând să le dea un sens, să-i recunoască pe cei care vorbeau. A privit pentru un moment ploaia care se prelingea pe geamul din spatele lui Desclaux, și unde se aprindeau uneori niște lacrimi roșii sau aurii, străluciri prețioase rătăcite în noaptea care se așternea.

Jourdan aștepta. Știa modul în care operează polițistul, ca un câine care îți dă târcoale, adulmecându-ți picioarele înainte de-a te ataca. Apoi Desclaux a deschis un sertar al biroului trântindu-l violent. Căcat, a zis. Căpitanul de jandarmerie mi-a povestit ce s-a întâmplat la prânz, de parcă nu eram și-așa destul de încurcați. Ce dracu a fost jocul pe care l-ai jucat cu cretinul ăla, oare cum îl cheamă? Caminade, nu? Intri cu arma în mână, în ciuda tuturor indicațiilor, pui în pericol securitatea oamenilor pentru că nebunul ar fi putut să-și pună în aplicare amenințarea. Imaginează-ți pentru un moment că ar fi avut pușca în mână. Credea că vrei să-l omori pe loc, pentru Dumnezeu. Pretinde că l-ai încurajat să-și ia arma și că apoi l-ai lovit. De acord, e cuvântul tău împotriva cuvântului nefericitului ăluia, ne descurcăm noi, suntem obișnuiți. Dar cu ceea ce s-a întâmplat în dimineața asta, cu IGPN-ul care ne trimite băgăcioșii ăia pe cap începând de mâine, mi se pare totuși cam mult. Idiotul ar vrea să depună plângere împotriva ta. Îți dai seama? Nemernicul își masacrează familia și datorită numărului tău de cowboy solitar o să avem noi probleme. Cine te crezi? Justițiarul mascat? Îngerul exterminator? Și în loc să urmezi procedura în calitate de ofițer al poliției judiciare, responsabil cu cazul respectiv, tu pleci liniștit? Sau poate voiai sa dai o tură în jurul Bazinului[2] ca să iei o gură de aer?

Nu țipa. De-abia dacă ridicase tonul. Dar vorbea decupând fiecare silabă cu cuțitele pe care probabil le avea în gură în acel moment, și fiecare silabă părea o palmă. Își încrucișase brațele, sprijinit de birou și aplecat

în față. Un zâmbet disprețuitor i se întindea pe fața care părea că urmează să se sfâșie pentru a scoate la iveală un monstru jupuit.

Jourdan nu-l scăpa din ochi, îi susținea privirea gri-albăstruie care îi adusese porecla de *Ochi Frumoși,* îl privea încordându-se în costumul său scump cu dungi fine, cu cămașa violet, gulerul strâns de o cravată cu floricele galbene, dându-și pe spate părul argintiu, și aștepta ca acest clovn cu alură ridicolă de pește, care-și făcuse veacul la Moravuri în Lille timp de aproape zece ani, să-și finalizeze diatriba de imprecații amenințătoare, sancțiuni, mutări, rapoarte, consiliu disciplinar, ca apoi să tacă și să-l lase să plece, ca să poată în sfârșit să iasă în ploaie și să fumeze o nenorocită de țigară, trimițându-i pe toți dracului.

Desclaux a tăcut brusc și a început să privească cu atenție ecranul calculatorului de parcă s-ar fi difuzat cine știe ce finală la fotbal. Uităm tot, a spus el la un moment dat, fără să-și ridice ochii spre Jourdan. O să vorbesc mâine cu jandarmii, n-o să ne streseze prea mult. Desclaux și-a întins mâna pe deasupra biroului și Jourdan i-a strâns-o în grabă, moale, fără niciun cuvânt, apoi a ieșit.

Și-a fumat țigara sub un acoperiș unde ploaia împrăștiată de vânt îi vaporiza câtiva stropi pe față. Și-a dat seama că nu se mai gândise la scena crimei de azi-dimineață de aproape o oră și s-a simțit vinovat și ușurat în același timp. Mai văzuse, totuși, și altele. Intrase în locații în care moartea își răspândise haosul, sângele, mațele, mutilările, duhoarea… Chiar existaseră, de vreo două ori, martori copii, un puști de trei ani, înlemnit într-un colț, ascuns în spatele unei perne mari, și fetița aceea sub o masă, dezbrăcată, cu păpușa de pânză în mână și pe care nu i-au putut-o lua decât la spital, unde fusese adormită pentru a-i calma convulsiile și țipetele.

Revedea totul, își amintea totul. Fiecare pas pe care îl făcea după ce trecea pragul. Fiecare nod în gât sau în stomac, fiecare greață. Și acea liniște care se impunea în fața tuturor timp de câteva minute și suflul pe care puteau să-l recupereze din nou la primele cuvinte pe care unul sau altul îndrăznea să le pronunțe. Și atunci își începeau munca. Jourdan avea uneori impresia că moartea îi urmărea și-și strecura între ei prezența glacială pentru a le împiedica gesturile, contrariată să-i vadă încercând să

lumineze tenebrele pe care ea le împrăștiase. Astfel Jourdan simțea prezențe în care nu crezuse niciodată. Dura câteva secunde, timp în care el împietrea și privea în jurul lui, ciulea urechile de parcă ar fi putut percepe un freamăt, o ondulare a aerului, poate un murmur, apoi ridica din umeri și se apuca de treabă.

Nu mai simte însă, de vreo câteva luni, decât o mânie tristă. O furie pe care nu o poate exprima. Sunt obosit. Repetă chestia asta de vreo două ori în spatele parbrizului plin de apă și de lumini dispersate, în zgomotul ștergătoarelor și al ventilatorului de încălzire. Ajunge la fluviul întunecat ca un abis. Se întâlnește cu o mașină de poliție care gonește spre centrul orașului într-un vacarm de luciri albastre. Își imaginează la bord polițiștii tăcuți și încordați, amețiți din cauza vitezei și a adrenalinei. Ajunge în fața casei lui fără să-și fi dat seama ce traseu a urmat, fără să fi văzut nimic, fără să se fi gândit la nimic. Așa cum erau aduși pe vremuri bețivanii care se făceau pulbere, de către măgarii sau caii lor, până în fața ușii. E o casă simplă într-un cartier oarecare. Străzile au nume de păsări, sunt copaci peste tot, pentru că înainte aici era o zonă rurală, înainte ca satul să devină o suburbie, și să se întindă și să înghită peisajul. De altfel, o rămășiță de pădure se întinde la poalele colinei. E noapte și nu se văd copacii. Nu se vede nimic pe deasupra lucirii felinarelor de pe stradă. E noapte și nu se vede nici măcar noaptea.

Jourdan intră cu capul între umeri, stropit de vânt cu o ploaie rece. Înjură printre dinți, împinge poarta și-o închide cu o lovitură de picior. Odată ce deschide ușa, aerul blând și călduț îi vine în întâmpinare, amestecat cu o mireasmă parfumată și Jourdan rămâne nemișcat pentru trei secunde în această bunăstare care aproape îl uimește. Un fel de ușurare. A simțit asta mult timp, de îndată ce închidea și încuia ușa cu cheia, de parcă toată mizeria în care a înotat în timpul zilei risca să intre cu forța, de parcă zgomotul de fond al lumii exterioare, acest murmur vicios, acest răcnet de muribund, urma să intre și să răsune în jurul mesei sau s-o împiedice pe puștoaică să adoarmă, șoptindu-i la ureche tot felul de obscenități.

N-ar putea spune când s-a rupt această vrajă.

Sunt aprinse niște becuri care nu luminează pe nimeni. Ciulește urechile și ajung la el zgomotele surde ale unor prezențe. În sufragerie, postul TV în surdină

murmură ceva în fața unei canapele și a unor fotolii goale. O jurnalistă cu alură de top-model animă un soi de dezbatere cu privire la manifestațiile de săptămâna trecută. Se pot observa inserate imagini cu mașini în flăcări, raiduri ale poliției, manifestanți care rezistă. Fațade de bănci distruse. În întunericul nopții, la lumina focurilor, frumoasele cartiere invadate de strigătele și loviturile unei furii sumbre. În platou, niște paiațe zgomotoase afișează un aer afectat, pentru că situația e gravă, drepți pe scaunele lor, neclintiți în mijlocul furtunii. La un moment dat Jourdan nu mai distinge decât niște pete de culoare mișcătoare, niște lucruri stranii și colorate plutind într-un acvariu, în timp ce de peste zi îi revin tot felul de imagini, iar furia și stupoarea îl copleșesc din nou. Face câțiva pași prin încăpere, se răsucește în lumina blândă și caldă împrăștiată de lămpi, știe că e la el acasă dar nu se mai simte așa, precum un copac smuls dus în depărtări de către un fluviu nepăsător. Închide televizorul și aruncă telecomanda în mijlocul pernelor de pe canapea. Își lasă haina și intră în bucătărie. Un *post-it* e lipit pe ușa frigiderului.

Supă de reîncălzit, salată, brânză.

Mănâncă pe un colț al mesei, așezat de-a curmezișul pe un scaun. Înghite. Îi e foame. Termină mâncând pâine goală, cu mintea inertă, preocupat doar de nevoia de-a mânca pe săturate. Bea un pahar plin cu suc, zahărul îl umple de o plăcere bruscă, primară. Acum se simte sătul și se lasă pe spătarul scaunului său, aproape cocoșat, și așa îl găsește Marlène pe care n-a auzit-o apropiindu-se și care se oprește pentru o secundă, cu o mână pe cadrul ușii, îmbrăcată cu niște colanți negri și un vechi pulover cu decolteu larg care lasă să i se vadă lănțișorul de aur pe care el i l-a dăruit acum mulți ani, cincisprezece, sau poate douăzeci, și de care atârnă o pietricică roșie ca o picătură de sânge.

— Salut, îi spune Marlène mergând spre un dulap de unde ia un pahar mare pe care-l umple apoi cu lapte în fața frigiderului deschis.

Începe să bea în picioare, întorcându-i spatele lui Jourdan, înainte de-a închide ușa cu piciorul, pentru a se sprijini apoi pe blatul de lucru, prefăcându-se că privește calendarul mare pe care defilează, lună după lună, marile spații americane, în martie Marele Canion, iar luna trecută Monument Valley sub zăpadă.

— Ești bine? întreabă el.

Nu știe de ce a pus această întrebare. Voia, în mod cert, să-i spună ceva, pentru ca ea să-l privească, pentru a-i vedea ochii negri ațintiți asupra lui, și nu i-a venit în minte decât această frază automată, pe care are dintr-odată impresia că a pronunțat-o în vidul interstelar, fără a produce nicio vibrație, devenită mută imediat ce-a fost rostită.

Marlène îl privește. Ar fi preferat să-l ignore. Îl privește și s-ar crede că îi caută pe chip ceva ce s-ar fi schimbat. Se apleacă puțin, întinde gâtul, apoi zâmbește și dă din cap. Pune paharul gol lângă ea cu un gest apăsat de parcă i-ar fi fost teamă să nu se verse.

— Firește că sunt bine. Ce întrebare! N-am niciun motiv să nu fiu bine. Altceva mai ai să-mi spui?

Ea nu-l scapă din ochi. Lui îi plăcea atât de mult ca ea să-l privească… Se simțea atunci ca sub un soare de primăvară, cu blândețea aceea pudrată cu aur. Se mira că o astfel de femeie a pus într-o zi ochii pe el și apoi a continuat s-o facă. Și lui îi plăcea atât de mult s-o privească…

Ea îl privește. Îl provoacă să găsească ceva de spus.

— Nu. Nimic.

El se ridică. Se sufocă. Se duce să-și revină la intrare. La etaj se aude pocnind parchetul, o ușă se deschide. I-ar plăcea ca niște pași să coboare scările.

Își ia geaca, iese, închide cu cheia în spatele lui. Vântul. Ploaia. Îi vine să urle, să spargă ceva. Își înghite tot amarul ca pe un scuipat. Ce mai contează, când totul e în ruine. Se grăbește să intre în mașină, lasă burnița să se prelingă pe geamuri și să-i înece vederea. Pornește și conduce încet pe strada îngustă, aproape că atinge mașinile vecinilor parcate ca naiba. În momentul în care întoarce zărește silueta Barbarei, cu gluga pe cap, cu marele ei bloc de desen sub braț și cu o geantă atârnată de-a curmezișul. Parchează, iese, așteaptă ca ea să vină spre el.

— Ah, tu ești! Ce m-ai speriat!

O ia în brațe. O strânge. O sărută pe obraji, pe păr.

— Bună, scumpa mea.

Ea se încurcă în tot harnașamentul pe care-l duce, nu știe ce să facă cu brațul liber cu care ținea cureaua genții așa că își pune mâna pe umărul tatălui ei și răspunde tandreților lui cu un sărut rapid, apoi se retrage încetișor.

— E frig. Sunt ruptă.

Își ridică ochii spre el, se forțează să îi zâmbească, îl ocolește și se îndepărtează.

Jourdan rămâne încremenit în noaptea invadată de apă și de lumini murdare. I se pare că Barbara care merge atât de repede, își ridică geanta pe umăr și el se gândește că poate se va întoarce la el, dar ea dispare într-un viraj și brusc se simte de parcă ar fi visat această scenă și-și spune că poate înnebunește, căzând pradă unor halucinații.

Se miră încă o dată că se află pe centură fără să fi vrut cu adevărat să vină aici, ca apoi să ajungă la fluviul pe-al cărui meandru obscur îl zărește de pe podul înalt, străjuit de lumini, cu tot orașul în jurul lor, ca un firmament prăbușit, găurit de aștrii lugubri. Niște bolizi îl depășesc. Bretelele de ieșire și panourile lor defilează în fața lui. Știe că duc mai întâi în suburbiile pustii la ora asta, apoi la pădurile verticale și într-un final către plaje. LACANAU. Se gândește cum e marea noaptea, pe o vreme ca asta, la tenebrele acestui abis căscat spre neant. La zbuciumul ei fosforescent. O prăpastie asemănătoare cu cele care mărgineau pământul plat în vechile credințe. Își spune că dacă se apropie prea tare ar putea cădea în ea. Are o mișcare de recul de parcă aproape s-ar fi prăbușit acolo. Își revine, scutură capul, deschide radioul, lasă să se audă câteva ritmuri ale unui cântec debil, închide. E anunțat un spațiu de servicii, unde șoferii obișnuiesc să petreacă noaptea, parcați uneori chiar înainte, într-un șir lung, pe banda de urgență a autostrăzii. Vreo zece camioane sunt deja acolo. În parcare e nevoit să se strecoare printre semiremorcile care și-au găsit loc acolo. Când iese din mașină vântul îl învăluie într-o eșarfă rece; își ridică gulerul și-și cocoșează spatele trecând printre pompele de carburant, pe sub luminile *a giorno* ale porticului.

În magazin plutește un miros de cafea și detergent. Lângă tejghea e așezată o femeie care discută cu chelnerul, un ins tânăr cu o față prelungă, osoasă, iar într-un colț trei bărbați stau la o masă și mănâncă pălăvrăgind cu gesturi mari, și râd și vorbesc tare. Nu departe de ei, așezați lângă niște aparate de cafea, alți doi își privesc telefoanele mobile și-și arată uneori ce au găsit și hohotesc fără zgomot. Când se așază la tejghea, femeia și chelnerul se opresc din vorbit, îi aruncă o privire lui

Jourdan și apoi își reiau conversația cu o voce scăzută. Din când în când femeia se întoarce către cei trei șoferi care vorbesc tare. Părul ei e negru, ridicat în vârful capului în șuvițe buclate, prinse cu niște agrafe. Ochi albaștri, șterși, gene lungi încărcate de rimel. Obosiți. Când clipește, pleoapele îi rămân închise puțin mai mult decât ar trebui, de parcă ar urma să cadă într-un somn subit. Jourdan se așteaptă s-o vadă întinzându-se pe tejghea, pentru a începe o noapte oribilă sau pentru a sfârși o zi groaznică.

Surprinde un schimb de priviri între unul dintre indivizi și chelner, care îi transmite ceva femeii. Ea se răsucește, răscolește prin poșetă și scoate o oglinjoară rotundă. Bine, spune chelnerul cu o voce joasă. Tipul se ridică, ceilalți fac mișto de el și râd. Spanioli. Iese și se oprește în fața ușii de sticlă pentru a fuma o țigară. Femeia coboară de pe taburet. E înaltă. Picioarele îi sunt lungi în pantalonii mulați și roșii. Tocuri ascuțite. În timp ce se îndreaptă spre ușă se lasă liniștea. Bărbații o privesc cu toții cu un aer admirativ. Merge cu o dezinvoltură elegantă, ținându-și geanta deasupra umărului, chestie care poate îi dezarmează. De îndată ce ușa s-a închis în spatele femeii, reîncep să sporovăiască între ei cu voce joasă.

Jourdan o privește îndepărtându-se cu șoferul spaniol. Și-a aprins și ea o țigară și suflă fumul foarte sus, scuturându-și părul din care câteva șuvițe îi cad pe umeri. De îndată ce cuplul a dispărut în umbră, Jourdan îi face semn chelnerului. Acesta se apropie scuzându-se. Cu ce vă mai servesc? Jourdan îl apucă de guler și îi împinge legitimația de polițist sub nas. Nu, dar, spune celălalt. Doar că…

— Tacă-ți fleanca și dă-mi o cafea gratis, dobitocule. Și un pahar cu apă.

Jourdan îi spune asta aproape de ureche și apoi îl împinge.

Ușa din spate se deschide și apare un bărbat masiv, de vreo cincizeci de ani, cu cămașa întinsă peste burtă, cu antebrațele pline de tatuaje cu păsări de pradă.

— Ce se întâmplă? E vreo problemă? Ce doriți?

Se apropie de Jourdan. Respiră sacadat, fața îi lucește. E mai mare decât Jourdan cu un cap. Miroase a prăjeală și a tutun. Ține în mână un baston mic.

— Nimic care să vă privească, sper.

Jourdan își arată din nou legitimația de polițist.

— Așa, și? Ce drept aveți?

Jourdan își ia telefonul și începe să tasteze numărul centralei.

— Dreptul de-a chema întăriri dacă nu pui jos acel *sex-toy.* Dreptul de a-ți face viața un calvar dacă insiști puțin. E clar?

Jourdan se întoarce spre chelner. Inima îi bate cu putere. I se pare că tot corpul îi va începe să tremure.

— Îmi datorezi o cafea gratuită. Încă aștept.

Grasul își privește colegul făcându-și de lucru în fața espressor-ului și apoi se uită din nou la Jourdan. Își pune bâta într-un sertar și apoi își șterge fața cu un prosop pe care-l aruncă în chiuvetă.

— Nu-i nevoie, spune el. De întăriri. E ok, putem să vorbim.

Așa că vorbesc. Jourdan își pune telefonul la loc. Cei doi angajați model lucrează acolo în tura de noapte, de la 9 la 7. De la doișpe se calmează treaba și pot dormi pe rând până la cinci dimineața, când șoferii de pe camioane își iau micul dejun înainte de-a porni la drum. E prost plătit, dar e destul de liniștit ca loc de muncă. Nu se plâng, au timp liber peste zi. Probleme? Nu. Foarte rar. Uneori câte o încăierare între doi șoferi care s-au contrat pe autostradă și apoi s-au întâlnit aici. Uneori apare câte unul care ia o bâtă sau o rangă, și atunci dăm cu lacrimogene sau chemăm poliția și se calmează lucrurile.

Tipul solid e cel care vorbește mai mult. Se numește Thierry. Lucrează aici de șase ani. La câte a văzut are multe de povestit. Odată, un șofer austriac s-a postat în fața tejghelei clătinându-se, a zis bună ziua și apoi s-a prăbușit ca o cârpă. A adormit în fața casei de marcat. A trebuit să-l cărăm până la o banchetă. Oboseala, nu altceva. Nu băuse nimic, dar băgase amfetamină vreo două zile… Și olandezul beat turtă care și-a spart capul când a coborât din cabină. Și el a adormit aproape pe loc, cu picioarele sub roțile camionului Scania de alături.

Jourdan îl întrerupe din relatările lui.

— Și curvele?

Celălalt rămâne perplex. Jourdan îi vorbește despre târfa înaltă plecată cu spaniolul, ca urmare a semnalelor complice emise de către mai tânărul său coleg. Nu s-a dus să-i facă curat în cabină. Damien, așa se numește colegul cel tânăr. Acum încasează un plin de benzină. Clientul

cere o factură așa că numitul Damian suspină în timp ce ștampilează bonul de casă. Ieșind pe sub mâneca de la cămașă, un șarpe tatuat, roșu și galben, pe care Jourdan nu îl remarcase, își odihnește capul pe dosul palmei sale. Jourdan îi face semn lui Damian să se apropie. Îi vorbește despre proxenetism și îl întreabă dacă știe ce înseamnă. Îl mai întreabă și câte femei vin aici ca să profite de talentele sale de animator. Acesta neagă, dă din cap. Nu, nu, nu e adevărat, eu doar… Doar ce? Cât câștigi din chestia asta? întreabă Jourdan. În spatele lor s-au reluat discuțiile, pe un ton mai calm. Din când în când se mai aude și câte un hohot de râs. Cei doi bărbați care se uitau la telefoanele lor au adormit. Unul pe masă, altul răsturnat pe spătarul scaunului, cu capul pe spate.

Femeia înaltă și brunetă se întoarce, ținându-și în mână pantofii cu toc înalt. Jourdan nu-i vede chipul pierdut în dezordinea părului negru. Traversează salonul, uitându-se drept în față. Merge cu pași mari, puțin rigidă. Lungile ei picioare foarfecă aerul cald, îngreunat de miasmele de prăjeală. De îndată ce intră la toaletă, cei doi spanioli pufnesc în râs și se apleacă peste masă.

— Cine e femeia asta? De unde vine?

— De unde să știu io? Spune că o cheamă Sandra. Vine p-aici din când în când și se duce cu câte unii să le-o sugă în parcare. Uneori i-o și trag, dar destul de rar.

— Și nu e același tarif.

— Nu, normal că nu.

Tânărul Damien zâmbește și dă din cap amuzat de această naivitate.

Jourdan își simte inima galopându-i în piept. Strânge în mâna aflată în fundul buzunarului mănunchiul de chei cu pofta de a-i sparge fața individului. De-abia dacă are suficient aer ca să vorbească:

— Îți vine să râzi, nu? Ești mulțumit că o să-ți iei comisionul?

Femeia reapare. Se oprește la câțiva metri și-i observă. S-a recoafat cât de cât și și-a ridicat gulerul gecii negre. Îi aruncă lui Jourdan o privire nesigură, își trece mâna prin păr, îngrijorată poate, apoi merge spre ieșire, balansându-și poșeta la capătul brațului.

Jourdan o urmează. S-a oprit în fața camioanelor parcate, cu oglinzile farurilor lor stinse aruncând luciri reci în întuneric. Își aprinde o țigară și se întoarce brusc spre el.

— Ce?

Spune asta strâmbându-și gura și apoi suflând fumul. Jourdan face un pas spre ea, apoi rămâne nemișcat, după care își înfundă mâinile în buzunarele gecii.

— Cât iei?

Zărește doi oameni între cabinele camioanelor. Siluete întunecate, nemișcate.

— Nu-i pentru tine. Cară-te. Du-te la grăsana ta de acasă, e ora.

— Și ăluia din spatele tejghelei cât îi dai?

— Dispari, ți-am spus. Mai am și altă treabă.

— Aș vrea să înțeleg. De ce faci asta. De cât timp o faci.

— Ei, na! Da' cine ești tu? Oi fi vreun pedagog tembel? Sau vreun popă?

Un alt bărbat și-a făcut apariția puțin mai departe, la colțul unei enorme semiremorci, ale cărei faruri de staționare sunt aprinse, iar cabina e ornată cu un soi de ghirlandă luminoasă. Țipă ceva ce Jourdan nu înțelege.

— *It's ok,* răspunde femeia.

Insul ține în mână bâta de la un târnăcop. Lovește solul încetișor de trei ori. Tușește, își drege gâtul, scuipă pe jos. Jourdan vede cum tremură flacăra unei brichete și cum se aprinde apoi vârful unei țigări.

— E Andrej, un *polak.* Te previn, nu e simpatic deloc. Ai face mai bine să pleci acasă.

Jourdan își scoate legitimația de polițist și i-o arată femeii întinzând brațul spre ea.

— Poliția.

Femeia își strivește țigara cu vârful pantofului, apoi își îndreaptă pumnii spre el.

— Haide. Pune-mi brățările, îmi plac mult bijuteriile.

Izbucnește într-un râs acru. Scrâșnește din dinți.

Polonezul a înaintat cu doi pași, cu bâta așezată pe umăr.

— Totul e bine, Sandra?

De data asta a vorbit unul dintre ceilalți doi. Înaintează și el. Înalt și solid. Îmbrăcat doar cu un tricou. Piept de armăsar. Gât gros. Își ține brațele enorme depărtate de corp.

— E sticlete, spune femeia.

— Așa, și?

Bărbatul avansează în continuare. Polonezul îl încurajează lovind solul cu bastonul. Femeia se îndepărtează, spune e ok, lasă-l să plece, dar insul s-a năpustit deja asupra lui Jourdan și l-a apucat de umăr. Cu brațul liber Jourdan îl lovește în gât cu latul palmei. Nu știe de unde i-a venit un astfel de gest. Probabil că l-a exersat de zeci de ori în timpul antrenamentelor, nu-și mai amintește. Simte cum îi dislocă mărul lui Adam și bărbatul se trage în spate, se pliază în două și-și caută răsuflarea cu un zgomot ca de mașină ruginită, de parcă în gâtul lui s-ar freca unele de altele niște piese de metal smulse de la locurile lor. Jourdan îi expediază o lovitură de picior în față și omul e aruncat înapoi, cade pe spate zbătându-se, trecându-și mâinile inutile peste față și peste gât. Jourdan se năpustește asupra lui urlând și se întreabă dacă el e cel care a urlat și apoi îl lovește de două ori în coastele pe care i-ar plăcea să le audă trosnind, încearcă să-i zdrobească fața tipului cu talpa lui, dar acesta mai are încă suficientă forță în brațe pentru a evita lovitura și a-l apuca de gleznă și în acei moment Jourdan, rămas în echilibru într-un singur picior, este tras în spate de gulerul hainei, după care simte o mână rece care îl zgârie pe față, îi smulge părul, de parcă un liliac enorm i-ar fi căzut în cap. Se debarasează de femeie aruncând-o cu o palmă peste colosul aflat la sol și aleargă spre mașină în insultele șoferilor. O bară de fier aterizează cu zgomot chiar în spatele lui, dar se aruncă în habitaclu și apoi îi vede pe oameni adunându-se și înconjurându-l pe șoferul căzut care încearcă să se ridice în fund, cu fața în mâini. Pornește și trece în trombă pe lângă ei, atrăgându-și o tiradă de înjurături.

Ajuns acasă adoarme pe canapea de îndată ce se întinde, stors de oboseală. Se trezește curând pentru că a auzit mișcare și șușoteli în cameră și pentru că le-a văzut pe cele două fetițe moarte întinse la picioarele bibliotecii, dar când se ridică și deschide ochii în întuneric nu distinge decât beculețele și diodele care veghează în noapte, numărând minutele pe care le vede cum defilează, cinci, șase, așteptând ca imaginile visului său să se risipească.

Mai târziu deschide focul împotriva unei umbre care îl urmărește, dar traiectoria glonțului se năruie înainte de a-și fi atins ținta, și când apasă din nou pe trăgaci din țeavă ies doar niște bile de plastic roșu, care se împrăștie

și țopăie nebunește pe jos. Se trezește din nou, cu mâna strângând patul armei. Își caută somnul, haimana fugară care îi scapă mereu printre degete, chiar în momentul în care pune mâna pe el, apoi se sucește și se răsucește în noaptea care nu se mai termină.

9

Șterge pentru ultima oară cu cârpa cromul robinetului. Detestă să vadă acele mici aureole rămase după uscarea calcarului sau a săpunului. Inspectează zona dușului să nu rămână niciun fir de păr, pune para dușului la loc în suportul ei. Curăță o urmă rămasă pe oglindă. Se răsucește lent, analizează fiecare colțișor, își întinde prosopul deasupra caloriferului. Așa. Acum e bine.

În bucătărie își spală bolul și tacâmurile cu apă foarte fierbinte. Freacă bine. Adoră aroma de citrice a detergentului de vase. Șterge și apoi pune totul în dulapuri. Împinge scaunul sub masă. Zărește o firimitură de pâine pe jos, o culege și o aruncă în chiuvetă iar apoi o face să dispară cu un jet de apă. Dă o raită prin micuțul apartament, își trece mâna peste albul satinat al pereților, fixează cu privirea tavanul cu acea fisură care se întinde până la ușa de la intrare și asta îl face să se înfurie pe vecinii de sus și pe copiii lor care țopăie și aleargă în toate părțile și fac să vibreze podeaua și tavanul, trântind ușile și scoțând țipete de porc înjunghiat. S-a întâlnit săptămâna trecută pe scară cu unul dintre cei doi mici bastarzi, cu fata, o mucoasă de vreo șapte sau opt ani care se holbează sfidătoare la el de fiecare dată, dar nu i-ar adresa niciodată nici cel mai mic salut, și își amintește de mama lui și palma seacă pe care i-o dădea peste ceafă dacă uita să salute pe cineva pe stradă sau dacă uita să spună bună ziua când intrau într-un magazin, cum spui? Iar el, cu gâtul tras între umeri, o asculta strângând din dinți, și i se răspundea tare și clar, de parcă ar fi fost recompensat, subliniind astfel acest semn de politețe. Așa că săptămâna trecută, pe când ea își ridica spre el micul chip inexpresiv, i-a venit cheful s-o trântească la pământ cu o palmă și s-o vadă rostogolindu-se pe scări, dar în ultimul moment s-a abținut, înfundându-și mâinile în buzunare. Pesemne că puștoaica l-a simțit pentru că și-a încruntat sprâncenele și apoi a început să urce scările în viteză, înainte de-a trânti ușa în spatele ei, de parcă demonul cu care tocmai se întâlnise se năpustise pe urmele ei.

Lasă crăpătura să își urmeze cursul iar el intră în cameră ca să verifice dacă toate sunt la locurile lor.

Corectează un pliu pe cuvertura de pe pat, aranjează puțin teancul de reviste de pe noptieră, publicații despre arme, forțele speciale, unitățile de elită. Adoarme de cele mai multe ori citind chestiile astea și amintindu-și cele douăsprezece luni în Ciad, petrecute urmărind bande de rebeli negri în deșert, și mai ales ziua în care dăduseră peste o coloană de vreo douăzeci de jeep-uri și mașini militare și înfruntarea crâncenă care urmase, două ore de lupte având una dintre cele trei mitraliere disponibile stricată, cu muniția care începea să se termine, și inamicii acolo, de două ori mai numeroși; tipii ăia se furișau aproape instantaneu în nisip, așa cum văzuse mai demult o spurcată de viperă dispărând chiar la picioarele lui, și trăgeau rafale scurte care bâzâiau pe deasupra capetelor lor ca un roi de viespi. Ticăloșii ăia știau să se bată, își amintește de ordinele pe care și le dădeau prin țipete scurte, ascuțite, ca niște șacali care urlă noaptea. A fost nevoie de două rachete Mirage pentru a-i pune pe fugă, iar ei rămăseseră cu jumătate din mașini distruse și jumătate dintre camarazi scoși din luptă.

Se gândește din nou la toate astea, așa, în picioare lângă pat, de parcă s-ar ruga, și zâmbește amintindu-și de raitele la N'Djamena și de fetele acelea pe care de-abia dacă le vedeau la lumina becurilor atârnate de tavan în bordelul care puțea a sex și a apă de colonie, înainte de-a se culca peste ele, lipiți de pielea lor udă de transpirație, grăbiți, exasperați, lovindu-le sau mușcându-le în momentul orgasmului, mârâind și apoi smulgându-se de pe ele fără să arunce măcar o privire acelor chipuri uneori atât de tinere, care se feriseră de gurile lor, de limbile și de dinții lor… Se îmbrăcau la loc fără nicio privire, pentru că ei erau niște războinici adevărați, fără nicio privire pentru lacrimile pe care și le ștergeau cu dosul palmei ca niște copii.

Astea se întâmplaseră în urmă cu douăzeci de ani dar imaginile sunt încă atât de vii în mintea lui, încât o dorință fantomatică se înfige în josul abdomenului său, în ciuda oboselii din noapte, iar imaginile se suprapun și dau naștere unei nevoi confuze și barbare. Își agită mâna în fața sa de parcă ar alunga o insectă, apoi revine pe hol, zăpăcit, clătinându-se, și se duce să-și bage capul sub apă rece și bea cu înghițituri mari, apoi se șterge scuturându-se, fără să îndrăznească să se privească în oglindă.

Înainte de-a ieşi se miroase la subsuori, își adulmecă decolteul puloverului, blana artificială de la gulerul hainei și din acel moment se simte curat, aproape purificat, uşurat la ideea că s-a descotorosit de miasmele de cloacă în care și-a petrecut noaptea. Coborând scările se simte puțin amețit. Iată ce înseamnă să nu dormi. Sau să dormi atât de puțin. Mama i-ar spune întoarce-te mai bine să te culci, nu te duce să te spetești pentru cretinii ăia, dar el nu ar asculta-o. I-ar spune n-am nimic, lasă-mă-n pace. Ei nu îi place când el îi rezistă, când îi spune nu, dar asta e.

Zâmbește coborând scările și chiar atunci intră bătrâna de dedesubt, cu câinele ei leoarcă de apă, stânjenită de umbrela pe care încearcă s-o închidă și de câinele în miniatură care trage de lesă chițăind și rotindu-și ochii ieșiți din orbite în toate direcțiile. Femeia încurcată de gesturile ei stângace îl salută, ce vreme groaznică, iar el se sustrage din viziunile africane, se întoarce din patrulă singur, cu prietenii luându-și zborul împreună cu gândurile brutale în curentul de aer rece, după care bunicuța cea udă trece pe lângă el clătinându-se, urmată de creatura cu care-și împarte viața și care tropăie spre ascensor în zgomotul țipetelor sufocate ale colierului său cu clopoței.

În autobuz se fofilează prin densitatea întunecată a corpurilor înghesuite, legănându-se odată cu frânele și virajele mașinii și găsește un loc în care să-și pună picioarele, ținându-se de o bară fixată pe un scaun. Capul unei femei care a ațipit se atinge de pumnul lui și acest contact îi provoacă repulsie, dar nu știe cum să-l evite așa că își îndreaptă și-și încordează dur falangele, sperând că o să o doară, că o să se trezească și o să se ridice pe scaun. Lângă el un bărbat zâmbește, cu chipul lipit de ecranul telefonului, cu ochii bulbucați și pielea palidă sub masca proiectată de lumina albăstruie a ecranului.

Sunt unii care dorm, sunt unii absorbiți de ecranele lor, și unii care nu privesc nimic și-și lasă ochii să rătăcească pe-afară în ciuda geamurilor aburite, sperând poate că în curând va lua sfârșit noaptea care încă scaldă străzile în vaporii ei de plumb, sau care se uită la chipurile străine care se înghesuie în jurul lor. Se întâmplă ca aceste priviri rătăcitoare să se abată asupra lui, fixe și goale, apoi trec mai departe, ezitante, pierdute. Și el, când nu privește solul ud, împleticeala pantofilor sau când nu citește pentru a nu știu câta oară afișul care ar

trebui să descurajeze frauda, își plimbă privirea fără rost, o rotește prin spațiul aglomerat pe unde plutește uneori un miros care îi face pe oameni să schimbe priviri suspicioase.

Se eliberează un scaun și se așază fără să se uite în jur, cu capul plecat, ignorând-o pe femeia care pândea locul. Se lasă pe spătar, închide ochii pentru un moment și bâiguie în fundul gâtlejului un cântec vechi, una dintre acele melodii pe care mama le iubește atât de mult și pe care o ascultă deseori la casetofon sau la un radio unde nu se difuzează decât asta. Adoră cântăreții și cântărețele și textele lor sentimentale, pentru mult timp le-a decupat pozele din revista cu programul TV pentru a le lipi într-un caiet mare, unde recopia versurile hit-urilor lor. Se întreabă ce face în acest moment, în vizuina din mijlocul viilor înnămolite, pe alocuri inundate. Cu siguranță se uită la televizor la vreo telenovelă plină de dragoste și pasiune, golind cafetiera și fumând, ca în fiecare dimineață. Își spune că în felul ăsta ziua ei începe bine, cu personajele acelea frumoase, bine îmbrăcate și nefericirile lor, și e ca un balsam pentru inima ei.

Trebuie să mai meargă cinci minute ca să ajungă la Gascogne Matériaux, unde lucrează. Se chircește și se cocoșează sub burnița și vântul care creează un vacarm umed, dublat de circulația de pe stradă. Trece de poarta firmei și i se pare că trece printr-o draperie grea pe care o simte căzând și închizându-se în spatele lui. Îi strânge mâna lui Karim, care coboară din mașină. În timp ce merg spre magazin Karim îl întreabă de ce nu vine cu mașina. Ai o mașină, nu?

Îi răspunde că s-a obișnuit așa, că mașina lui e veche, și că pierde ulei.

Karim îl bate pe umăr. Faci cum vrei, în fond e treaba ta.

Patronul e deja acolo, în fața unui palet de dale cu aspect de piatră, înfofolit într-o geacă roșie. Îi face semn să vină. Ține o tabletă în mâini și o șterge cu o batistă. Ce căcat de ploaie, mormăie el trecând cu degetul arătător pe ecran. Îl privește apropiindu-se, îi arată stiva de plăci de beton învelite într-o folie de plastic.

— Uite, Christian. Trebuie să-mi livrezi asta, rapid.

— În dimineața asta?

Patronul se uită la ceas.

— Poate chiar acum. Asta dacă nu ai altceva mai bun de făcut.

Christian dă din cap că nu. Ridică din umeri, îi întoarce spatele și se îndreaptă spre magazin în timp ce celălalt îl informează că trebuie să livreze și trei paleți de blocuri de beton, cele care sunt chiar acolo, lângă cărucior, și că Muriel îi va da hârtiile. Îi răspunde cu un semn vag cu mâna, apoi intră în holul unde se expune marfa și navighează printre rafturi de gresie, decorațiuni pentru băi, tâmplării, uși întredeschise și ferestre decorate uneori cu perdeluțe, până la încăperea care servește drept sală de odihnă și vestiar. Cinci dulăpioare, o masă și șase scaune, o chiuvetă și un frigider micuț, o cafetieră electrică.

Își îmbracă salopeta, își ia ochelarii de protecție, mănușile, șapca, și apoi se duce în birou, unde Muriel se ocupă să încarce imprimanta cu hârtie și toner. Pare surprinsă să-l vadă acolo și-și ridică spre el chipul dur, cu ochi negri, părul vopsit blond și tuns scurt, și murmură un bună ziua, aproape fără să se uite la el. El îi explică de ce o deranjează așa că ea deschide un dosar albastru și apoi unul roșu și răsfoiește un teanc de hârtii. În timp ce ea caută, el o privește mai îndeaproape, aplecat peste birou. Când ea ridică privirea pentru a-i da bonurile de comandă și facturile, face un pas în spate și-l întreabă ce are de-o privește așa, nimic, spune el, nimic. Ești în fața mea așa că mă uit la tine, asta e tot. Nu-i poate spune că încearcă s-o regăsească pe frumoasa brunetă care zâmbea într-o fotografie de nuntă, înainte s-o distrugă în momentul divorțului. O fată frumoasă și veselă, probabil foarte senzuală. El nu reușește să admită că timpul poate să șteargă amintirea chipului cuiva în asemenea măsură și imediat se duce cu gândul la mama, rahat, e adevărat, mama.

Trebuie să descarce blocurile de beton pe un șantier unde doi muncitori tocmai își beau cafeaua și fumează în spatele unei furgonete. Ei îi arată cu gesturi largi unde să pună paleții, apoi unul dintre ei iese pentru a semna, fără să scoată niciun cuvânt, bonul de livrare, și se întoarce să se pună la adăpost. Sub gluga gecii, Christian nu a reușit să-i vadă chipul. În timp ce manevrează macaraua umezeala i se prelinge pe față și i se strecoară prin gulerul hainei. Șantierul e un câmp de noroi, pătat cu bălți mari. Niște scânduri sunt aruncate pe deasupra acestui haos de

unde se ivesc bucăți de ziduri care par mai degrabă niște ruine.

— Vrei o cafea?

Unul dintre inși îi face semn să vină la ei. Christian înaintează și ia cana pe care celălalt i-o întinde și se așază pe o cutie frigorifică. Cafeaua e fierbinte. Îi simte căldura împrăștiindu-se în tot corpul.

— Nevastă-mea o face, spune tipul punând termosul la loc. E bună. Ce rahat de vreme, n-o să putem face nimic.

Își aprinde o țigară. Christian se caută prin buzunare și scoate pachetul și bricheta pe care le-a luat de la fată. E o brichetă roz plină de paiete.

— Ce brichetă drăguță, spune celălalt ins. Fac modelul ăsta și pentru bărbați?

Christian își aprinde țigara, suflă fumul în sus, deasupra lui. Răsucește capul spre exterior și observă în vârful unui pâlc de copaci valurile de burniță care se perindă pe acolo. Știe că tipul îi aruncă o privire vicleană, cu ochii zâmbitori pe sub cozoroc.

— Mda. E a nevestii-mii. În felul ăsta mă gândesc la ea. Sunt niște flăcări care nu ard așa tare.

Se întoarce spre cei doi bărbați care tocmai schimbau între ei priviri indecise. Cel care poartă șapcă exclamă:

— Asta pentru că ea nu e așa fierbinte, sau ce?

Christian aruncă înspre el o privire goală, fără nicio expresie, între două sorbituri din cafea. Nu se mai aude decât ploaia pe acoperișul furgonetei. Celălalt mijește ochii de parcă ar încerca să înțeleagă sau să ghicească ceva, apoi îi adresează colegului său o privire întrebătoare.

— Cred că de fapt e complet rece, spune Christian.

— Aha, așa deci…

Liniște. Cei doi muncitori se privesc. Nu se poate ghici ceea ce încearcă să-și spună cu ochii. Poate că nici ei înșiși nu știu. Christian fixează fundul camionului, lăsându-și privirea să rătăcească pe sculele care sunt puse acolo. Își aruncă țigara afară și apoi nu mai face nicio mișcare, rămas cu capul plecat. Își privește picioarele. Simte neliniștea celor doi invadând cabina precum un miros puternic de transpirație. Așteaptă să zică ceva dar și ei tac și stau nemișcați. Așa că se hotărăște:

— E rece și nu prea se mai mișcă.

Unul dintre cei doi bărbați, cel care poartă geacă, își desface picioarele și face să-i scârțâie tălpile pe dușumeaua metalică. Îi aruncă lui Christian o privire lungă, ostilă. Colegul său scoate un mic râset ascuțit și-i dă o lovitură cu cotul.

— Nu trebuia s-o pui la congelator!

— Nu intra. A trebuit să fac mai multe pungi.

Individul își scoate șapca și se scarpină în cap rânjind. Să mor io, spune el, să mor io ce amuzant ești.

Celălalt se ridică, aproape că se lovește de tavan, se strecoară printre ei și iese afară.

— Bine, hai că mai avem și altceva de făcut.

Și-a pus gluga la loc, acum își trage și fermoarul gecii. Cum prietenul lui nu se mișcă îl încurajează cu un gest, îi spune bine, da' ce dracu', doar n-o să stai toată ziua să-i asculți lui tâmpeniile?

Christian coboară și el din furgonetă și se duce să se posteze în fața lui, indiferent la ploaia care cade peste el. Decide să afișeze expresia unui idiot total sau a unui nebun periculos. Rămâne cu gura căscată, clipește din ochi sub apa care i se prelinge pe față. Nu vorbește imediat. Așteaptă să vadă în ochii celuilalt cum se ivește tulburarea, poate chiar teama.

— Ziceam și eu așa, să vă distrez.

Bărbatul dă din cap. Își ferește ochii, aruncă o privire circulară deasupra șantierului inundat, apoi bate aerul din fața lui cu reversul palmei.

— Da, bine, spune el. Ne-am distrat ca lumea, acum cară-te.

Christian privește în jurul lui. Nu vede nimic cu ce i-ar putea da în cap așa că ridică din umeri, se întoarce cu spatele și se îndreaptă spre camionul lui. Își spune că a făcut foarte bine să se abțină, să rămână demn în fața provocării. Își spune că mama ar fi mândră de el.

Odată instalat în spatele volanului se șterge pe față cu o cârpă veche și-i observă în oglinda retrovizoare pe cei doi zidari care-și vorbesc și gesticulează de zor, proiectând deasupra lor pachete furioase de fum de țigară. Pornește și-i vede micșorându-se în imaginea confuză din cauza ceții, în care ar vrea să-i vadă dizolvându-se ca într-o baie de acid.

Rătăcește printr-o suburbie îndepărtată, presărată pe alocuri cu boscheți de pini negri, labirint de parcele cu străzile pustii. Găsește în sfârșit adresa unde trebuie să

facă ultima livrare și parchează camionul direct pe trotuar iar apoi sună la o poartă roșie. Îi iese în întâmpinare o femeie cu o haina impermeabilă aruncată pe umeri. Vântul îmbibat de apă face să-i zboare părul lung și roșcat. Flăcări speriate în cenușiul șters. Inima lui Christian bate mai tare, ca de fiecare dată când intra în magazinul mătușii Fatin, care se ridica în spatele casei de marcat și-și arăta fața osoasă și capul de mort și care-l urmărea în timp ce se plimba prin magazin, cu privirea-i înfiptă în spate ca niște gheare de vrăjitoare. Femeia își strânge haina în jurul ei, se apropie și-i întinde o mânuță mică pe care el o strânge cu putere, pândindu-i pe chip o tresărire de durere care nu se arată. Nu-i plac roșcatele. I-ar plăcea să-i facă rău, măcar puțin. Presupune că știe să se prefacă. Că e mai rezistentă la durere decât pare, nu prea înaltă, slăbuță, aproape dărâmată de rafalele de vânt. Probabil are vreo patruzeci de ani, nu știe să ghicească vârsta femeilor. Știe doar dacă în ochii lui sunt bătrâne sau nu. Asta nu e bătrână, așa că o privește mai cu atenție. Ea ridică spre el un chip mic, finuț și palid, cu buze subțiri. Nu-i vede prea bine ochii sub sprâncenele încruntate din cauza ploii. Gri sau verzi, nu prea își dă seama. Ea îl întreabă dacă poate să pună încărcătura acolo, între cei doi copaci, dacă reușește să treacă pe deasupra gardului viu. El spune nicio problemă și dă camionul cu spatele, manevrează macaraua și pune paletul încet jos. Cum el îi arată bonul de livrare care trebuie semnat, ea îi spune să intre, ar fi mai bine în casă. El spune nu, nu e nevoie, dar se caută prin buzunare și nu-și găsește pixul, așa că o urmează, își șterge cu grijă pantofii pe preș. În hol, în fața unei oglinzi cu decorațiuni pe care nu îndrăznește s-o privească, își ciulește urechile, nu aude nimic, adulmecă aerul, simte un miros de citrice. Căldura se lipește de el, iar capul îi e strâns ca într-o cască zgomotoasă.

Ea îl așteaptă în bucătărie, în picioare, lângă masă, cu haina desfăcută, pe sub care i se vede halatul plușat. E singură. Îi observă partea de sus a pieptului plină de pistrui. Când se apleacă pentru a semna el strecoară o privire prin decolteu, nu vede nimic, se trage cu un pas în spate când ea se îndreaptă și-și ridică gulerul halatului în timp ce îi întinde hârtia. Ea îl întreabă dacă e bine, sunteți foarte palid. El își atinge fața arzându-i ca și cum ar avea

febră și spune, nu, sunt bine. Frigul, oboseala. Toată ploaia asta.

Ea își ațintește asupra lui ochii gri sau verzi, tot nu și-a dat seama, clipește din pleoape de parcă nu ar înțelege ceva, apoi îl fixează cu privirea și are impresia că îi răscolește prin creier pentru a-i smulge cine știe ce secret, așa că el îi spune că trebuie să plece, că mai are de muncă și pleacă mormăind un la-revedere-o-zi-bună înainte de-a trânti ușa.

Fuge la bordul camionului său. Îi e teamă să nu se fi dat de gol permițându-i acelei femei să-i citească gândurile și să le răsfoiască precum o carte deschisă. Există astfel de vrăjitoare cu puteri teribile. Mama i-a spus-o mereu. Sunt peste tot, discrete și zâmbitoare. Nu au nimic de-a face cu gorgonele din cărțile pentru copii sau din filme. Ea cunoaște cel puțin două, dar nu vrea niciodată să zică cine sunt pentru că e prea periculos. Christian are o vagă idee, dar evită să le evoce imaginile de teamă că vor pune mâna pe creierul lui și pe ceea ce se găsește acolo.

Scutură din cap mormăind pentru a alunga aceste gânduri negre. Cerul se luminează spre nord și observă apariția unei pete albastre într-o spărtură a norilor. Imediat după aceea, șoseaua udă începe să reflecte niște luciri insuportabile, albe, ca de oțel nou, clipește din ochi și strânge volanul în pumni pentru a-și menține traiectoria pe șoseaua de centură după care, dintr-o dată, totul intră în umbră și redevine cenușiu.

Toată ziua manevrează stivuitorul, ridică tone de cărămizi, de betoane și țigle, fier beton, saci de ciment, materiale de tencuit, cutii cu vopsea. Manipulează zeci de metri de țevi de toate tipurile și toate diametrele, încarcă furgonete, camioane, remorci, spune iată, am terminat, mulțumesc, n-aveți pentru ce, o zi bună și dumneavoastră, adresându-se unor ființe pe care le confundă unele cu altele în continua defilare a clienților, siluete, umbre într-un colț al câmpului său vizual, pentru că nici măcar nu încearcă să le privească cu adevărat și strânge mereu aceeași mână, deseori aspră, dură, mare, unde simte uneori o tăietură, un pansament, o unghie neagră de parcă ar fi fost dată cu ojă, un deget tăiat al cărui ciot, apăsându-i palma, îi declanșează în tot corpul un frison aproape dureros. Nu le evită privirile, nu, ridică ochii spre ei pentru a le spune ceea ce trebuie să le spună, dar un soi

de miopie transformă aceste chipuri în niște umbre vagi și imediat ce se poate se întoarce la sarcinile lui, la gesturile tehnice pe care le are de făcut și cărora le consacră întreaga atenție, ușurat că nu trebuie să mai aibă de-a face cu acei oameni. De-abia dacă există pentru el. Sunt acolo, îi simte lângă el sau le ghicește prezența și îi par a fi doar niște fantome.

Sunt unele zile ca aceasta. În care lumea există într-un univers paralel. Ca într-o cameră alăturată, aflată în spatele unui zid impalpabil, pe-a cărui existență o cunoaște doar el. Uneori patronul spune, ah, Christian, ai auzit ce ți s-a spus? Ce dracu', ești cu noi sau nu? Și el își cere scuze, pardon, mă gândeam la altceva, da, sigur că da, ce spuneați?

În autobuz se așază în fața unui bărbat care doarme cu gura deschisă, cu capul sprijinit de geamul aburit și cu o căciulă trasă până pe ochi. Christian șterge aburul, scrutează întunericul confuz, străbătut de pete luminoase orbitoare, de urme roșiatice, de umbre tenebroase apărute din senin, și pentru un moment nu știe să recunoască în toate astea haosul traficului de la ora aceea și apoi își spune că poate a ațipit, când zărește de partea cealaltă a ferestrei unui alt autobuz oprit, chipul unei tinere femei, acoperit de stropi de apă și de străluciri luminoase, care privește ca și el, fără să vrea să vadă nimic. Circulația repornește și încep să defileze lent siluetele estompate de ceață, întunecate, imobile, ca o ceată de morți care se îndepărtează încet. În fața lui bărbatul se trezește, aruncă în jurul lui priviri speriate, încearcă să distingă ceva în spatele ferestrei. Se apleacă pentru a putea citi panoul luminos care anunță următoarea oprire, se ridică cu greu, se îndreaptă, agățat de un mâner suspendat, se fofilează printre călătorii înghesuiți, avansând din mâner în mâner, așa cum fac maimuțele din grădinile zoologice care își alungă plictiseala cu ajutorul brațelor lungi.

Christian închide ușa în spatele lui și rămâne preț de câteva secunde să savureze liniștea din apartament înainte de a-și descheia haina. Aranjează pantofii bine aliniați în dulap, pune șireturile deasupra pentru că nu-i place să atârne pe jos și apoi dă o raită prin toate camerele pentru a se bucura de ordinea pe care a lăsat-o, de toate lucrurile puse la locurile lor, pentru a adulmeca mirosul de curățenie care îl așteaptă de azi-dimineață și care îl întâmpină și îl urmează ca un fel de câine invizibil și mut.

Încălzește o conservă de fasole cu cârnați și apoi mănâncă direct din cratiță, cu laptopul pe genunchi, în fața unor filme porno pe care le privește cu atenție, dând uneori înapoi pentru a revedea un detaliu care i-a plăcut în mod deosebit. Se gândește din nou la femeia singură de azi-dimineață. Își imaginează ce ar fi putut face cu ea, are o erecție și se satisface frecându-se prin pantaloni.

Rămâne pentru mult timp sub apa fierbinte a dușului, apoi își spală lucrurile în chiuvetă, le miroase, le clătește și le mai dă o dată cu săpun, apoi le mai adulmecă o ultimă oară, înainte de-a le întinde deasupra caloriferului.

Etalează pe masa din bucătărie bricheta, țigările, cheile luate din geanta fetei. Se joacă cu brelocul luminos, stinge lumina pentru a vedea mai bine fascicolul subțire de lumină albă, aproape albastră, care îi joacă în palmă, pe dulapuri, pe pereți. Lasă deoparte pachetul de țigări și pune restul într-o pungă de plastic în care își păstrează toate trofeele, și-și bagă nasul deasupra acestui talmeș-balmeș, sperând să regăsească un miros intim, amintirea unui parfum, dar nu simte decât aroma de mosc a rujurilor de buze sau a fondurilor de ten, așa că închide la loc punga în care clincăne obiectele insignifiante și o pune în sertarul de congelator al frigiderului.

Fumând o țigară, sprijinit pe coate în fereastra deschisă, se gândește din nou la noaptea trecută, la fata aceea pe-al cărei chip nici măcar nu și-l mai amintește, nu îi revin în minte decât ghetele și micuța poșetă roșie, a văzut-o ridicându-se dintre două mașini unde vomitase, a urmărit-o și apoi a abordat-o în timp ce ea se clătina și era cât pe-aci să se așeze în pragul unei uși. El i-a întins mâna, a ajutat-o să se ridice în picioare și ea s-a sprijinit de el ca să poată merge, mulțumindu-i, spunându-i că era drăguț și el se mulțumea să repete, dar e firesc, n-o să vă las singură în plină noapte, în starea asta.

Se simțea bine cu fata asta abandonată agățată de gâtul lui. Reușise să scape de debilul ăla pe care-l găsise jos, în fața casei lui, când se întorcea de la serviciu, congelat, clănțănind din dinți, ridicând spre el ochii săi de câine muribund și i se făcuse milă de el, duș, haine curate pentru că puțea ca un cadavru, de săptămâni de zile de când stătea pe străzi, de-abia amintindu-și tot ce făcuse în acest răstimp, unde dormise, mut uneori, bâiguind câteva fraze pe care refuza să le repete dacă Christian nu

înțelegea, ridicând deasupra umerilor mâna descurajată. Apoi mâncaseră paste cu brânză, fripturi, băuseră două-trei beri și Christian a decis să meargă să facă o plimbare, să bea un pahar, sperând să scape de această povară undeva pe drum, să-l abandoneze beat-mort pe vreo terasă, pentru că știa că va veni momentul în care acesta îl va ruga să-l lase să doarme la el, doar pentru o noapte, ce vorbești, genul ăsta de om se lipește de tine ca râia, ți se bagă pe sub piele ca jegul, trebuie folosit aruncătorul de flăcări pentru a-i da afară și a dezinfecta după ei.

Intraseră în două sau trei baruri în care înălțimea și mărimea lui nu treceau neobservate, și nici privirea stupefiată pe care o rotea în jurul lui, și felul în care dădea pe gât halbele, glu, glu, dintr-o înghițitură, indivizii din jur observau fenomenul distrându-se, iar el privea fix în spatele barului unde, printre sticlele aliniate, o oglindă îi trimitea imaginea figurii sale rotunde și netede, puțin strâmbe din cauza prostiei sau a mirării perpetue care îi bulbuca ochii. Într-un final, Christian l-a pierdut pe individ în zăpăceala unei încăierări, sustrăgându-se în momentul în care se iviseră lamele, și timp de două ore s-a învârtit prin cartier în căutarea unei femei, avea chef să agațe o femeie, nu prea știa exact cum și nici ce-ar face cu ea, dar avea nevoie de asta, era ceva foarte violent, îl sufoca, îl zguduia de parcă o mână gigantică l-ar fi apucat de guler, cu pumnul în ceafă și l-ar fi ridicat și împins și târât pe străzi până la capătul puterilor, și timp de două ore a pândit, a urmărit, a abordat, a atins, dar în ultimul moment o privire ostilă sau temătoare, un țipăt gata de-a fi scos sau apariția unei siluete l-au obligat să renunțe.

Era gata să renunțe. Prea multă lume, prea multă lumină, prea mult zgomot. Nu vânase niciodată pe aici, în plin centru, dar fusese luat prin surprindere, ca un atac, și nu-și putuse domina instinctul care pusese stăpânire pe el. Când a văzut-o a știut.

Vântul îi suflă în față un pachet de vapori înghețați, așa că își aruncă țigara și închide fereastra. Își spune că ce sens are să se gândească din nou la toate astea având în vedere că faptul e consumat. Dar îi e ciudă că nu l-a reperat pe celălalt când a început să-l urmărească. Urmărit de acel uriaș idiot în tot acel timp fără să fi văzut nimic, fără să fi auzit nimic? Pune asta pe seama dorinței lui exasperate, și a stării în care îl adusese, ca un nebun, ca un animal nebun.

Adoarme după lectura câtorva pagini dintr-un dosar consacrat unei puști de precizie, M110, după ce a visat cu ochii deschiși, examinând fotografiile trăgătorilor în acțiune și prim-planurile de detaliu ale armei, la cum ar fi folosit-o el cu ocazia misiunii în Africa, și-și amintește de *sniper*-ul care îi însoțise de două sau trei ori în misiune, cu arma în spate, mereu învelită într-o husă de pânză, din care nu a trebuit s-o scoată niciodată. Se spunea că doarme cu ea și în fiecare seară o demonta și o curăța în profunzime, cu cartușele de 7,62 aliniate în fața lui pe o cutie, cu vârfurile îndreptate spre cer ca niște mici rachete.

Doarme fără să viseze. Nu visează aproape niciodată. Somnul e pentru el ca un mormânt din care se ridică în fiecare dimineață.

10

Imediat după ce intră în imobil, lui Jourdan i se pare că un voal transparent și intangibil se așterne peste el, închizându-l într-un fel de tăcere surdă, care seamănă cu liniștea care se lasă brusc după un vacarm teribil. Îi salută cu un semn din cap pe polițaii care păzesc intrarea și blochează mica mulțime a ocupanților clădirii, și se agață de balustradă pentru a urca la etajul doi. Știe cât de cât la ce să se aștepte. Urcă cu greu scările, rămas fără suflu, cu ochii plecați spre piatra roasă, rotunjită pe alocuri. Nu vrea să privească în sus, spre sursa de lumină naturală care împrăștie o lucire lividă. Nu e nimic acolo sus spre care să se înalțe.

Pe culoarul pe care ajunge stă așezată pe un scaun o fată cu părul roșu, care plânge, tușește, își suflă nasul și uneori geme. E și un polițist în fața ei, sprijinit de perete, cu degetele agățate de o gaică a vestei anti-glonț și care privește pe deasupra ei la tencuiala scorojită și apoi prin aer, peste viziera de la casca sa, la tavanul fisurat presărat cu pete gălbui. O limpezime incredibilă curge în valuri orbitoare pe culoar și umbrele ei vin uneori să danseze în intransigenta ei strălucire. Și mai e și mirosul care plutea deja pe casa scării, disimulat, mai întâi dulce ca o miasmă de fruct stricat. Jourdan știe că duhoarea asta se va lipi în curând de el, chiar dacă doar niște fâșii din ea, și-i va tapeta mucoasele și se va imprima în toate fibrele hainelor lui.

Interimarul Gendron stă în prag, cu o batistă de hârtie pe gură și pe nas. Jourdan îi ghicește efluviul parfumat. Citrice. Își strâng mâna. Jourdan își cere scuze pentru întârziere: un apel de la judecătorul Villette. Lui Gendron nu-i pasă. Ridică din umeri. Preluați de aici. Am vorbit deja cu căpitanul Elissalde. Cauza morții pare clară, veți vedea. Transpiră, își șterge fruntea cu batista parfumată. E dificil, spune el. Jourdan e pe punctul de a-l întreba ce anume este dificil dar se răzgândește. O să vă trimit un raport la sfârșitul după-amiezii, cu primele elemente pe care le vom fi găsit. Jourdan ar vrea în momentul ăsta să-l vadă plecând, pentru că pare că are nevoie de puțin aer. Din fericire m-am pregătit, spune

Gendron agitându-și batista prin fața lui. Mi-e foarte greu cu chestiile astea.

Elissalde apare în salopeta lui, îi face cu ochiul lui Jourdan din spatele ochelarilor de protecție. Vii?

Eu vă las, se grăbește Gendron. Pe mai târziu.

Exact. Pe mai târziu. Îl privesc cum se îndepărtează, cum se grăbește să coboare primele trepte.

Jourdan trage pe el salopeta pe care Elissalde i-o întinde, se echipează cu botoși. Își drege gâtul și respiră pe gură atunci când intră în încăpere. Ferestrele sunt larg deschise, dar lumina proiectorului pune în umbră ziua cenușie care răzbate din strada îngustă.

O femeie pe jumătate goală stă lungită, sprijinită de perete, lângă o chiuvetă. Capul îi e aplecat către umărul stâng, gura întredeschisă are buzele învinețite. Tânără. Cu siguranță mai puțin de treizeci de ani. Poate chiar mai puțin de atât. Jourdan nu reușește să-i dea o vârstă chipului care a început deja să se umfle. Expiră din plămâni aerul viciat care stagnează în cameră, tușește în mâna înmănușată pentru a-și curăța gâtul de ceea ce vrea să i se blocheze acolo. Mâna dreaptă a moartei a fost atacată de șobolani. Carnea de pe degete e înnegrită, sfârtecată, pe sub unghiile de-un roșu aprins. Prin găurile cămășii rupte se pot observa răni profunde, tăieturi, zgârieturi. Sânge pe sub ea, în bălți încremenite. Sânge pe pereți, urme până la chiuveta a cărei etajeră de plastic e smulsă și atârnă de un șurub roșu pe jumătate ieșit din gaură. Amandine, una dintre fetele de la PTS[10], care tocmai face o prelevare de pe podea, ridică ochii spre Jourdan și îl salută cu o clipire a pleoapelor pe sub mască. El întreabă unde e medicul legist. N-ar trebui să întârzie să apară. Avea altă urgență. Privește. Ea ridică un colț al cămășii pentru a-i arăta pata verzulie întinsă pe burtă. Trei, patru zile. Jourdan își întoarce privirea, și-o oprește asupra unui indicator galben numerotat cu 2, pus lângă o poșetă roșie. O răscolește dar nu găsește niciun portofel sau alte documente. O cartelă de tramvai, două bonuri de casă de la un magazin. Bernie se apropie de el, cu o pungă închisă ermetic în mână: colecția de prezervative găsită în sertarul noptierei.

Deci? Fata de pe hol. Ea a găsit-o. Nu mai știa nimic de moartă de vreo patru-cinci zile, se potrivește. Când s-a apropiat de ușă a simțit mirosul. Nu puțea a rahat cum pute totul pe-aici, a spus ea. Așa că un vecin a spart ușa și

asta a fost. Deci da, la prima vedere sunt cam patru zile de când trupul zace acolo. Șase lovituri de cuțit, în fine, pentru moment, pentru că încă nu am răsucit-o. Urmele arată că a fost mai întâi atacată acolo, între pat și fereastră, apoi s-a dus spre chiuvetă iar acolo a fost prinsă și s-a zbătut. Are o grămadă de răni de apărare pe brațe și pe mâini.

Jourdan urmărește cu privirea traiectoria pe care i-o arată Bernie. Femeia prăbușită nu se ridică. Cu toate astea i s-a părut că își mișcă piciorul gol cu călcâiul vânăt, și se apropie de cadavru. Mai e și altceva? Nu. Fire de păr, pete, o grămadă pe cearșafuri. Amprente peste tot dar și unele locuri care au fost curățate. Posibil ca individul să fie înregistrat la noi și s-o știe.

Posibil.

Jourdan face un tur de cameră. Tapetul portocaliu și maroniu se cojește în fâșii lungi. Tavan jegos, pătat de umezeală, străbătut pe toată lungimea încăperii de o fisură în care și-ar putea băga degetele. Se gândește că le-ar putea pica în cap în orice moment. Într-un colț, chiar lângă fereastră, un mic reșou de campanie e pus pe o masă pliantă. O cutie de cafea instant, o ceașcă decorată cu un personaj de desene animate, zahăr într-un borcan de sticlă. Dedesubt, într-o ladă, câteva conserve, o sticlă de gin. Elissalde e pe cale de-a verifica conținutul borcanelor și cutiilor pentru a face inventarul.

Intră legista. Salopetă, bonetă și mască. Când îl zărește pe Jourdan simulează un salut militar: bună ziua domnule comandant, și se apropie de corpul pe care mai întâi se mulțumește să-l contemple din picioare, cu mâinile în șold, schimbând cu voce joasă câteva cuvinte rapide cu tehniciană. Jourdan îl roagă pe Elissalde să preia de aici. Nu mă duc departe.

Iese pe culoarul unde fata cu părul roșcat se află și acum, prăbușită pe scaun, în fața polițistului impasibil. Se debarasează de echipament apoi se apropie, o atinge pe umăr și o roagă să-l urmeze. Câteva întrebări. Ea se ridică cu greu. În picioare e înaltă, mai degrabă atletică. O conduce spre capătul culoarului. Îi arată o ușă deschisă care dă spre niște saltele puse pe jos sub un bec gol. O împinge pe fată înăuntru, îi întinde un scaun.

Sunt bine, spune ea, dar totuși se așază. Răscolește într-o geantă de pânză și scoate un pachet de țigări, își

aprinde una, savurează primele două fumuri cu ochii închiși.

Jourdan o lasă să se relaxeze, cu picioarele întinse în față, strânse în niște blugi tăiați pe coapse și la genunchi. Se uită fix în față la un poster lipit pe perete, unde e înfățișat un fotbalist în mărime naturală. Părul ei roșu e tuns în stil Louise Brooks iar nasul drept îi conturează un profil grecesc.

La întrebarea lui Jourdan ea răspunde că se numește Iliana Todorova, de naționalitate bulgară. Documente? Scoate din poșetă o hârtie fotocopiată care dovedește intrarea ei pe teritoriul Uniunii Europene prin Germania. Iliana Todorova, născută în 2 noiembrie 1998 la Breznik, în Bulgaria. Spune că nu are altă dovadă a identității ei, că i-au luat totul. Vorbește cu un puternic accent slav, fără să-și caute cuvintele, cu o voce din gât, zguduită uneori de câte un suspin scurt. Jourdan încearcă să distingă trăsături asemănătoare pe fotocopia fotocopiei pe care o are în față, dar nu discerne decât forma unui chip feminin devorat de umbre negricioase. De-abia dacă se împotrivește atunci când Jourdan îi ia poșeta pentru a i-o percheziționa. Nu găsește nimic ce i-ar putea fi util, i-o dă înapoi. Ea o ține strâns la piept.

Jourdan se duce să caute în capătul încăperii un scaun de grădină acoperit de un morman de haine pe care le aruncă pe jos. Se așază aproape de Iliana Todorova. Își repetă numele în minte. I se pare că sună ca în poveștile acelea rusești cu crime și pedepse, cu țari și prințese. Prințesa are părul roșu și în mod cert o face pe târfa în cine știe ce maghernița iar acum a găsit un cadavru de patru zile.

— O să mă expulzați?

— Depinde. Dacă mă ajutați poate fac ceva.

Ea dă din cap.

— Da, da, întrebați-mă.

Se întoarce spre el. E prima dată când îi vede ochii, foarte deschiși, cenușii sau verzi, pe sub pleoapele grele din cauza oboselii, fardați cu negru.

— Cine e fata de alături? O cunoașteți de mult timp?

— Se numește Coralie. Nu-i știu numele de familie.

— De când o știți?

— De vreo trei luni. De când a venit.

— De unde a venit?

— De la Paris. În fine, nu chiar de la Paris. De lângă. Cum se zice?

— Din suburbii? E franțuzoaică?

— Da, franțuzoaică. Nu mai știu cum se cheamă orașul. Aurvillé sau așa ceva.

— Aubervilliers?

— Da, probabil. Aproape de Paris.

Fata își șterge cu dosul palmei nasul care-i curge. Și ochii. Fardul i se întinde în dâre negre pe obraji. Își privește vârful încălțărilor, niște bocanci din piele vișinie, ce par enormi la capătul picioarelor ei subțiri.

— De ce a venit la Bordeaux?

— Îi era frică. De niște bărbați de acolo care o obligau. Nu voiau s-o lase să plece.

— Și aici ce e? Camera aia?

— E a unui prieten de-al ei. I-o împrumută.

— Un prieten? Își aduce clienții în camera aia, așa e?

— Da.

— Și dumneavoastră?

Ea se oprește din smiorcăit, se îndreaptă puțin. Chipul îi e devastat de machiajul întins.

— Da, uneori.

— Cine e prietenul care împrumută camera? Numele?

— Milan.

— Milan și mai cum.

— Nu știu.

— De unde e? Francez?

— Nu. Bulgar ca și mine.

— Știi unde locuiește? Aici în bloc?

Ea dă din cap că nu. Se apleacă din nou. Vârful piciorului ei drept se agită sau poate tremură.

— Îl cunoști? L-ai mai văzut?

Ea dă afirmativ din cap. Da.

I-a venit s-o tutuiască fără măcar să-și dea seama. Vrea să rezolve chestiunea cât mai repede.

— Dă-mi telefonul.

Ea își strânge geanta la piept, spune nu, atunci el întinde mâna, îi repetă, și cum ea e pe punctul de-a se ridica el trage de-un mâner al genții cu atâta putere, încât fata aproape cade gemând.

— Nu mișca.

Derulează imaginile: *selfie*-uri, de cele mai multe ori. I se pare c-o recunoaște pe moartă. Îi arată fotografia fetei, da, ea e. O brunetă frumoasă care zâmbește, izbucnește în râs, scoate limba lângă prietena ei. Nu mai mult de douăzeci de ani. Continuă să se uite prin telefon. Câteva video-uri cu partide de sex. Cu ea, bulgăroaica și moarta. Jourdan refuză să le spună pe nume. O să vedem mai târziu care sunt identitățile lor reale. Nu se distinge niciodată fața clienților, doar niște corpuri amestecate și mădularele care pătrund peste tot pe unde se poate. Fetele care se forțează să zâmbească și cărora le ies ochii din orbite, aproape să se sufoce, cu gurile pline. Și astea? Cine le-a făcut? Milan.

Trebuie să-l găsim pe ticălosul ăsta.

— Unde-l pot găsi pe acest Milan?

Ea îi dă adresa unui fast-food, pe cursul Marnei. Merge deseori să mănânce acolo, seara târziu.

— Îl suni tu de obicei sau e el cel care te sună?

— O singură dată, luna trecută.

— Te pune la muncă?

— Nu. Doar pentru cameră. Pentru chirie.

— Cum arată?

Ea nu răspunde imediat, cu ochii fixați pe telefon.

— Are vreo poză acolo?

— Nu. Nicio poză. Niciodată. Nu vrea.

— Milan? Așa îl strigă toți?

— Da.

— Și care e numărul lui?

Ea caută în lista de contacte. Iată.

Jourdan își lasă telefonul să alunece în buzunar, se ridică și iese pe culoar. Îi face semn polițistului de pază să supravegheze fata. Ea rămâne cu noi. Polițistul înaintează, se postează fix în fața ușii. Jourdan trece prin fața camerei, a limpezimii ei funebre și a umbrelor ei. Îi întâlnește privirea lui Elissalde care îi face cu ochiul.

Jos, în ceea ce probabil a fost ghereta unui portar, o baracă întunecată ce pute a apă stătută, îi găsește pe Greg și pe Corine care-i interoghează pe locuitorii blocului. Vreo treizeci de persoane așteaptă pe culoar. Femei neîngrijite, indivizi prost bărbieriți, care fumează sau aproape dorm pe ei, în picioare, sprijiniți de zid. Niște bebeluși plâng imposibil de potolit. Copii aleargă și se hârjonesc printre picioarele adulților. Unul dintre ei, care țipa tare, primește o palmă și începe să urle. Doi polițiști

în uniformă blochează ieșirea. Nimeni nu știe nimic, n-a văzut nimic. Câțiva au început să simtă de ieri un miros suspect și au crezut că e vreun șobolan mort. Mirosurile urâte, rahatul care dă pe afară, fosele mizerabile, cunoasc toate astea, s-au obișnuit cu ele. Au fost evacuați acum două luni dintr-o hazna din suburbii. O asociație le-a găsit maghernița asta. Corine explică faptul că ar fi nevoie de un interpret. Niciunul nu e în regulă. Toți sunt pasibili de expulzare.

— Întreabă-i dacă îl cunosc pe un anume Milan.

— Precum Kundera?

Jourdan ezită. Despre ce vorbește? N-are a face.

— Da, exact. Precum Kundera.

Jourdan se întoarce la birou cu fata cu părul roșu. Pretinde și acum că se numește Iliana Todorova. Poate că e adevărat. Povestește că de obicei lucrează într-un hotel ieftin de pe marginea centurii. Nu pentru Milan, nu, lui doar îi plătește chiria camerei pe care o împarte cu Coralie. Pentru Stan. Și el tot bulgar. El are toate documentele ei. Pașaportul, cartea de identitate. Îi spune c-o să i le dea înapoi după ce îi plătește călătoria până în Franța, dar ea nu știe cât costă asta. Și Coralie lucrează tot pentru el. El și Milan își împart fetele, sunt veri, se înțeleg bine.

— Crezi c-a omorât-o?

Ea îl privește perplexă pe Jourdan. Nu se gândise la asta.

— Cine? Milan?

— Da, Milan.

— Nu. O iubește prea mult. E de treabă.

Ce prostovană. E de treabă. Chiar prea de treabă. Cele două gunoaie le obligă să și-o tragă și să le-o sugă tuturor, dar sunt prea de treabă. O să-l chem pe Milan să vină să te ia, dacă tot e așa de treabă. O să aibă grijă de tine, nu-i așa?

Iliana își cuprinde fața în mâini și începe să plângă.

Jourdan cere să i se aducă ceva de mâncare și de băut. Fata se aruncă peste ele adulmecând, cu capul tras între umeri, aproape ghemuită. Spune de zece ori mulțumesc și mai spune nu mă expulzați vă rog frumos, o să-mi omoare familia. Jourdan încearcă s-o liniștească. Promite c-o să vadă ce se poate face cu colegii care se ocupă de străini.

O privește mâncând. Lui nu-i e foame.

Lăsați-mă să plec. Când o să afle c-am venit aici o să creadă că i-am trădat și-o să mă omoare. Își ia din nou fața în mâini și reîncepe să plângă.

Nu te va omorî nimeni. Spune-mi unde pot să-l găsesc pe Stan ăsta. Ea dă din cap, nu știe nimic. Își șterge nasul, geme și psalmodiază în limba ei cuvinte amare și pline de regret, fără îndoială. Jourdan o privește pentru un moment cum se cutremură și geme, iar când chipul îi dispare sub mâinile mari și albe și când peruca stacojie începe să îi tremure, are impresia că se află în fața unei păpuși gigantice, zguduită de șocuri electrice, sau că asistă la dereglarea letală a unui robot umanoid. Nu reușește să creadă în aceste lacrimi sau în această suferință. Nu-i înțelege disperarea. Toate astea s-au stins în el. Ca un bec care deja pâlpâie și care sfârșește prin a ceda. Se ridică, aruncă mașinal o privire pe fereastră și nu vede nimic, apoi rămâne în picioare în fața fetei prăbușite pe scaunul ei și târfa asta tânără i se pare de-a dreptul exasperantă, cum se smiorcăie din cauza nefericirii ei, dar refuză să-și dea în vileag torționarii, ca o înecată care se zbate într-o mare de nămol, fără să vrea să iasă de acolo, ignorând prăjinile întinse spre ea. Revede cadavrul fetei moarte zăcând în propriul sânge negru, păstrează în fundul gâtlejului mirosul abominabil a ceea ce devenise ea, această anihilare monstruoasă, și are dintr-o dată chef s-o repună pe picioare pe fata asta cu părul roșu, s-o ducă la morgă și să-i lipească fața de rănile deschise și de putrefacția de acolo. Privește, miroase, atinge. E moartea, e rece și pute. Dacă vreunul din cei doi ticăloși, atât de de treabă, atât de atașați de voi, a făcut asta sau a avut de-a face cu asta, ai face bine să vorbești, spune-mi unde-și fac veacul protectorii tăi, dacă îți vine să crezi că așa se spune în franceză, protectorii care te protejează la fel cum funia susține spânzuratul.

Trebuie să vorbești cu mine, insistă el. Trebuie să-i oprim pe tipii ăștia. Trebuie să-i împiedicăm să continue. Ea își ridică ochii spre el, plini de lacrimi și teroare, întinde spre el un chip schimonosit de o grimasă hidoasă și îl întreabă între două suspine dacă nu are niște pastile, pentru că nu se simte bine. Cum la început nu înțelege, se gândește la o migrenă și se întreabă dacă nu cumva, din întâmplare, în vreun sertar din biroul lui nu s-or fi rătăcit niște… Apoi își dă seama că fata e în sevraj și că

paracetamolul nu are cum s-o ajute. Poate o palmă sau două, în ideea de a-i mai aduce puțin roșu în obraji. Îi promite că o să termine în curând și c-o să poată să plece.

Se pune în fața calculatorului pentru a-i lua declarația. Ea își frânge mâinile, are frisoane. Nu plânge, se forțează să-și domine frica, să-și înghită hohotele, să-și șteargă lacrimile, să-și sufle nasul, scormonind în cutia cu șervețele de hârtie pusă în fața ei, și uneori i se închid ochii și lui Jourdan îi e teamă că pleoapele grele nu o să i se mai ridice și c-o să adoarmă acolo, în fața lui. Cu cât îi va răspunde mai bine cu atât mai repede vor termina, îi explică el și își reiterează întrebarea cu privire la Stan și Milan, și de fiecare dată ea scutură din cap, nu, nu, nu știu, aproape scrâșnind din dinți.

Spre ora 14:00 se întoarce și gașca, chiar în momentul în care Jourdan termina. Corine, Bernie, Greg, Elissalde. Tăcuți, cu un aer ostenit. Se așază fiecare la biroul lui și-și consultă telefoanele, își deschid calculatoarele. Jourdan îi lasă să se liniștească. La un moment dat, după un răstimp în care nimeni nu a spus nimic, Elissalde își miroase hainele. Put a mort, fir-ar al dracului. Își scoate puloverul, îl aruncă în spate.

Jourdan deschide un dulap și scoate o sticlă de whisky și un pahar. Îl ai în fundul gâtlejului. Clătește-te cu asta. Ceilalți se ridică, apropiindu-se de Jourdan, întinzând care un pahar, care o ceașcă. Și eu la fel, spun ei. Și îndrăznesc să zâmbească puțin.

Fac rezumatul celor întâmplate cu voce joasă. Nimic în bloc. Toată lumea știa ocupația lui Coralie, era o protejată a faimosului Milan, de care pare că tuturor le este teamă. Dar le e teamă mai ales de polițai și de expulzare. Jumătate erau fără acte, ceilalți ne-au dat dosare Dublin[11], de cele mai multe ori fără fotografii.

— Ce facem? întreabă Corine. Dacă e să urmăm procedura…

— Avem o scenă a crimei cu acces interzis și vreo treizeci de martori în bloc, spune Jourdan. Avem doi ticăloși pe care trebuie să-i găsim urgent, așa că procedura, poți să te așezi cu fundul pe ea ca să-i ții de cald. Pentru moment nu avem decât chestiile astea de care să ne legăm. Ce spune dragul doctor Bensoussan?

Elissalde își ia puloverul și-l adulmecă. Îl pune pe spătarul scaunului său de birou. Apoi face rezumatul în timp ce-și miroase mâinile. Cel puțin două răni mortale.

Cincisprezece lovituri de cuțit. Crede că tipul s-a înverșunat tare. Loviturile au fost date în toate direcțiile: de jos în sus, de sus în jos, de la dreapta la stânga. Va ști mai multe după ce-o va deschide, cum se spune.

Jourdan se întoarce spre ceilalți. Asta e tot?

Bernie deschide un carnețel pe care l-a scos din buzunar.

Bensoussan a pomenit de un alt caz, de-acum doi ani. O fată găsită la Bacalan, aproape sub podul Aquitaine. I se pare că sunt destul de multe puncte comune. Fata avea cam aceeași vârstă. Optsprezece ani. Liceană. Același tip de răni. Vreo cincisprezece lovituri date cam la întâmplare. Benssousan crede că individul lovește cu furie, de parcă ar vrea să distrugă înainte de-a ucide. Poate că nu se oprește decât atunci când victima nu se mai mișcă. Nicio urmă de ADN. Nici viol sau altă urmă de violență, decât cea a loviturilor de cuțit. Ar trebui întrebat Steiner, el s-a ocupat de anchetă la momentul respectiv.

Tăcere. Jourdan își amintește cazul, rămas nerezolvat. Luni întregi de interogatorii. Steiner și echipa lui erau convinși că trebuia căutat în anturajul victimei. Vreun tâmpit părăsit, o rivalitate în amor. Puștoaica avea reputația de-a colecționa cuceriri, în mod cert unul dintre acei cretini îi făcuse felul. Și apoi nimic. Alibiuri evidente, niciun element concret, nici măcar un sms îndoielnic, nimic. Doi locotenenți mai lucrează parțial la acest caz, sub presiunea părinților și a avocaților, adică recitesc toate mărturiile, reiau dosarul de la capăt, atunci când au puțin timp.

Ceilalți își dau pe gât paharul de whisky, se așază la birourile lor și încep să-și povestească ziua. Vorbesc tare. Jourdan îi observă pentru un moment, pe fiecare pe rând, și are impresia că se prefac că-și vorbesc, fiecare retras în singurătatea sau în oboseala lui. Uneori se forțează să râdă, fac mișto de ocupanții blocului, de groaza lor la ideea de-a fi arestați și expulzați, nici măcar unul nu s-a gândit că ar putea fi suspectat de omucidere. Își dau seama că n-au mâncat nimic toată ziua dar că nu le e foame, în afară de Bernie, care susține cât de bine i-ar face o varză călită și o halbă de bere. Apoi vorbesc despre bulgari, toți expulzabili, despre ce ar fi mai bine să facă: să evacueze imobilul, să intensifice controalele și să-i dea afară pe toți oamenii aceia care nu au ce căuta în

frumoasa noastră țară. La ce-ar ajuta să-i facem să sufere, întreabă Bernie? Ți-i vei pune în cap pe cei de stânga și pe avocați iar în opt zile toată lumea iese și se împrăștie. Și dacă există vreun martor interesant printre ei, e pierdut.

Jourdan îi lasă cu certurile lor și se întoarce la Iliana care tremură pe scaun, cu mâinile în poală. Are ochii închiși și-și balansează imperceptibil capul în față și în spate, cu buzele strânse. Poate că doarme, așa că Jourdan se așază lângă ea, încearcă să se gândească ce ar trebui să facă, nu știe, nu reușește să producă nicio idee coerentă. Discuțiile răsună în birou ca un conciliabul dintr-o catedrală, rumoare amplă și îndepărtată. Jourdan are impresia că are o cască de motociclist pe cap și aude cum îi pulsează arterele în fundul creierului. Tresare când îl vede dintr-o dată pe Elissalde în picioare în fața lui.

Ce are fata? Jourdan se ridică pentru a risipi toropeala care l-a cuprins. Ghicește. Elissalde se uită la ea. Înțeleg. O să-l întreb pe Simon. Are mereu ceva pus deoparte pentru clienții săi.

Jourdan îi întinde fetei un pahar de plastic cu apă. Bea cu poftă și apoi storcește paharul în pumn, după care rămâne nemișcată, cu mâna strânsă peste plasticul mototolit. O să vă dăm ceva. Fata confirmă cu o mișcare a capului.

Fără expulzare, șoptește ea.

Jourdan oftează. Le aruncă o privire colegilor care par că așteaptă să se întâmple sau să se spună ceva. Trebuie să ne spui unde putem să-i găsim pe tipii ăștia doi, înțelegi? O să te ajut și eu dacă tu ne ajuți, promit. Vorbește încet, aproape îi șoptește la ureche. Își reprimă dorința de-a o zgudui și de-a o trânti jos de pe scaun.

Își caută în poșetă, scoate un pachet de țigări. Pot? Nu, nu poți. Pune-le înapoi. Jourdan e cuprins de pofta de-a fuma și el una. Salivează. Gâtul i se strânge. I-ar plăcea să-și ia haina, să iasă afară, să se refugieze sub un acoperiș și să fumeze tremurând în vremea oribilă de afară, ploaie, rafale urlătoare, și noaptea gata de ambuscadă în mijlocul norilor.

Elissalde se întoarce și îi dă fetei o folie cu pastile. Le scoate cu gesturi nervoase, aproape că îi cad toate din mână, și dă pe gât două dintre ele cu înghițituri mari de apă din sticla pe care i-o întinde Jourdan. Timp de câteva secunde rămâne cu ochii închiși, dreaptă și țeapănă și apoi cere o hârtie și ceva de scris. Bernie smulge o pagină

dintr-un bloc-notes, ia un pix și o revistă pe post de mapă de scris. Iată, spune ea mâzgălind ceva pe foaie, ținându-și respirația și cu ochii în lacrimi. Adresa lui Stan.

Merçi, spune Jourdan. Îi pune o mână pe umăr dar ea se eliberează, se ridică în picioare clătinându-se, și îi privește în timp ce șoptește rămasă fără aer: acum sunt moartă.

11

Louise se simte de parcă ar pluti într-un univers instabil. Are impresia că imobilele de pe stradă se retrag din fața ei de parcă ar vrea s-o lase să treacă, după care își reiau alinierea întunecată în spatele ei. Țigara pe care a fumat-o cu Naïma la ieșirea din restaurant a amețit-o și a obligat-o să se sprijine de o mașină pentru un moment. Naïma a privit vârful incandescent prins între degetele sale și a spus râzând: Oh, Doamne, ce-or fi pus ăștia în țigările astea? Și-au suflat fumul în față pufăind ca două puștoaice. Vinul ăla alb a fost bun. Nu au terminat chiar de tot ultima sticlă. S-au îmbătat mai ales de seara lor liberă, de faptul că s-au reîntâlnit, amețite de tornada de cuvinte în care s-au învârtit cu voce joasă, de cele mai multe ori aplecate una spre cealaltă, de parcă nu ar mai fi vorbit deloc în timpul celor șase luni trecute fără să se vadă. Între două feluri de mâncare Louise a sunat-o pe Christelle, unde îl lăsase pe Sam peste noapte, ca să întrebe dacă totul era în ordine, da, Sam și Arthur se închiseseră în cameră și ea îi putea auzi râzând și scoțând sunete ciudate ca de animale. Se aruncaseră asupra pizzei, înfulecaseră eclerurile cu ciocolată și cam pe la unsprezece se vor duce la culcare, atunci se dă stingerea. Louise își pusese telefonul aproape de farfurie și îi era teamă să nu-l vadă luminându-se din cauza vreunei notificări.

Hai că totul e în regulă, spunea Naïma. Nu are ce să i se întâmple. Și nici ție.

Atunci Louise dădea din cap. Lucas trimisese două sms-uri în timpul zilei. I le-a arătat. E nebun, a spus Naïma. Anunță poliția.

Louise a simțit că-i dau lacrimile. Hai să vorbim despre altceva.

Așa că au vorbit despre celelalte lucruri.

Despre călătorii pe ale căror bagaje le înregistrează Naïma în aeroport, plecând spre destinații la care uneori nici măcar nu are timp să viseze, cu moacele lor ciudate de pe pașapoarte, cu valizele lor enorme, convoaiele de cărucioare pline de bagaje cu care defilează, de parcă și-ar lua cu ei jumătate din bunuri, împachetate în baloturi învelite în folie adezivă sau prinse în curele etc… Ea și-i

imaginează sosind, negociind cu vreun taximetrist care refuză să le ia toată încărcătura, sau aplecați în fața portbagajului plin până la refuz al vreunui autobuz al cărui șofer amenință că îi lasă jos pentru că e deja în întârziere… Asta o distrage pentru câteva clipe de la infernala ei rutină, de la sutele de etichete pe care le agață în jurul mânerelor, de la tonele de bagaje pe care le trimite pe banda rulantă. Și-a povestit prima călătorie cu avionul, când s-a dus să-și viziteze familia lângă Fes, când avea treisprezece ani… Tatăl ei primise o primă, așa că au reușit să evite traversarea Spaniei cu mașina, înghesuiți toți șase, cu acoperișul supraîncărcat de bagaje, dormind prost îngrămădită pe bancheta din spate cu surorile ei, pentru că mergeau noaptea din cauza căldurii de peste zi, nu exista aer condiționat în cutia aia veche, și își amintește diminețile acelea fabuloase când coborau să-și întindă picioarele pe pista de acces la feribot și pe mama lor care le dădea prăjiturele și puțină apă… În acel moment Naïma a făcut o pauză și ochii i-au strălucit puțin mai mult iar Louise și-a apropiat mâna pe masă și și-au amestecat și și-au strâns degetele, cât pentru a-și trage sufletul pentru un moment suspendat în timp. Și deci acel avion? Nu mi-ai povestit niciodată, a reluat Louise.

Îi fusese teamă la dus dar la întors se așezase la fereastră ca să nu piardă nimic, iar surorile mai mici se împingeau să vină să se așeze pe genunchii ei și să vadă cum e jos, dezamăgite că nu se distingea mare lucru, întrebând tot timpul unde suntem, în Spania, dar unde? Nu se vede că suntem în Spania.

— Nu știu… Poate că se așteptau să vadă tauri și arene, sau nu știu, poate dansatoare de flamenco, cum sunt pe afișele alea stupide. Eu aveam impresia că zburam deasupra unei hărți geografice. Încercam să-mi amintesc cum era țara asta, o avusesem afișată mare în clasa de spaniolă. Speram c-o să trecem pe deasupra Madridului, doar ca să-l văd de sus, dar la un moment dat am intrat în nori și au început turbulențele… Fetele au amuțit, cu centurile atașate. Cred că nici tata nu se simțea în largul lui. Și-a așezat mâna peste cea a mamei care mi-a făcut cu ochiul și am râs în liniște, fiecare în sinea ei, cum făceam deseori. Mi-e dor de asta. De râsetele alea nebune pe care le aveam împreună, fără ca nimeni să-și dea seama. Uneori o vedeam privind în altă parte și o podideau lacrimile și știam foarte bine că nu erau de

tristețe și că era suficient orice lucru, oricât de mic, pentru a izbucni în râs împreună cu mine.

Louise asculta. Îi revenea în minte fața prelungă a lui Fousia, mama Naïmei, privirea ei tristă și gânditoare cu pleoape grele, obosite, dar care se lumina brusc în momentul în care vreuna dintre fetele ei i se suia în poală atunci când se odihnea pe canapea la întoarcerea de la muncă, era femeie de serviciu la spital și spunea uneori că nu mai putea suporta toată acea mizerie, așa numea ea toate bolile și toate suferințele, toată mizeria asta, n-o mai suport, suspina ea, dar mereu găsea forța pentru a le strânge la piept pe cele două fete mai mici ale ei, iar Naïma se așeza foarte aproape de ele și Fousia o întreba ce mai faci, fata mea? întinzându-i mâna. Louise își amintește că în acele momente părea că se naște între ele o forță pe care o vedea strălucind în ochii lor, ca un foc secret și că se simțea în plus de fiecare dată când asista la această regăsire la sfârșitul unei zile, că invidia acest mister și că-și lua ghiozdanul și voia să plece, dar nu, zicea Fousia, mai stai puțin, vă aduc prăjiturele. Ea se ridica și fetele se duceau în camera Naïmei pentru a-și face temele sau pentru a se hârjoni sau a-și citi gândurile așternute într-un carnețel pe care îl păstrau în fundul rucsacului, același carnet, cumpărat împreună, jurându-și să noteze de-a lungul zilelor și orelor toate ideile pe care le aveau.

— Și tu? spunea Naïma. Povestește. Vorbesc numai eu.

Louise a ridicat din umeri.

— Nu prea e mare lucru de zis.

A mai turnat puțin vin în pahare. Sticla era goală. Au mai comandat una.

— Și Samir? Ce mai face?

— Sam?

Așa că Louise vorbește despre Sam. Despre magicianul care era. Despre degetele lui de vrăjitor pe fața ei, în serile în care nu se simte prea bine. Despre privirile lui curioase ațintite asupra ei atunci când îi vin ideile negre. Hei, sunt aici, pare că spune el. Știu foarte bine la ce te gândești. Despre mirările lui. Nu e sigură că toți copiii sunt la fel de capabili să se oprească în mijlocul străzii și să se mire de ceea ce văd sau să admire privirea stranie a unui manechin într-o vitrină, încercând să ghicească ce observă. De cele mai multe ori el este cel

care o roagă să întoarcă privirea, pentru a se uita în altă parte, nu numai în interiorul ei.

— Când sunt cu el îmi e mai puțin frică. În fine, cum să spun… E ca și cum ar fi departe, înțelegi? Și el probabil că știe, sau o simte, atunci când în anumite seri sunt mai îngrijorată decât de obicei. Nu mai vrea să se ducă la culcare. Trage de timp, face pe șmecherul. Într-o seară mă întrebam ce făcea în camera lui și iată-l că iese deghizat în pirat, cu un plasture pe un ochi, cu un soi de sabie pe care o decupase dintr-un carton și-mi spune așa: „Rămân să stau de pază!” Dacă l-ai fi văzut, cu mâinile în șolduri și sabia strecurată la centură…

Chelnerița a venit să le aducă desertul și le-a întrebat dacă totul e în regulă. Da, totul e în regulă. Și-au mai pus vin în pahare râzând. O să ne îmbătăm. NE-AM îmbătat. Iar au râs și apoi au mâncat în liniște pentru un moment. Naïma a terminat tot din farfurie, s-a șters la gură și apoi a privit-o pe Louise cu bărbia în mâini.

— Ce? a zis Louise.

— Știi foarte bine ce. Nemernicul ăsta care te bate. Ești moartă de frică. De ce nu m-ai sunat?

— Te-am sunat.

— Dar nu mi-ai spus despre asta.

— O să treacă. O să se calmeze. E adevărat că uneori nu-mi pică bine, lucrurile degenerează și apoi sfârșesc prost.

— Asta înseamnă să te cerți. O mulțime de oameni se ceartă. Dar el, el te bate. Mi-ai spus că ultima dată ți-a fost frică să nu te omoare.

Louise revede totul. Corpul bărbatului deasupra ei. Aerul care îi lipsea, țipetele care nu îi mai ieșeau din gură. Teroarea din acel moment, mai mult decât durerea, îi răpea orice forță. Și-a mișcat umerii pentru a scăpa de aceste insecte arzătoare care îi alergau pe sub piele.

— O să înțeleagă până la urmă. O să îi explic. Acum e cu o altă femeie. O să se ducă să trăiască cu ea, o să mă uite.

— Du-te și fă plângere. Du-te la poliție.

— Uneori e de treabă. Redevine drăguț, ca înainte.

— Înainte nu te lovea, nu?

— Ba da. O dată. Băuse, pierduse bani la jocuri. O palmă. A regretat a doua zi, a plâns și mi-a fost milă de el să-l văd așa.

Naïma dădea din cap. A murmurat: nu cred așa ceva…

— Și Sam?

— Nu. Sam nu.

Louise s-a ridicat brusc. Era puțin amețită.

— Mă duc la toaletă. Și apoi mergem, da?

Mergând printre mese, a fost aproape surprinsă să descopere alți oameni luând cina. I se părea că ieșise dintr-un loc rupt de lume și zgomotul conversațiilor i s-a urcat la cap ca un bufeu. În fața chiuvetei a lăsat să-i scape trei suspine și să-i curgă trei lacrimi. Și-a tamponat fața cu un prosop de hârtie. Machiajul rezista. S-a strâmbat ca să-i redea suplețe pielii feței, înțepenită ca o mască.

Au plătit. Afară, pentru că nu mai ploua, și-au ridicat la unison capul spre cer, de parcă ar fi vrut să verifice că e adevărat.

Trebuie să se fofileze printre fumătorii ce par să țină pe trotuar conciliabule punctate de hohote de râs, apoi intră în penumbra compactă a clubului Habana, întâmpinate mai întâi de vacarmul conversațiilor și a muzicii. Louise își trage capul între umeri și Naïma o ia de mână pentru a o duce în centrul acestei mări mișcătoare. Bucăți de conversație, voci neclare, vibrații surde.

Tejgheaua se întinde pe vreo cincisprezece metri, iar unii oameni se agață de ea în ciorchini pe când alții se încovoaie, se strecoară și-și întind mâinile înroșite brusc din cauza spoturilor, pentru a-și recupera paharele. Reușesc să găsească un spațiu rămas liber. Două fete și doi băieți conversează în spatele lor. Unul dintre barmani își agită shaker-ul în ritmul muzicii. Corpul îi e zvelt și musculos pe sub tricoul mulat. Louise observă pentru un moment mișcarea bicepșilor săi și apoi se întoarce cu spatele. Naïma își consultă mesajele pe telefon. Zâmbește, dă din cap, oftează. Ce idiot, spune!

Își comandă două mojitos și le sorb fără să-și prea vorbească. Louisei i se pare că e prea cald. Ambianță tropicală, îi răspunde Naïma. Observă oamenii din jurul lor, schimbă între ele grimase și ocheade. În capătul sălii niște oameni dansează sub un disco glob. Mai ales fete. Cinci sau șase, și doi bărbați care încearcă să le atragă atenția prin gesturile lor sacadate de dansatori amatori.

Fețele le sunt ca de ceară în culorile stridente ale luminii intermitente.

— Louise?

O mână se așază pe umărul ei și se retrage imediat ce își răsucește capul. John. Îl recunoaște pe dată, iar stomacul i se strânge și gâtul i se usucă. Îl cheamă Jonathan dar toată lumea îi spunea John. Cât a trecut? Zece, doisprezece ani? El zâmbește, ținându-și mâna suspendată de parcă n-ar ști ce să facă cu ea. S-a schimbat. Obrajii supți, ochii încercănați cu pupile negre, strălucitoare și fixe. Părul foarte scurt, grizonat, barbă de o săptămână. S-ar crede că are febră. Pe chipul lui obosit se perindă luciri metalice.

— John, îți amintești?

Sigur că își amintește. Întreg corpul ei își amintește. Și nodul din stomac, și răsuflarea întretăiată și inima care bate prea repede. Ceva dureros care gonește înăuntrul ei. Amintirea ca un venin. Nu știe ce să facă așa că îi întinde obrazul și se sărută.

— Nu te-ai schimbat deloc, spune el, privind-o mai bine.

Ea încearcă să zâmbească.

— Ce faci aici?

— Am venit cu o fată. O prietenă.

Se întoarce spre Naïma și face prezentările. Naïma îi întinde o mână moale lui John, apoi își vâră nasul la loc în băutura ei și privește în altă parte.

— Ce mai faci tu?

— Nimic.

Louise bea o înghițitură. Lasă să i se topească o bucățică de gheață în gură.

— Cum adică nimic?

— Nimic, dacă-ți spun. Fac curat la niște bătrâni. Și le fac și cumpărăturile.

John dă din cap.

— Și îți place jobul ăsta?

— Mereu am visat să fac asta.

Louise îl vede ezitând, clipind, luându-și paharul aproape gol și sorbind restul de băutură cu paiul.

Naïma o apucă pe Louise de braț.

— Ține-mi asta puțin. Mă duc să dansez.

Ea îi întinde poșeta. Louise și-o agață pe umăr.

John o privește pe Naïma îndepărtându-se. Se holbează la fundul ei.

— E frumoasă prietena mea, nu-i așa?

John dă din cap. Zâmbește cu un aer ușor jenat.

— Nici tu nu arăți prea rău.

Louise se uită la telefon să vadă cât e ceasul. În curând miezul nopții. Sam. Ce fac eu aici? O podidesc lacrimile. În jurul ei e un haos de zgomote și de luciri tulburi. Aruncă o privire spre ringul de dans. Naïma vorbește cu un ins care se balansează cu mâinile în buzunare. Naïma adoră aventurile de-o seară, bărbații de-o noapte. La el acasă, spune ea. Niciodată la mine. N-am chef să mă complic. O săptămână sau două, dacă treaba devine sentimentală. Iar dacă domnul e căsătorit e perfect: îl țin bine de unde trebuie, îl arunc, își ține gura. John îi spune Louisei ceva ce ea nu înțelege, așa că se apleacă spre ea și îi vorbește la ureche.

Îi spune că e bucuros că s-au reîntâlnit. S-a gândit de multe ori la ea, s-a întrebat deseori ce se alesese de ea. Doar că pe vremea aia era așa un haos, eram cu toții atât de praf încât nu ne dădeam seama de nimic, nici măcar nu ne interesau cei din jurul nostru. Sunt unii despre care nu-mi mai amintesc nici cum arată. Îți amintești de tipul ăla, părinții lui aveau o vilă la Cap Ferret, era plin de bani, să mor io! Oare cum îl chema? Și mega party-ul aia ca un fel de orgie la el pe terasă, în mijlocul copacilor? Îți amintești?

Louise își amintește că se trezise într-un pat cu doi tipi pe care de-abia dacă îi cunoștea și cu o migrenă de-i venea să se dea cu capul de pereți. Își amintește că găsise o baie și făcuse un duș, spălându-se îndelung de ceea ce curgea din ea, incapabilă să-și amintească ce se petrecuse. Își amintește că vomitase peste balustrada terasei în rumoarea oceanului care pulsa în depărtare, în spatele copacilor. Își amintește de dezgustul pe care îl resimțise față de propria persoană, ca de fiecare dată când se întâmplau astfel de lucruri pe vremea aia, când umbla numai beată sau drogată, cu ochii ieșiți din orbite, pe o sârmă întinsă deasupra unei prăpăstii.

John dă din cap, cu un aer satisfăcut de acele amintiri, făcând legătura cu un alt episod pe care îl califică drept epic.

— Oprește-te, îi spune Louise, punându-i o mână pe umăr. Oprește-te!

— Ai dreptate. A trecut mult de atunci, și eram complet idioți. Zece ani, îți dai seama?

Da, își dă seama că trecutul îi revine în stomac ca o ființă concepută acolo și care începe să se cațere cu ghearele pentru a ieși afară. Sam. Ea îl convoacă de parcă ar fi o divinitate domestică, un înger micuț capabil s-o audă și s-o salveze.

— Ce-ai zis? Cine e Sam?

— Nu, este… E fiul meu… Mă gândesc la el și fiindcă sunt obosită și am băut puțin, iată… Gândesc cu voce tare…

El are acest gest care o surprinde și care îi face bine pentru moment: o mângâie pe obraz și îi spune că nu e nicio problemă. Ea se întoarce spre ringul de dans unde Naïma improvizează cu un bărbat un soi de polka amuzantă. Râd și se îmbrățișează. Bărbatul o sărută pe păr. Naïma o zărește pe Louise, îi spune ceva la ureche partenerului ei și apoi vine spre ea.

— Seb mă va duce acasă, stai liniștită. Ești ok?

Vorbește tare, fără suflu, cu chipul lucind de transpirație.

Da, sunt ok. Louise îi dă poșeta înapoi. Se îmbrățișează strâns. Naïma apucă să-i spună că îl știe pe tip, e combinația ideală.

Louise se forțează să îi zâmbească și simte că i se strânge stomacul privind-o cum se îndepărtează, urmată de prada ei. Brusc, muzica i se pare asurzitoare și promiscuitatea acestui haos de corpuri și de voci o sufocă. John o fixează cu un aer indecis. O întreabă dacă e ok, ea spune nu, spune că i s-a luat, că vrea să plece. De-abia dacă își aude propria voce în vacarmul care îi înconjoară. John se ridică în același timp și merge în fața ei pentru a-i deschide drumul prin îmbulzeala din local. Se întoarce ca să se asigure că ea îl urmează. Iese pe urmele lui, se clatină și se agață de brațul lui.

Mâna bărbatului pe spatele ei. O ține aproape de el și ea se îndepărtează încetișor. Rămâne nemișcată, privind în haloul felinarelor cum burnița se împrăștie la mila vântișorului care bântuie pe străzi. Timp de câteva secunde e singură pe lume. Și lumea nu mai există. Vocea bărbatului o scoate din vertijul care a cuprins-o.

— Ce facem?

El își ridică gulerul hainei.

— Mergem să ne culcăm.

El zâmbește. Spune „de acord”.

Se pun în mișcare. Sunt parcați în aceeași parcare subterană. Louise nu mai găsește nimic să-i spună și el păstrează liniștea, strecurându-i sub braț o mână, pe care o retrage atunci când merg de-a lungul unei serii de containere de gunoaie care ocupă trotuarul.

Ajung aproape de mașina lui John. O berlină germană de talie mare.

— E a ta? întreabă ea.

— Nu. Tocmai ce-am furat-o.

Se aud încuietorile cum pocnesc. Farurile aruncă *flash*-uri aurite.

— Pari obosită. Nu vrei să te așezi puțin?

Ea spune da. Nu știe de ce spune da. Poate doar pentru că are chef să se așeze.

Se sprijină cu spatele pe spătarul banchetei care o susține cu blândețe. Miros de piele, de materiale noi. John pornește mașina și tabloul de bord se luminează în culoarea turcoaz. Ea își întinde picioarele, suspină „*merçi*".

Bărbatul o privește. Nu se mai mișcă, iar ea îi aude respirația și îi simte mirosul de alcool.

— Îmi placi. Te vreau.

El întinde mâna spre ea, i-o pune pe picior și o lasă acolo nemișcată.

Louise nu are forța să i-o ia de acolo. Când bărbatul se apleacă spre ea, când o sărută pe toată fața, ea simte sub piele un gâdilat care o irită. Când urcă cu mâna pe sub fustă ea spune nu, se ghemuiește, se sustrage săruturilor lui, în timp ce el o forțează să-și deschidă picioarele strânse. El îi ia mâna, i-o trage spre el și ea îl simte tare, iar el își deschide pantalonii și spune da, da, da, așa. Ea îl freacă, el termină repede zbătându-se, cu fața îngropată în gâtul ei și buzele umede suflându-i pe piele.

Ea se șterge pe haina lui și deschide portiera.

— Hai că rămâne pe altă dată. Am fost praf, spune el.

Ea ia o carte de vizită pe care și-o strecoară în buzunar.

Ajunsă la mașină, scârbită de mirosul de spermă de pe mâna ei, se încovoaie din cauza unui acces de vomă. Un gust de fiere îi arde gâtul.

12

Ușa se trântește și o femeie scoate niște țipete stridente în fundul casei pe care urletele lor, poliția, nu mișca, nu reușesc să le acopere. Ea iese dintr-o încăpere, acoperită cu un cearșaf care îi ascunde cu greu trupul gol, și începe să-i insulte într-o limbă pe care ei nu o cunosc, vehementă, cu pumnul întins spre ei, un sân descoperit, cu tunica în stil antic atârnându-i pe jos. Un polițist din Grupul de Intervenție, cu casca pe cap, se năpustește spre ea și o împinge în cameră cu scutul. Taci din gură. Un altul i se alătură în trombă. Luminile armelor lor brăzdează întunericul camerei înainte ca becurile să se aprindă.

Jourdan așteaptă pe culoar împreună cu ofițerul în ținută de asalt. Se gândește la cele trei ore în care a dormit cu întreruperi, și nu îndrăznește să se sprijine de zid, lângă șeful comandoului postat în mijlocul culoarului, echipat și dotat ca pentru război. Se află sub un bec golaș, atârnat la capătul unui fir și asta le face fețele să pară scofâlcite, niște moace penibile de zori de zi. Jourdan ascultă protestele obișnuite, ordinele urlate pentru a-i irita pe cei smulși din somnul lor, trași jos de pe saltelele care sunt ridicate pe dată, pentru a înșfăca înaintea lor armele care s-ar putea ascunde acolo. Jourdan ascultă acest haos zgomotos așa cum am asculta cum crește turația unui motor căruia i se testează aprinderea sau carburatorul. Genul de mecanică ce lasă mereu mâinile puțin murdare în ciuda mănușilor.

— E-al nostru, spune Elissalde.

Jourdan intră într-o cameră ocupată în mare parte de un pat mare și un dulap închis la culoare. Miros greu de transpirație, de sex, de tutun rece. Jourdan deschide fereastra, împinge obloanele în noaptea rece. Bernie și Greg răscolesc tot, aruncă pe jos hainele, cuverturile, încălțările, cutiile pline de ceasuri și telefoane. Împing un ecran de televizor care se sparge de podea. Un polițist îmbrăcat tot în negru, cu cagulă, îi ține la respect pe bărbatul și femeia care stau dezbrăcați în pat. Bărbatul e întins, cu mâinile la ceafă, picioarele ușor depărtate, sfidându-i cu privirea pe polițiștii care își fac de lucru

prin încăpere. În jurul gâtului și pe piept îi sunt tatuate grosier un lanț și o cruce.

Stan. Corp de atlet, moacă tipică de brută. Are craniul ras și un tatuaj ciudat în vârful capului. Îi zâmbește lui Jourdan. Își undulează bazinul, membrul i se balansează între coapse.

— Hei, nu-i așa că tu n-ai una ca asta? Vrei să guști? Îmi pare rău, nu ești genul meu. Întreab-o pe ea. O să-ți spună ce bună e.

Prin fanta cagulei sale Jourdan îi întâlnește privirea polițistului mascat. Zâmbet fugar. Ușoară ridicare din umeri. Degetul său înmănușat bate de trei ori pe protecția trăgaciului puștii. Și eu la fel, se gândește Jourdan.

Femeia e ghemuită, cu brațele încrucișate peste sâni și ridică privirea spre el. E tânără. Poate șaisprezece ani.

— Îmbracă-te, spune Jourdan.

Ea vorbește, dar nu se înțelege nimic. Lui Jourdan i se pare că recunoaște o limbă slavă.

— Hainele, mișcă-te, spune el din nou.

Bernie adună un tricou și un slip de pe jos și i le aruncă în față.

— *Wake up*! țipă el.

Fata începe să se îmbrace. Plânge, geme, tremură. Adună în jurul ei hainele împrăștiate pe jos și imediat ce a terminat să-și încheie nasturii de la pantaloni, Bernie îi pune cătușele și o scoate afară din cameră.

— Ia te uită, exclamă Greg. Hai să vedeți ce-avem aici.

Ține între degete două punguțe cu prafuri.

— Asta e cu siguranță ca să-ți pudrezi nasul, îi spune lui Stan.

Bărbatul nu reacționează. Își ține ochii închiși iar nările i se dilată din cauza furiei reținute.

Jourdan își pune mâna pe crosa armei. I-ar plăcea ca boul să se arunce asupra lor. Se gândește la un glonț în stomac pentru că e foarte dureros. Să-l vadă cum se îndoaie de durere. Și să-i calce pe figură ca din greșeală.

— În picioare! spune el.

Bărbatul se așază pe marginea patului, cu capul plecat. Își rotește umerii musculoși precum un boxer în colțul lui, în timp ce așteaptă gongul. Polițistul cu cască face un pas în spate, cu arma ridicată.

Elissalde adună niște haine, le pune pe pat.

— Îmbracă-te!

Bărbatul se ridică. E înalt, solid, puternic. Își scutură hainele, le adulmecă, le îmbracă și le netezește, își închide cureaua și apoi se năpustește. Îl răstoarnă pe Elissalde, îl pocnește pe Jourdan cu o lovitură de umăr, se aruncă pe fereastră. Polițistul din Grupul de Intervenție urlă „Stai!" și trage un foc de somație asupra lui, apoi sare și el afară. Jourdan îl urmează. Se agață într-un trandafir, se zgârie, se smulge de acolo. Se trezesc patru sau cinci în stradă. Ofițerul dă ordine.

— Acolo, strigă cineva.

Jourdan îl observă pe Stan aruncându-se între două mașini care staționează. Aleargă cu toții spre el urlându-i să se predea. O pubelă împinsă de pe trotuar cade, iar gunoiul se împrăștie peste ei și se înșiră pe șosea. Stan fuge pe mijlocul străzii strigându-le să se ducă dracului. Tipul de la GIPN[12] se oprește, ochește și trage. Stan sare în sus, apoi se rostogolește și începe să se târască.

Jourdan și ceilalți i se alătură, îl încercuiesc. A încasat un glonț în coapsă. Sângerează destul de rău. „A fost chemată salvarea." Ofițerul de comando a vorbit cu o voce surdă. „Bine ochit", îi spune el subordonatului său. O armă la ceafă și una lângă ureche. „Nu mișca, nemernicule!" Stan nu se mișcă, cu fața la pământ, apoi începe să se dea cu capul de caldarâm. Cătușe. E nevoie de trei oameni ca să-l ridice. „Cretinul ăsta o să spună că noi i-am făcut asta. Ce dracu', doar nu suntem de la BAC[13]." Toată lumea se amuză.

Îl duc spre autovehicul. Câțiva curioși încep să se arate pe la ferestre. Un polițai iese din furgonetă cu o trusă de prim-ajutor. „Îi trebuie un garou, altfel se curăță." Decupează cracul pantalonului plin de sânge. Stan nu spune nimic, îi lasă să-și facă treaba, cu buzele strânse, cu fața impasibilă, privind în altă parte, de parcă vederea rănii sale i-ar putea provoca un leșin.

Lui Jourdan îi e greu să-și regăsească suflul și se întoarce în casă pentru a face recapitularea. Sunt cinci cu cătușe, aliniați cu fața la perete pe culoar. Trei femei, doi bărbați. Unul dintre ei, un tânăr blond, pare îndârjit, tot repetă că nu au dreptul, că el n-a făcut nimic, că doar își petrecuse noaptea la niște prieteni. I-au permis doar să-și tragă pe el niște chiloți și un maiou de corp. Un tatuaj cu o sirenă cu părul roșcat i se încolăcește în jurul brațului drept, de la umăr până la încheietura mâinii. Scuipă pe

jos. „N-am făcut nimic, spune el din nou. Sunteți niște nenorociți.” Un polițist pe punctul de a-și scoate casca îi spune pe un ton obosit să-și țină gura. Celălalt individ interpelat tace și examinează plinta, de la un capăt la altul al culoarului, de parcă s-ar pregăti de renovare. E înalt, slab, cu părul lung și negru care-i cade în ochi dându-i o privire strălucitoare, ca de cărbune, puțin nebună.

— Și tu, Rasputin? întreabă Jourdan vorbindu-i drept în față. Nici tu n-ai nimic de-a face cu toate astea, nu? Ai văzut că e lumină așa că ai intrat și ai rămas pentru că n-ai mai găsit ieșirea?

Bărbatul nu răspunde. Fixează cu un aer răutăcios peretele din fața lui de parcă ar urma să-l distrugă cu lovituri de cap. Mormăie ceva pe limba lui.

Femeile sunt mai degrabă fetițe. Sub douăzeci de ani. Niște puștoaice, își spune Jourdan. Plâng, își trag nasul. Cu cătușele la spate, lasă să curgă ceea ce nu își pot șterge. Pe picioarele uneia dintre ele, cu fustă din imitație de piele și bluză pe gât neagră, se văd niște dâre de sânge.

— Ce-ai pățit? o întreabă Jourdan.

Ea îl privește terorizată, cu ochii roșii și nasul plin de muci. Dă din cap, spune „nimic” într-un geamăt care se termină în hohote de plâns. În bucătărie Bernie termină de împachetat pungile sigilate. Zece punguțe cu prafuri, trei pumnale, un revolver, un pistol Beretta cu încărcătorul plin și vreo cincizeci de cartușe. Lângă el, așezate pe masă, vreo douăzeci de pașapoarte și de cărți de identitate. Jourdan le aruncă o privire: România, Bulgaria, Polonia, Ghana. Vreo zece femei. Inima i se oprește când ajunge la acest nume: Coralie Nicol, născută la Sevran în data de 14 august 2002. O revede, moartă de patru zile sub chiuvetă, puțind deja. Se întreabă dacă există cineva care-și face griji pentru ea. A avut, cu siguranță, părinți. Se gândește brusc că poate a rătăcit între orfelinate și asistenți familiali, aruncată dintr-o parte în alta, uitată. Concepută, născută, terminată. Vor putea să o dea în urmărire și să-i publice poza. Poate că cineva va dori s-o înmormânteze sau s-o acompanieze până la cuptorul de incinerare. Cineva care s-o fi cunoscut pe fetița care a fost și care s-o fi iubit? Jourdan vrea să creadă că nu trecem prin viață total singuri, orice am zice. Lăsăm în urma noastră amintiri, urme. Regrete, ranchiune, gelozii. I-ar plăcea ca dacă ar recunoaște-o cineva să se mire și să se întristeze, chiar dacă doar

pentru un moment, și s-o facă să existe și altfel decât sub forma unui cadavru eviscerat de un legist și recusut în grabă, păstrat într-o cutie de la morgă.

— Ce vârstă să fi avut în poza asta?

Vocea lui Bernie aproape că îl face să tresară.

— Habar n-am. Cardul de identitate a fost făcut acum doi ani. Șaișpe, poate.

Jourdan examinează fotografia. Coralie Nicol nu zâmbește dar e drăguță oricum, în ciuda eforturilor depuse în ziua de azi pentru a avea în poza de buletin o moacă tristă. Încearcă să-și amintească fața moartei și să găsească o asemănare dar apoi renunță, îndoindu-se brusc c-ar putea fi vorba despre aceeași persoană. Pune la loc documentul cu fața în jos pentru a nu o mai vedea pe cea care nu mai e. Cea care nu însemna nimic pentru el înainte s-o vadă moartă. Nimic înainte, nimic după. Nici trecut, nici viitor. Această fată nu există decât pentru că a fost ucisă și el nu reușește să se împace cu asta.

— E totul ok?

Elissalde stă în pragul ușii, cu rucsăcelul pe umăr. În spatele lui oameni vin și pleacă. O învălmășeală fără zgomot.

Jourdan își dă seama că s-a așezat cu brațele încrucișate în fața documentelor de identitate etalate pe masă. Are impresia că a dormit și a visat, poate. Se făcea că găsea, printre toate celelalte, pașaportul Barbarei și îl deschidea și nu înțelegea ce căuta acolo, nu voia să înțeleagă și cineva îi spunea, deci, ea e? O recunoașteți? Iar el nu reușea să distingă în fotografie chipul care se tot ascundea, și îi era teamă să vadă ceea ce știa deja.

Bernie și Elissalde îl privesc mirați, poate ușor îngrijorați.

Pe culoar țipete, busculade. Unul dintre bărbați se agită, se zbate. Doi polițiști se luptă cu el. Capul său lovește tocul ușii și se calmează, amețit, cu fața plină de sânge.

Jourdan se ridică, străduindu-se să nu bage în seamă camera ce se rotește în jurul lui. Se sprijină de masă în timp ce Bernie aranjează documentele de identitate. Îndreptându-se spre ieșire observă în cele două încăperi haosul provocat de percheziții. Cu susul în jos. Scenă de război. Ce i-ar plăcea să-i dea foc!

Ajunși înapoi la sediu își împart audierile. Stan cu Elissalde și Coco, care vrea neapărat să participe. O

femeie și un pește, spune ea. Dar de data asta el e cel căruia îi va fi frică. Jourdan nu spune nimic. Nu e sigur că unui individ de genul ăsta îi e frică de ceva și că poate vedea într-o femeie și altceva decât o mașină de făcut bani: două brațe și o păsărică pentru *cash.* Elissalde glumește: nu-l lucra cu lama, o să faci mizerie. Coco le amintește de *Reservoir Dogs* și spune că ar putea dansa ca Mr. Blonde, cu lama de ras în mână. Elissalde începe să fredoneze *Stuck in the Middle with You,* legănându-se greoi ca un urs. Jourdan își amintește scena și zâmbește: tipul în cămașă albă, dotat cu harnașament și toc de pistol, schițând câtiva pași de dans cu un brici în mână, în fața acelui polițist pe care îl prinseseră, legat de un scaun, torturat. Încearcă să-și amintească numele actorului dar nu reușește.

Jourdan părăsește încăperea în momentul în care Coco evocă șarmul brutal al lui Michael Madsen, cu sau fără lamă de ras. Îi aude râzând și timp de câteva secunde se simte eliberat de greutatea de care de-acum nu mai știe cum să scape, plutind dintr-o dată într-o bulă spațio-temporală care dispare brusc. S-a simțit ca înainte. Ca înainte de ce?

În fața biroului său îl găsește pe Gauthier de la Moravuri, venit să protesteze: grupul lui îl supraveghea pe Stan de șase luni de zile, o operațiune era pusă la cale pentru a-i distruge rețeaua. Vreo douăzeci de prostituate în tot orașul. O capcană într-un hotel la marginea șoselei de centură. Jourdan îi spune că nenorocitul e implicat într-unui sau mai multe cazuri de omucidere. Și în orice caz, faptele de proxenetism agravat vor fi ușor de stabilit. Ți-am ușurat munca, ce te tot plângi? Gauthier pălește, se apropie de Jourdan cu degetul arătător îndreptat amenințător spre el. Îl previne c-o să-i facă reclamație la șefu'.

— Chiar el a lansat operațiunea, spune Jourdan. Mai bine ai veni să asiști la interogatorii în loc să mă calci pe nervi cu încălcarea jurisdicției tale.

Jourdan intră în birou și-l lasă pe Gauthier încremenit în mijlocul culoarului. Se așază, își deschide calculatorul și aproape se prăbușește pe scaun. Ar putea să adoarmă chiar aici, chiar acum. Aprinde lampa a cărei lumină îi zdrobește ochii. Restul încăperii se cufundă într-o penumbră cenușie, iar fereastra nu mai e decât un ecran palid pe unde se prelinge un șuvoi de nori. Se gândește la

o cafea, la croasante, la o dulceață de căpșuni. Se gândește la voluptatea de-a se răsuci într-un pat, ridicând cearșaful și pătura până sub bărbie, de-a închide ochii și de-a se abandona cu toată greutatea pe salteaua groasă. Toate astea i se par foarte departe, ecouri ale unui timp de mult apus. Își amintește chipurile Marlènei și Barbarei și tristețea îi strânge gâtul ca o menghină.

Morții din aceste ultime zile. Nu știe de ce îl obsedează așa, el care credea că își construise un raționament solid, că își făurise o armură, angajându-se în lupte fără să se aleagă cu prea multe răni, amețit uneori de vacarmul de fier vechi pe care îl făceau, dar care rămânea fără rezonanță și care îl făcea poate, puțin mai surd, de fiecare dată.

Copiii aceia. Femeia aceea prăbușită în baie, cu gaura aia oribilă în loc de ochi. Copiii, ei păreau că dorm, erau doar puțin cam palizi. Cu chipurile lor dulci și grave.

Iar fata înjunghiată putrezea deja.

„Nu mai pot”, murmură el.

Telefonul. Îl lasă să sune dar insistă. E Bérard de la laborator.

— Nu eram sigur dacă v-ați întors. A ieșit bine operațiunea?

— Da. Dar cum n-am avut croasante, nu prea le-a plăcut că i-am scos din pat.

— Și pun pariu că nici n-ați sunat și nici n-ați bătut la ușă.

Jourdan îl aude chicotind, răscolind niște hârtii. Pe fundal, zgomotul sacadat al unui aparat de analize.

— Bun, nu am sunat doar de plăcerea conversației. Am rezultatele cu privire la tricoul uriașului și, așa cum credeai, sângele nu-i al lui. Până aici, nimic surprinzător. Doar că este vorba de sângele unei femei despre care nu am găsit nicio urmă în fișierele noastre. Necunoscută de serviciile noastre, cum se spune. Și cum mă cam plictiseam am făcut niște cercetări, niște comparații…

Jourdan oftează.

— Hai odată, scuipă tot.

— Ei bine, sângele respectiv este al fetei pe care ați găsit-o sâmbătă în căminul ăla.

Jourdan se ridică brusc și își împinge fotoliul în mobila din spatele lui. Se postează în fața ferestrei și urmărește cu privirea un colț de cer albastru, care se tot mărește.

— Ești sigur?
— 100%. ADN-ul e același, nu e posibilă nicio confuzie. Am refăcut testul de două ori. Ți-ai găsit ucigașul.

Pe moment Jourdan nu știe dacă trebuie să fie fericit să-și vadă cazul închis sau dezamăgit că a fost rezolvat de un biolog și aparatele sale. Îi promite lui Bérard că o să treacă să îl vadă mai târziu, apoi îi mulțumește și închide.

Sună din nou. Desclaux, șeful. Spune bravo, bună treabă, un caz atât de complicat închis în patru zile, jos pălăria. Jourdan îl aude zâmbind la celălalt capăt al liniei. Chestia asta trebuie stropită. Anunțați-mă să vin să ciocnesc și eu un pahar cu voi. Jourdan îi promite. Ar vrea să îi vorbească despre rețeaua de prostituție pe care au desființat-o, de diferendul cu cei de la Moravuri, dar îl lasă pe Desclaux să divagheze brusc despre întâlnirea dintre ministru și sindicate, pentru moment ne susțin acolo sus. Știu foarte bine că nu pot rezista decât cu forța, și că pot conta pe noi atâta timp cât și noi putem conta pe ei. Și apoi ordinele sunt clare: țineți strada în frâu, iată ce s-a spus, și dacă se produce puțin deranj asta e, păcat de cei cu un singur ochi, până la urmă vor fi regi în regatul orbilor, unde se vor întoarce în curând, în fundul grotelor lor, iar ciungii vor ști cu ce mână trebuie să se masturbeze. Bine, nu s-au folosit exact cuvintele astea, așa am interpretat eu. Și dacă apare vreun mort vom putea oricând să ne bazăm pe niște boi care să demonstreze că individul a făcut o alergie la cauciucul tălpilor de bocanci pe care i-a încasat în gură.

Jourdan îl aude râzând, sufocându-se, tușind și trăgând concluzia, cu o voce răgușită, că e de muncă până peste cap. Jourdan i-a văzut pe colegii de la BAC echipându-se înainte să plece spre manifestații, glumind și agitându-se ca niște infractori mărunți, care se duc să se bată cu o bandă rivală. I-a auzit spunând că speră c-o să iasă cu bătaie, și c-o să-i snopească pe câțiva dintre nenorociții ăia cu veste galbene. Fără prizonieri! a urlat un sergent înainte de-a se urca în mașină, în strigătele aprobatoare ale celorlalți. Jourdan i-a disprețuit. Erau oglindirea Statului care îi angajase: periculoși și stupizi, lăsați liberi pe străzi ca niște câini de luptă.

Jourdan face turul sălilor de interogatoriu. Fetele sunt îngrozite, de-abia dacă vorbesc franceză, și o înțeleg doar atunci când vor și pot. Translatoarea e de negăsit, se

află că a fost solicitată la tribunal pentru o audiență, așa că trebuie să ne descurcăm, bâiguim ceva în engleză, în germană, pentru a avansa, să nu îi lăsăm să se răcească, chiar dacă se știe că procedura nu e cea corectă. Reușim totuși să le stabilim identitatea și neregulile în legătură cu drepturile de ședere. Le vorbim despre expulzare, ele izbucnesc în plâns. Le șantajăm, le explicăm că dacă ele ne ajută cu ancheta, noi o să le ajutăm cu documentele. Înțelegi? Documente, ca să poți rămâne în Franța și ca să poți lucra! Dar ele lasă capul în jos, spun că nu pot face asta, nu, imposibil, și iarăși plâng și tremură, iar polițiștii se învârt în jurul acestor trupuri prăbușite, ca niște vulturi indeciși.

Stan? E un prieten, sau un verișor, suntem din același sat. Prostituție, proxenetism? Trebuie să li se explice ce înseamnă, pentru că nu cunosc aceste cuvinte. Se revoltă. Nu este adevărat. Stan le ajută să-și caute de muncă pentru că e greu în Franța.

Milan? Nu, nu cunosc.

Jourdan nu spune nimic despre rezultatul analizelor. Vrea să vadă unde duc aceste interogatorii. Le arată fetelor poze cu Coralie Nicol vie și apoi moartă. Ele dau din cap, își feresc privirea. Asta vreți? Vreți să muriți și voi așa?

Ele spun că nu, firește. Eu vreau o viață frumoasă și copii. Acasă, în țară, nu se poate. Aici e bine.

Aici e bine, își repetă Jourdan. Important e s-o crezi.

Își petrec așa toată după-amiaza. Stan refuză să răspundă la întrebări, cere să vorbească cu un avocat. I se spune că mai târziu. I se arată poza lui în telefonul fetei, nu știe cine e și nu-i pasă. I se amintește că fata asta e moartă și că e bănuit că a ucis-o. El răspunde că el le-o trage femeilor, dar nu le omoară. Pentru că îl servesc mai bine dacă sunt în viață? întreabă Coco. Ridică din umeri. Idioato, spune el. Tu nu mi-ai servi la nimic, fac ceva pe tine. Cine știe, poate că i-a tras-o și fetei ăleia și cum i-a plăcut atât de mult, i-a cerut unei prietene să-i dea o poză cu el. Așa sunt fetele.

Spre seară, comisarul Desclaux ordonă ca toată această frumoasă adunare să fie condusă în celule și apoi face o ședință în care anunță că ucigașul care a înjunghiat-o pe Coralie Nicol și uriașul care s-a aruncat pe geam sunt una și aceeași persoană. Analizele de ADN sunt finalizate. Stupoare, neîncredere și apoi ușurare.

Ceilalți se întorc spre Jourdan și se miră că nu le-a zis nimic. Pentru a urma cursul anchetei și a-i lăsa pe oameni să vorbească, răspunde el. Două cazuri care se intersectează, asta produce uneori niște coincidențe tulburătoare, ecouri. Ca un fir care atârnă și de care putem trage. Nici lui nu-i prea vine să creadă tot ceea ce le povestește, pentru că nu mai este sigur de mare lucru. Discută pentru un moment. Emit niște vagi îndoieli pe care le înlătură două minute mai târziu. Asta e, spune Coco. Tipul a crăpat cu capul spart de pământ și e foarte bine așa. S-a făcut dreptate pentru fata asta.

Jourdan nu înțelege ce înseamnă asta dar nu spune nimic. Îl revede în minte pe uriașul întins în balta de apă și sânge de pe macadam, cu capul diform, gâtul rupt și unghiul imposibil pe care îl desena trupul său. Și partea aceea a feței, aproape intactă, cu obraji rotunzi și buze groase. Cu aerul ăla de bebeluș supărat.

Trecând de la un interogatoriu la altul, Jourdan a încercat toată după-amiaza să și-l imagineze pe gigant aruncându-se cu lovituri de cuțit asupra lui Coralie, fără să reușească. A pus asta pe seama ideilor preconcepute pe care ni le facem despre un ucigaș în genul ăsta de crimă: imagini care se insinuează, imagini care se construiesc, siluete care se conturează, tremurătoare, ca într-un orizont ce strălucește de căldură, fugace. Doar că. Fără nicio figură, în ciuda a ceea ce te fac să crezi clișeele antropometrice sau chiar cele ale banalelor cărți de identitate. Oricine. Nu ființe diabolice sau monștri. Ucigași, violatori, abuzatori de copii, bătăuși de femei, torționari: toți umani, obișnuiți, teribili. Oricine: bătrânul acela cu zâmbet binevoitor, tipul acela cu un aer taciturn, și cel care privește în toate părțile, cu mâinile nervoase. Acest individ de treizeci de ani, zâmbitor, agent comercial, tatăl unei fetițe de patru luni. Sau tânăra asta de douăzeci de ani, care și-a înjunghiat tatăl și mama anul trecut, mută, cu un aer supărat, mușcându-și buzele, punându-și mereu picior peste picior, apoi întrebând brusc când va fi dusă la închisoare. Nimic în privirea lor, de partea cealaltă a biroului, prăbușiți pe scaune, sau stând drepți cu spatele lipit de spătar, ca niște puștani în așteptarea predicii directorului de școală, nimic altceva decât indiferență sau teamă, stupoare sau uimire.

A văzut atâția care de-abia dacă înțelegeau ce căutau acolo, sau nu erau de acord să li se pună atât de multe

întrebări, negând absolut tot, încăpățânați și obtuzi, sau admițând totul dintr-o dată, nerăbdători să se termine cu toate aceste proceduri, iată, tot ceea ce merit e să mi se taie gâtul, sau închiși într-o tăcere groasă ca o ceață în care și-ar dori, poate, să se dizolve. Unii dintre ei de-abia dacă se simțeau vinovați. Așa, și? Ce-am făcut rău? Crima lor, ca o paranteză închisă, pe-a cărei cheie polițiștii nu reușeau s-o găsească întotdeauna.

Își amintește de Caminade, cu ochii lui deschiși, cu chipul lui atrăgător, care probabil le-a plăcut mult femeilor. Muncitor conștiincios, obișnuit, coleg loial, fundaș stânga mediocru în micuța echipă de fotbal a cartierului, n-a ratat niciodată niciun antrenament. O soție mai degrabă drăguță, trei copii fără probleme. Într-o dimineață, în timpul micului-dejun, îi omoară pe toți, convins că nevasta lui avea pe altcineva, așa cum a zis. Avea pe altcineva. Poate pentru că mai înainte nu avea pe nimeni? Când a fost întrebat de când dura această legătură a răspuns că habar nu are, dar că sigur avea pe altcineva, era sigur de asta, avea certitudinea asta de vreo lună și nu mai dormea noaptea, absolut deloc, și se simțea epuizat, gol, ca și mort. Tot repeta că viața lui era distrusă. Tot ce voise să construiască. Așa că, exact ca un copil furios, și-a dărâmat singur castelul de nisip.

De ce copiii?

Și-a ridicat ochii spre Elissalde, care îl întrebase chestia asta, cu un aer stupefiat, de parcă i-ar fi pus o întrebare fără rost. „Nu”, doar atât a spus.

Jourdan îl revede, cocoșat pe scaunul său, cu capul tras între umeri. Caminade n-a mai spus nimic altceva. A rămas așa, retras în sine însuși. Ai fi putut crede că îi era teamă că ceva, tavanul, clădirea, cerul, îi cade în cap. Poate că a vrut să-și aducă familia pe fundul prăpastiei sale, pentru a se simți mai puțin singur și și-a dat seama că nimeni nu l-a urmat în infernul său. Va fi găsit într-o zi spânzurat în celulă, pentru că ai săi copii morți vor refuza să răspundă implorărilor lui. Jourdan își spune că atunci justiția se va fi înfăptuit, singura justiție convenabilă: cea mai grea pedeapsă, urmată de o eliberare necondiționată.

Jourdan dă afirmativ din cap, și chiar le zâmbește cuvintelor care ajung la el, îndepărtate, fragmentate, făcându-și loc prin zumzetul și agitația din capul lui.

Desclaux se ridică din colțul mesei în care era așezat și cere să se facă liniște. Trebuie să plece în curând la o

întâlnire la prefectură. Acum toată lumea tace. Jourdan e sprijinit de fereastră. Ploaia bolborosește în spatele lui. Șeful vorbește cu o voce joasă, precipitată. Va trebui să-l identificăm pe individ. Să știm de unde-a apărut. Cine-i mă-sa, cine-i ta-su. În ce văgăună a crescut. O să vreau un raport mâine seară cu informațiile pe care le veți strânge după difuzarea de ieri din presă a fotografiei sale. Se întoarce spre Jourdan, îi zâmbește, îi face cu ochiul. Știu că pot să mă bazez pe voi. Cu privire la celelalte aspecte îi încredințează cazul grupului lui Gauthier, de la Moravuri. Îi felicită, cuprinzând încăperea cu o privire circulară, dând din cap cu seriozitate și respect, apoi se uită la ceasul de la mână și pleacă, aruncând din pragul ușii un bună seara grăbit. Lui Jourdan i se pare că are apucături de politician în campanie electorală. De parcă ar urma să se aleagă noul șerif.

Odată plecat șeful, beau și ei ceva și se îngrămădesc pe o pungă de alune și un pachet de biscuiți sărați, pentru că nu au mâncat nimic la prânz.

Pleacă unii după alții spunându-și pe mâine, închizând încetișor ușa în spatele lor. Elissalde și Jourdan rămân singuri și mai servesc una mică.

— Ești bine? întreabă Elissalde.

Jourdan ridică din umeri.

— Habar n-am. Uneori am impresia c-o să mă prăbușesc. Știi, ca iepurele ăla idiot din desene animate.

— Nu cumva e Alice cea care cade, cu rochia pe post de parașută? Iepurele se uită mereu la ceas, îți amintești?

Jourdan își amintește. Scena asta o speriase pe sora lui mai mică într-o zi. Mama nu știuse cum s-o consoleze. Sora mai mică se numea Morgane, precum zâna, și îi era teamă de Țara Minunilor. Jourdan își dă pe gât paharul pentru a se putea smulge cât mai repede din poveștile astea pentru copii, care se termină rău. De fapt i-ar surâde să-și reumple paharul, dar nu-i plăcea starea de rău de după beție.

— Există mereu ceva de care mă agăț, și apoi crapă precum crengile putrezite ale unui copac nenorocit.

— Sunt aici, colega. Iar eu nu sunt o creangă putrezită.

Jourdan îl fixează cu privirea pe bărbatul care tocmai a spus asta și care-și ațintește asupra lui ochii

foarte negri, strălucind de oboseală, și-i spune că știe și că îi prinde bine s-o știe.

— *Merçi, amigo*, mai spune.

În lift nu-și mai zic nimic, fiecare alunecând printre propriile gânduri, cu privirea pierdută. Sub neoanele palide ale garajului se despart fără niciun cuvânt.

13

În timp ce călca, Louise a sporovăit cu Micuța Doamnă Singuratică. Se numește Rosine, Rosine Le Goff, dar când Louise se gândește la ea sau când vorbește despre ea cu fetele lui L'Embellie, cele care fac și desfac planificările, uneori chiar în ultimul moment, îi spune Micuța Doamnă Singuratică, pentru că este micuță și foarte singură. Când Louise este la ea, Micuța Doamnă are în sfârșit cu cine să vorbească, așa că își instalează scaunul cu rotile lângă masa de călcat, sau pe holișor, și vorbește. Și Louise se miră de vivacitatea ei, de curiozitatea ei și îi răspunde peste zgomotul aspiratorului sau cocoțată pe o scăriță pentru a spăla geamurile. Micuța Doamnă comentează știrile, se indignează, se exasperează, pentru că dacă ar mai avea două picioare s-ar duce și ea la manifestații, nu motivele îi lipsesc, și în felul ăsta ar mai vedea și ea oameni, oameni mai puțin proști decât media, măcar cât să se mai liniștească cu privire la rasa umană. Vorbesc despre orice. Despre guvern, despre greve, despre chinezi, despre președintele american, despre încălzirea globală (măcar n-o să mai fiu pe-aici să văd această catastrofă). Despre tot acest haos care o sperie. Despre singurătate, despre copiii care nu vin prea des, despre viața asta care nu mai are niciun sens. Viață de om infirm, închisă acolo. Între cărți și reviste de integrame, cu televizorul seara, pentru a-i mai lumina puțin noaptea. În unele zile Micuța Doamnă nu mai știe de ce tot continuă să se agațe de viață. La ce bun? Și atunci nu mai zice mare lucru și-și lasă privirea să rătăcească în gol. Și Louise nu mai știe ce să-i spună și lasă liniștea să-i rumege amărăciunea tristă și își face de lucru și fredonează vreun cântec ce se aude în surdină la radioul deschis din bucătărie.

În unele zile Louise pleacă ușurată că se îndepărtează de marginea prăpastiei unde așteaptă Micuța Doamnă.

Apoi a făcut curățenie la domnul Castanet, întins în patul lui medical, în fața unui imens televizor care vociferează în permanență. Când a ajuns s-a întâlnit cu infirmiera, Clara. Au schimbat câteva cuvinte despre vremea rea, și-au urat numai bine în continuare. Soția

domnului Castanet este o bătrână înaltă, îndoită de spate din cauza artrozei, cu părul creț vopsit roșu, sprijinită mereu în baston, tremurând, de parcă stă să cadă la fiecare pas, dar o urmează pe Louise peste tot, fără să spună nimic, ridicându-și capul să vadă mai bine, întinzându-și ca o țestoasă gâtul lung și descărnat, mormăind uneori. Louise o întreabă dacă e bine, dacă îi convine, așa că femeia dă din cap afirmativ, își ridică țeasta roșcovană și se întoarce încet și tremurător spre soțul ei ațipit în fața ecranului TV care proiectează în lumina clar-obscură a încăperii fâșii colorate. În general, când Louise sosește, femeia îi strigă soțului ei să dea sonorul mai încet și el întinde cu un gest violent telecomanda spre ecran, de parcă ar vrea să îl distrugă și scâncește, iar uneori gâtul i se irită și începe să tușească fără oprire. Un AVC l-a lăsat în starea asta acum trei ani, cu partea de jos a corpului paralizată, privat de voce, el, care a fost șef de șantier, obișnuit să urle la oameni pentru a acoperi vacarmul echipamentelor și al mașinilor, sau al ploii și al vântului, sau sub un soare de plumb. A încercat să se sinucidă de vreo două ori, dar de fiecare dată cineva a reușit să îi salveze viața. Soția lui, Yvette, spune uneori: de două ori i-am salvat viața. Am avut foarte mult noroc.

Louise surprinde deseori privirile îngrozite pe care le aruncă în jurul lui și se apropie de el să-l întrebe dacă are nevoie de ceva, iar el se întoarce cu spatele, privește pe fereastră și închide ochii, cu pieptul ridicându-i-se din cauza suspinelor tăcute.

Louise se schimbă, încearcă să rupă menghina care îi taie răsuflarea, să înghită nodul care i se pune în gât. Spune la revedere, pe marți, dar e posibil ca din cauza televizorului cei doi să n-o audă. Yvette își întoarce spre ea fața zbârcită, cu părul ca de clovn, și îi face un gest tremurător cu mâna. În spatele ei, bătrânul s-a ridicat pe perne și apasă pe telecomandă strâmbându-se.

Louise fuge, din nou. Așa sunt unele zile.

Se oprește în parcarea unui supermarket și-și mănâncă sandvișul în mașină, ascultând știrile de la ora 13. A coborât geamurile iar vântul îi suflă în față niște adieri proaspete care îi fac bine. Simte pe mâini un iz de clor. Telefonul cântă intro-ul de la *The River,* cântecul lui Springsteen. Oprește melodia, răspunde: Da?

— Sunt John. Ce faci? De aseară…

— Ah, da, aseară…

Îl aude cum respiră, cum își drege glasul. Urmărește cu privirea o femeie care împinge un cărucior plin de cumpărături. Un pachet de cereale alunecă și apoi cade într-o baltă. Femeia îl ia de jos și îl pune la loc.

— Da, eu…

— Stai liniștit. Nu e nicio problemă. E totul ok.

— Voiam să-mi cer scuze. Am fost nașpa. Mă întrebam dacă…

Nu termină. Louise își curăță niște firimituri de pâine de pe picioare, ia sticla de apă pusă pe scaunul de lângă ea și bea o înghițitură lungă.

— Mâncai acum? Poate te deranjez…

— Nu, am terminat.

— Îți ofer o cafea?

— Trebuie să mă întorc la muncă. Am o clientă.

— Păcat…

O aversă explodează într-o lumină a soarelui apărută brusc, ca milioane de cioburi de sticlă, apoi umbra se întoarce. Louise lasă ploaia să stropească interiorul mașinii, intrând pe geamurile pe care nu vrea să le ridice. Îl aude pe John spunând „Mai ești acolo?”. Da, da, răspunde ea. O rafală de vânt scutură mașina. Ce dracu’ fac aici. Brusc, vrea să vadă, ca la poker, așa că spune:

— Sunt liberă la ora 3. Unde ești?

— La mine.

— Rămâi acolo?

Da, rămâne. Îi dă adresa. O casă mică în suburbii, în sud.

Timp de două ore își simte inima grea, care îi taie răsuflarea. De zece ori are chef să-l sune pe nemernic să-l trimită dracului.

Găsește un loc de parcare la vreo treizeci de metri de casă și așteaptă. Casa e un fel de prăvălie. Piatră albă, ușă și obloane bleumarin. După cinci minute iese un bărbat cu un rucsăcel agățat de un umăr. Urcă la bordul unei mașini nemțești enorme, care pornește pe dată. La volan e o femeie cu părul blond strâns pe cap într-un coc neglijent și ochelari de soare. John de pe vremuri le făcea tuturor rost de droguri. Probabil că și-a făcut un business în domeniul ăsta.

A venit imediat să-i deschidă. Cămașa și privirea albastre. Pantaloni negri. La încheietură un ceas care-ți lua ochii. Ezită, deschide brațele, cu un aer jenat. Louise se lasă sărutată pe ambii obraji, iar mâinile bărbatului,

lejere, discrete, se așază pe umerii ei. E bucuros c-a venit. Să nu fie supărată pe el pentru seara aia. „Aș fi putut să mă opun, spune ea. M-am lăsat păcălită.”

Cafea? Bere? Altceva? Ce vrea el. Louise observă încăperea în care a condus-o John. Pereți albi, pe care sunt agățate tablouri abstracte, colorate, tulburătoare. Mobile negre, cu obiecte frumoase puse pe ele: ceramică, lemn, cristal. Uși roșii. Se așază pe o canapea de piele, în fața unei măsuțe lăcuite. John pune pe ea două beri, o întreabă pe Louise dacă vrea cu pahar. Ea ridică din umeri. Drept cine mă iei? Apoi ciocnesc, beau, se sprijină pe spătar.

— E mișto la tine. Decorațiunile, tablourile…

John cuprinde toate acestea cu o privire plină de mândrie.

— Am o prietenă, arhitectă de interior, care m-a consiliat. Eu am niște gusturi de rahat. Asta a fost casa mamei mele.

— Chiar și așa… îți trebuie bani pentru asta.

— Ceva bani am. Mai fac una alta în domeniul evenimentelor, cum se spune. Concerte, turnee, recepții private. Ne-am apucat de chestia asta acum șase ani – eu cu un amic – și nu ne merge rău deloc…

S-a afundat în fotoliu și și-a încrucișat picioarele, cu un aer mulțumit de sine.

Louise își amintește văgăuna în care își făcea veacul pe vremuri. Gusturi de rahat și mirosurile la fel. Și petrecerile alea, înghesuiți acolo vreo zece inși, cu sticlele de bere și gin care se tot deschideau, joint-urile, prafurile, pastilele… Cu un meci de fotbal la televizor sau vreun film sângeros (Louise își amintește de niște piranha care devorau niște înotători) sau uneori câte un film porno. Mâncau pizza din cutii de carton sau mâncare chinezească semipreparată și le împrăștiau peste tot, astfel că pe la miezul nopții putea a râncezeală și a apă stătută. Și târziu în noapte, tipii care nu căzuseră deja într-un somn comatos voiau ca cele două sau trei fete rămase treze să le-o sugă iar asta se termina uneori în niște acte penibile sau în certuri oribile care o dată îi obligaseră pe vecini să cheme poliția.

— Știu la ce te gândești, spune John.

Spune asta cu seriozitate, de parcă ar fi evocat niște amintiri dureroase, un eveniment tragic. Louise încearcă să-i ghicească pe chip un semn de falsitate. *Comedian,*

tragedian, spunea deseori tatăl ei când vorbea despre vreun individ ipocrit.

— De când nu ne-am mai văzut? Nouă, zece ani?

Louise încearcă să-și amintească. A împlinit 21 de ani la spital. O infirmieră îi adusese un *chou-à-la-créme* în care era înfipt un 21 auriu. Louise plânsese, atât de bun era.

— Nouă. Cu doi ani înainte de Sam.

— Ah, da, Sam.

— Da, Sam.

Pronunțarea numelui copilului acționează precum o formulă de exorcism. Vechii demoni se împrăștie precum un gaz toxic.

John surâde. Nicio umbră în acest zâmbet.

— Ți-ai schimbat viața. E bine…

— El mi-a schimbat-o mie. Dar și două supradoze în termen de două luni pot ajuta. S-ar putea spune că nu mi-am dorit suficient de mult să mor.

— Aproape toți ne-am schimbat viața. În fine… aproape.

— Nu m-am mai întâlnit cu nimeni. La spital, în afară de prietena mea Naïma, nu am mai prea văzut pe nimeni. Niciun nemernic n-a bătut drumul pentru mine.

— Știi unde eram eu, la vremea aia. Și nu prea am fost chemat des la vorbitor.

Își golește cutia de bere și apoi se ridică să-și ia țigările de pe un bufet. Scoate una, și-o aprinde și apoi împinge pachetul spre Louise. Fumează în liniște pentru un moment. Nu se aude decât ticăitul surd al unui ceas electronic și trecerea pe stradă a unor copii care se hârjonesc.

— Și altfel ai fi venit?

— De ce mă întrebi asta? E important?

Se apleacă spre ea, pe partea cealaltă a măsuței și o soarbe din priviri. Louise regretă că a pus această întrebare, se chinuie să-i răspundă.

— Nimic nu era important, și totuși totul era. Nu știu… Voiam să mor și eram bucuroasă că eram în viață, și eram singură pe lume.

Se simte atrasă spre trecut, spre anii aceia uitați. Înghițită din nou. Caută aer, dar pieptul i se contractă. O podidesc lacrimile, dar și le oprește cu vârful degetelor la colțul ochilor. Se ridică.

— N-ar fi trebuit să vin.

John rămâne nemișcat.

— Bineînțeles că da.

Rămâne înfiptă acolo, ezitând, cu picioarele lipite de pământ, privind în jurul ei decorul acesta care i se pare dintr-o dată fals, poate chiar pe cale de-a dispărea pentru a scoate la iveală lepra cuibărită în pereți.

— Lasă trecutul acolo unde e, spune John.

Scoate dintr-un sertar de sub masă ce-i trebuie pentru a rula un joint.

— Nu vrei să fumezi ceva înainte de-a pleca?

Louise nu răspunde. Îi privește degetele făcându-și de lucru, amestecând, rulând, lipind hârtia și îi revin în minte toate degetele pe care le-a văzut făcând aceleași gesturi, cu aceeași dexteritate, de sute de ori, iar în unele seri, când era anunțat un produs excepțional, cu o origine îndepărtată și rară, când promisiunea de a-și lua zborul încă de la primul fum aducea în încăpere o tensiune plină de curiozitate și poftă nerăbdătoare, se derula un adevărat ritual, oficiantul manipulând marfa de parcă ar fi fost praf de aur, iar accesoriile ca pe niște instrumente de precizie.

John își aprinde joint-ul și trage din el cu zgomot, cu buzele strânse, ochii pe jumătate închiși și păstrează fumul în plămâni înainte de a-l sufla dând din cap, de parcă i se electrizase deja creierul de la substanța aceea, apoi îi întinde țigara Louisei care nu reacționează și privește mâna întinsă și firul de fum albăstrui care urcă spre ea, cu mirosul său înțepător și spune nu, o să plec.

Își ia rucsacul și se îndreaptă spre ușă. John o prinde din urmă, o ia de braț, o obligă să-l privească. Gâfâie. Răsuflarea îi e apăsătoare. Bere, tutun.

— Ce ai?

— Nimic. Eu… N-am chef.

— N-ai chef de ce?

— De toate astea.

— Nu te oblig să faci nimic.

Louise îl privește pe John. Îi caută pe chip masca pe care ar vrea să i-o smulgă. El își pironește în ochii ei ochii lui cenușii, strălucitori, fără să clipească.

— Sunt doar bucuros că te-am revăzut. După tot acest timp.

Ea se răsucește încet și merge spre ușă. El o urmează. Vin cu tine.

Afară e soare și vânt. Louise clipește des din cauza reflexiilor orbitoare ale șoselei ude. John spune ceva în

spatele ei dar ea nu prea aude ce zice. Mă suni? Da, da, promit. Apoi îl vede pe Lucas sprijinit de mașina ei. Iar Lucas pornește spre ea imediat ce-o vede. Şi Louise se gândește că exact în momentul ăsta o să se prăbușească în mijlocul străzii pentru că simte cum i se înmoaie picioarele, dar reușește să avanseze cu un pas, apoi cu doi, pentru a ajunge la el.

Prima palmă o aruncă la pământ. Aha, deci i-ai supt-o nemernicului ăstuia, curvă ordinară, nu ești bună decât să ți-o pui cu primul poponar care-ți iese în cale, așa e, nu? Faci pe parașuta și o să-ți arăt ce le fac eu parașutelor, uite ce le fac, rahat, miroși a iarbă, puți ca o scroafă care tocmai și-a tras-o. O să te omor, ștoarfă ce ești!

Ea își protejează stomacul îndoindu-și picioarele, iar capul cu brațele strânse. A scăpat geanta din mână și aude cum se golește, cu obiectele sărind și rostogolindu-se pe asfalt. Palme și lovituri cu pumnul. S-a ghemuit și încearcă să se replieze adânc în interiorul ei și-și abandonează corpul furiei bărbatului care continuă să deverseze asupra ei toate mizeriile care îi vin. O lovitură de picior îi atinge coapsa, alta îi lovește partea de jos a coloanei, ceea ce o obligă să se rostogolească. John se precipită spre ei urlând oprește-te, nenorocitule, oprește-te.

Apoi aude vocile celor doi bărbați. Printre brațe distinge cum se apucă unul pe altul de guler și se împing, scoțând tot felul de lătrături și vociferând tot felul de injurii. Nu se bat cu adevărat. Louise a văzut de multe ori astfel de parade de intimidare, frunte la frunte, piepturi bombate și pumni ridicați, într-un șuvoi învolburat de amenințări și insulte. Așteaptă prima lovitură cu capul, primul genunchi între picioare, dar nu se întâmplă nimic până în momentul în care o voce ascuțită de femeie răsună în stradă, strigându-le că va chema poliția și punând astfel capăt mugetelor bărbaților.

Lucas se îndepărtează, întorcându-se fără încetare spre Louise pentru a o amenința că îi va tăia gâtul, că o va masacra. O curvă idioată, ca idioata de maică-ta. Bombăne în continuare urcând în mașină și doar ușa trântită a vehiculului îl face să tacă. Pneurile scârțâie și încă i se mai vede brațul agitându-i-se prin fereastra deschisă.

Louise încearcă să se ridice și trebuie să se sprijine de o mașină pentru a putea sta în picioare, aproape prăbușindu-se din cauza amețelilor și cu rinichii sfâșiați de durere. Scuipă pe jos ceva ce o sufocă, poate un ghem de frică, și își reia respirația cu ochii închiși, sub soarele care îi încălzește chipul.

John se apropie.

— Ești bine?

Ea spune nu, da, sunt bine, și se apleacă să își ia geanta, apoi se lasă în genunchi ca să-și recupereze lucrurile împrăștiate, așa că John îngenunchează și el pentru a o ajuta, apoi o susține atunci când se ridică. Îi e greu să urce cele două trepte de la intrarea în casă. Nu are deloc forță în picioare. Are impresia că trupul ei nu mai este decât o inimă nebună bătând necontrolat, un stomac greu de greață, plin de fiere, un creier pe cale de-a se lichefia.

John o lasă în baie, închizând încet ușa. Cheamă-mă dacă ai nevoie.

Louise își privește în oglinda aceea mare figura palidă, crispată din cauza fricii, ochii roșii, umflați de lacrimi care nu curg. Se stropește cu apă rece, își clătește gura, se pălmuiește pentru a le da puțină culoare obrajilor ei. Își recapătă suflul, greața se întoarce. Bea două guri de apă de la robinet, își masează partea de jos a spatelui, simte cum durerea loviturilor de picior se împrăștie sub mâna ei. Face puțină ordine în geantă, verifică să vadă dacă îi funcționează telefonul, își deschide portofelul pentru a lua de acolo fotografia cu Sam făcută anul trecut la plajă. Are impresia că regăsește câteva puncte de reper, de parcă ar fi fost pierdută într-o noapte fără lună. Iese și se duce direct în sufragerie. John vorbește la telefon. Te sun eu înapoi. El îi întinde un pahar în care se agită un alcool auriu.

Louise golește paharul. Tușește, gâfâie. Lacrimile reținute încep să se reverse. Un ghem fierbinte îi sfâșie esofagul și apoi se desface în stomac. Fornăie. Ah, la naiba. Își simte viscerele în flăcări dar asta îi face bine.

— Cine e tipu' ăsta?

Louise își șterge obrajii cu dosul palmei. Lacrimile nu se mai opresc, respirația îi e sacadată.

— E Lucas. Un ex. De doi ani e tot așa. El e cel care a plecat dar acum vrea să se întoarcă. Așa că mă urmărește, e mereu după mine, la telefon, zeci de sms-

uri… L-am primit înapoi de două ori dar de fiecare dată s-a sfârșit prost. E bolnav.

A vorbit repede, pe un ton monocord, străduindu-se să-și rețină în piept tremuratul inimii. Se așază. John vrea să-i reumple paharul dar ea refuză.

— Este tatăl lui…

— Lui Sam? Nu. Aia e altă poveste.

Louise își privește ceasul. Sam. Se ridică. O ușoară amețeală.

John o întreabă dacă e bine. Ea dă din cap. Nu te îngrijora.

— Ba da, tocmai că mă îngrijorez. Cretinul ăla te-ar fi putut omorî.

Louise preferă să plece decât să audă asta. Se îndreaptă spre ușă. Îi mulțumește lui John, pentru tot. La fiecare pas coapsa o face să sufere. Și când întinde mâna spre clanța ușii, i se trezește durerea din spate.

— La poliție ai fost?

— La poliție? A trebuit să insist ca să accepte să-mi ia o declarație. Aveam fața distrusă și umărul dislocat. O să se rezolve, mi-au zis. Spuneți-i că o să ne ocupăm de el dacă o ia de la capăt. De parcă mi-ar fi vorbit despre un cățel care s-ar fi distrat răhățindu-se pe preșul de la intrare. Niște cretini. Cam asta e cu poliția…

Iese. John o apucă de umeri.

— Nu te da bătută. Sună-mă. Aș putea să te ajut. Trimite-mi vești.

Se îmbrățișează strâns, ca niște buni prieteni. Louise se grăbește spre mașină. Bărbatul a rămas în prag și o privește îndepărtându-se. Ea îi simte privirea în spate. E ca un instinct animalic care a apucat-o, pe termen lung. Știe că e privită. Ceva între carne și piele începe să palpite ușor.

Așteaptă împreună cu alte femei să se deschidă poarta școlii. A ajuns exact în momentul în care începuse să sune soneria. A zis două sau trei „bună ziua” și apoi s-a îndepărtat puțin de conversațiile care aveau loc. Telefonul i-a vibrat.

Scuză-mă.

Nu știu ce m-a apucat.

Mi-e rușine.

Ar vrea să urle. Își strânge mobilul în mână, îl aruncă în fundul genții pentru a nu-l trânti de pământ. Ridică ochii și întâlnește privirea unei femei care o

urmărește și care îi adresează un zâmbet de complezență, de parcă ar ghici ce se întâmplă. Louise nu știe prea bine ce expresie reușește să afișeze, încearcă să zâmbească, femeia dă din cap apoi se întoarce pentru că au început să iasă copiii, într-un vacarm de discuții mărunte, țipete și râsete.

Când o vede pe Louise, Sam rămâne nemișcat în mijlocul mulțimii de reîntâlniri, singur cu tăcerea lui, în tot acel zgomot. O fixează cu privirea, apoi lasă capul în jos și se apropie de ea privind pământul din fața lui și nu ridică ochii decât pentru a-i întinde brațele și a face o grimasă amuzantă.

14

Conduce prin ploaie. De când a ieșit din oraș se afundă într-un nor dens și cenușiu care îl însoțește și care varsă peste el tone de apă, în reprize, în fuioare groase ca de fum, busculând micul autovehicul într-un vacarm în care sunt amestecate zgomotul motorului și gemetele umede ale rafalelor de vânt. Ștergătoarele zgârie parbrizul – *hârști, hârști* – prin care se înfige lumina farurilor în săgeți orbitoare. Urmărește un enorm camion plin ochi cu epave de mașini și sfârșește prin a fi înghițit în noaptea lichidă împrăștiată de osiile acestuia.

E trecut de ora opt și lumina zilei de-abia se ridică. E posibil chiar să nu se ridice deloc toată ziua, ca un bătrân bolnav care rămâne mereu în preajma patului său, târându-și picioarele, așezându-se uneori cu un oftat, rezistând dorinței de-a se întinde la loc, de teamă că nu se va mai putea niciodată ridica înapoi în picioare. Așa că rămân doar albul crud al farurilor și licăririle incandescente ale pozițiilor, sub un cer atât de jos încât nici nu se vede.

Christian strânge volanul cu mâinile sale mari. Simte direcția mașinii care plutește pe șoseaua inundată, cu caroseria zguduită de vânt și mișcările de umăr provocate de curenții de aer. Își amintește avansarea diviziei sale prin acea furtună de nisip, vizibilitate zero, cu douăzeci la oră, cu fața lipită de parbriz, încercând să distingă farurile vehiculului din față, cu sergentul din dreapta lui urlând fără încetare, nu te apropia așa mult, ce dracu', o să intri în el sau nu-l pierde, rahat, o să rămânem aici ca niște proști, în mijlocul pustietății. Urla acest sergent, Weber pe numele lui, pentru a acoperi vacarmul rafalelor și scârțâitul înnebunitor al nisipului pe oțelul mașinii, ca o șlefuitoare enormă care până la urmă îl va străpunge și îl va face poros. Uneori niște pietre pocneau pe metal exact ca niște gloanțe și nu mai erau siguri dacă pot face diferența cu tirurile rebelilor. În spate, ceilalți păstrau capul plecat, încremeniți, cu armele între picioare, și se clătinau cu toții în același fel, ca niște manechine, la fiecare denivelare peste care trecea blindatul. Christian își amintește că la întoarcerea în bază, când coborâseră din vehicule, erau cu toții acoperiți cu praful roșcat care se

infiltrase peste tot, fără măcar ca ei să realizeze asta și păreau că poartă o mască pământie precum cea a statuilor de nămol uscat.

Se șterge pentru că i se pare că pământul ăla i-a rămas și acum lipit pe față, dar își șterge doar sudoarea de pe fruntea rece. Își îndreaptă spatele și se sprijină pe spătar, pentru că stătuse prea mult aplecat deasupra volanului ca să poată zări în fața lui ceea ce ar fi putut să se ivească din șiroaiele de apă, și respiră profund, își curăță gâtul, după care deschide radioul și îl închide aproape instantaneu pentru că realizează că vocea acelei cântărețe, care nu făcea decât să-și interpreteze piesa, îl face să devină surd la pericolele care urlă afară.

Mai departe, sub o burniță violentă, drumul șerpuiește printre vii. Pentru un scurt răgaz se simte liniștit. Iernile de aici. Cenușiul care stăruie de dimineața până seara, ceața care de-abia spre orele prânzului își ridică puțin vălul care apoi plutește greoi toată ziua, pentru a cădea la loc noaptea. Și drumeagul care ducea până la șoseaua pe unde trecea autobuzul școlii, pe care îl descoperea în unele dimineți la pas, în lumina ștearsă a lanternei.

E același drum pe care se zdruncină în momentul de față mașina lui, în gropi pe jumătate umplute cu țigle sparte. Coboară din vehicul și împinge poarta, obligat să calce într-o baltă pe care o știe dintotdeauna acolo, și pe care nimic n-a reușit s-o împiedice vreodată să se formeze la loc, în fiecare toamnă. Avansând pe alee vede buchetul de flori pus în fața cuștii câinelui. Parchează de-a lungul rândului de viță de vie, ia punga cu croasante și bagheta pe care le-a cumpărat înainte să plece și iese din mașină. Se apropie de cușcă. Lanțul zace pe jos, încă agățat de bara de fier. Iarba a crescut de mult la loc pe terasa bătătorită de nenumăratele ture ale câinilor și mai ales la intrarea în culcușul lor, dar acum e mai scurtă și mai țeapănă, ca un gazon. Nu-și mai amintea cușca să fi fost așa de mare. Părea, așa dezmembrată cum era, genul de căsuță de copii pe care o poți vedea în unele grădini. Christian se apleacă spre buchetul de flori învelit într-o folie de celofan și împodobit cu ornamente din panglică albastră.

Se răsucește spre casa gri, joasă, care acum i se pare chiar mai joasă decât data trecută, de parcă ar fi început să se afunde în argilă și nămol și-ar urma să dispară cât

de curând. Se apropie, făcând slalom printre bălți sau călcând direct în ele. Lumina aurie din interiorul cadrului ferestrei lucește în solitudinea absolută a acestor zori de plumb și de humă.

Mama deschide și rămâne în picioare în prag, strângându-și halatul, sprijinită cu umărul de tocul ușii. Odată ce Christian ajunge în fața ei, îl strânge în brațe, îl sărută, își lipește gura de gura lui și-și trece mâna caldă peste părul său ras. El o aude suspinând, aproape gemând lipită de gâtul lui. O respinge. Nu, spune el. Ea se îndepărtează iar el îi întinde pâinea și croasantele. Tocmai era gata cafeaua.

— Ce e cu florile alea?

— Intră. Stai jos.

Ea ia o cană din dulap, o pune în fața lui și îi toarnă niște cafea, apoi își pune și ei, după care rupe punga de hârtie și ia un croasant. Îl înmoaie, îl rupe, mestecă, bea, fără să-i pese de fiul ei, cu privirea goală pironită pe fața de masă. Face și el la fel. Îi e foame, așa că mănâncă croasantul din două înghițituri și apoi dă pe gât cafeaua fierbinte, măturând cu privirea micuța bucătărie, ușile dislocate ale dulapurilor de formica albastră, pe-ale căror balamale trebuie mereu să le repare. Într-un colț, așezat pe frigider, televizorul merge în surdină și difuzează o emisiune de teleshopping. Se gândește din nou la florile din fața cuștii, dar nu îndrăznește să repete întrebarea.

— N-ai văzut în ziar? întreabă ea după un răstimp.

Femeia îl privește în sfârșit. În lumina becului ochii ei deschiși la culoare, ficși, par dintr-o dată transparenți, cu pupilele înfipte în mijloc ca niște cuie.

— Eu nu citesc ziarul.

Își pleacă privirea. Bea o gură de cafea ca să își facă de lucru.

Ea întinde brațul spre bufet și împinge ziarul până la el.

Christian vede fotografia unui bărbat cu fața rotundă, cu partea dreaptă tumefiată, umflată, cu pleoapele pe jumătate închise peste ochii morți, și apelul poliției pentru a primi informații despre acest individ neidentificat, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani, cântărind 102 kilograme, măsurând 1,95 m, fără niciun semn distinctiv. Urmează un număr de telefon. Christian înțelege ce e cu florile. Ai zice că e Romain. Privește mai

bine, încearcă să regăsească trăsăturile idiotului pe fața cadavrului.

— Poate că nu e el, spune el. Privește: are fața complet distrusă pe o parte. Nu putem fi siguri.

— El e. Are alunița aia mare la baza gâtului. El e mortul.

— Și florile pentru asta sunt?

Ea ridică din umeri. Desface un croasant pe care-l mănâncă în bucățele mici.

— În cameră nu mai sunt decât lucrurile tale. Doar nu era să le pun pe patul tău.

Suspină, dă din cap, ia din nou ziarul.

— O s-o decupez. Mai vrei cafea?

Christian îi întinde cana. În jurul mânerului cafetierei pumnul mamei sale e foarte strâns. Își amintește cât de tare lovea pe vremuri. Te trosnea precum o bucată de lemn. O dată, de două ori, niciodată mai mult. În burtă sau în spate. Sau în ouă, când Romain s-a făcut mai mare. Îl revede, ghemuit pe jos, afară, odată când ploua, când se întorsese acasă adus de niște jandarmi care îl prinseseră braconând cu frații Martinez. Bineînțeles că cei doi ticăloși se căraseră și Romain, mereu greoi și prost, se lăsase prins, fără armă, dar cu tolba plină la bandulieră. Era deja mare și mai puternic decât ea, și brutal câteodată la școală, când ceilalți își băteau joc de el, îl urmăreau în curtea școlii și îi imitau mersul de urs și defectul de dicție; e adevărat că vorbea de parcă ar fi avut tot timpul gura plină. Le rupsese fața unora iar mama refuza mereu să se ducă la școală atunci când era convocată și se mulțumea să le spună la telefon că nu avea de gând să se deplaseze pentru acel mizerabil, folosea exact acest cuvânt, mizerabil, și că n-aveau decât să-l pedepsească, ea îi autoriza pe profesori să-i aplice corecții, pentru că tatăl lui îi părăsise, pe ea și pe copil, și că ea nu mai știa ce să se facă cu el, și-așa nu era prea întreg la cap, oricum va sfârși prost, asta îi era foarte clar.

Și în unele zile, când mama se hotăra că se săturase de el, îl obliga să doarmă în adăpostul câinilor pentru câteva nopți. Christian își amintea că se amuza agasându-l, tachinându-l cu un băț și că după o vreme Romain luase obiceiul să iasă din cușcă lătrând și trăgând de sfoara care era legată de glezna lui cu o veche brățară de piele, căruia nu a îndrăznit niciodată să-i desfacă bucla.

Christian nu se poate abține să zâmbească gândindu-se la toate acestea. Mama zâmbește și ea.

— Știu la ce te gândești. Deci înțelegi mai bine ce e cu florile… Ca să marcăm evenimentul. A murit, dar mă rog, a locuit totuși aici timp de optsprezece ani și, în plus, eu l-am făcut.

Se ridică suspinând și strânge masa. Gesturile îi sunt agile și precise. Christian o observă. Fața ei are trăsăturile căzute din cauza amărăciunii. Corpul, pe care i-l cunoaște, e încă tânăr. Când se răsucește ea îi surprinde privirea.

— Ți se pare c-am îmbătrânit?

— Nu.

Își întoarce privirea, culege câteva firimituri în podul palmei. Ar trebui să se ridice, să plece. Dar plouă. Și îi e teamă că-i va spune rămâi aici, nu vezi că plouă. Mai bine ajută-mă. Teamă că nu va îndrăzni să n-o asculte, pentru a nu o supăra. Are din nou zece sau doisprezece ani și Romain e afară, legat de cușcă. Așa că rămâne așezat, scuturându-și mâna de firimiturile pe care le-a cules, și ia ziarul și îl răsfoiește dar nu citește nimic, parcurgând titlurile fără a le înțelege, privind fotografiile fără a vedea nimic.

Mama termină de strâns, vine spre el, îi ia capul și-l lipește de burta ei. Christian rezistă, răsucit încă spre ziarul pe care trebuie să îl lase din mână, dar ea îl forțează, îl obligă să-și strivească fața, nasul, gura, de pântecele ei și ea îi apasă ceafă cu degetele ei puternice pentru ca el să se aplece și să alunece mai jos, iar el se lasă ghidat și rămân așa pentru un moment, el sufocându-se lipit de carnea ei și ea în picioare, sub bec, cu ochii închiși.

Ea se îndepărtează, îl împinge ușor. El își recapătă suflul.

— Mă duc să îmi fac toaleta. Du-te să dai o tură dacă vrei.

Așa că se duce să dea o tură. O să-și caute în cameră cizmele de cauciuc, curate și puse bine în fundul dulapului, se echipează cu un impermeabil kaki și-și găsește într-un buzunar unul dintre cuțite. Îl deschide, adulmecă mirosul înțepător al oțelului, își trece degetul peste lamă, își spune că dacă ar apăsa doar puțin mai mult s-ar tăia, așa că pliază lama la loc și cântărește obiectul în mână, simțind finețea lemnului deschis la culoare.

Christian se chircește în burnița și vântul de afară, și-și trage capul între umeri, sub glugă. Drumul coboară spre estuarul ascuns de taluzul digului. Din când în când își ridică privirea spre decorul familiar: copaci negri agitându-și coroanele, câmpuri inundate, înnămolite, de unde se înalță arbori de acacia tineri și fără frunze. Casa familiei Faugère, cu acoperișul prăbușit, pe care copiii lui, la moartea bătrânului, nici măcar n-au încercat s-o vândă, fiind convinși că ar fi fost imposibil ca cineva să vină să mai trăiască aici, pe pământul bătătorit al acestei văgăune de la capătul lumii. În spatele ruinelor se află o viță invadată de mărăcini. Un măr cu trunchiul aplecat, din care Christian mai venea să șterpelească mere atunci când unchiu' Faugère își făcea eterna siestă într-un șezlong așezat sub umbrela sa Cacolac.

Vara, totul dispare sub o vegetație densă care urcă, se cațără, se întinde și invadează orice ca o entitate devoratoare, și pare capabilă să absoarbă totul într-o ingerare monstruoasă și să nu redea, odată cu revenirea iernii, decât întinderi de nămol și copaci morți, ștergând orice urmă de viață umană.

Se oprește în mijlocul drumului și întinde cu talpa urmele de noroi lăsate pe macadam de un tractor. Se întreabă cine ar mai putea veni aici cu tractorul. Ca să facă ce?

Se ia după urmele cauciucurilor și zărește întinderea de apă mergând spre amonte, brăzdată de vârtejuri vâscoase în care se zbat trunchiuri de copaci ce-și agită brațele negre ca niște oameni înecați. Se așteaptă să vadă trecând un cadavru prin tot acest haos clocotitor și îl cuprinde o angoasă teribilă, așa că scrutează apa pusă în mișcare de maree, gata de fugă precum un puști aflat în fața dovezilor greșelii sale. Rămâne în fața fluviului care curge de-a-ndoaselea, cu picioarele în mâlul umed, și pare că trecerea timpului se inversează, și el nu mai e aici, și nu mai e acum; e în noaptea aceea, lipit de corpul fetei pe care îl dă la o parte, cu cuțitul în mână, îl aude pe Romain gemând și prinzând-o în brațe când deja nu mai avea suflare, nu, nu face asta, nu face asta frate, ce faci, apoi lăsând-o să cadă lângă chiuvetă înainte de-a fugi ștergându-și pe tricou mâinile pline de sânge.

Trecerea unui elicopter pe deasupra apei îl face să tresară, așa că se ascunde în spatele unui copac și pentru un moment își imaginează că e urmărit, ținând în mână o

armă imaginară, gata să tragă cu ea imediat ce aparatul s-ar fi îndreptat spre el, dar zgomotul se îndepărtează și el se întoarce pe unde a venit, plecându-și capul sub burnița împrăștiată de vânt.

Trece prin spatele casei, ocolește grădina de legume și merge până la pruni. Știe exact unde se află: a pus chiar în mijloc, la intersecția diagonalelor, o cochilie de stridie. S-a întâmplat demult, douăzeci de ani poate. Deci? Ești tot acolo? Nu se poate abține să murmure asta. Pândește pe pământ cea mai mică mișcare. Își spune că într-o zi ceva se va mișca și va ieși de acolo. A văzut asta în filme. Niște mâini care ies la suprafață și pământul care se ridică de parcă ar fi împins de respirația cuiva.

Dar nu. Atunci așteptaseră să vină noaptea, pentru a o putea aduce aici cu mama. A fost nevoie de ore întregi pentru a săpa groapa. Nu era niciodată suficient de adâncă. Sapă, spunea mama. N-am chef să miroasă peste tot sau să vină vreun câine să mănânce o bucată din ea. Era băgat înăuntru până la piept când apa începuse să se infiltreze pe fundul gropii. Mai săpase puțin și apoi aruncaseră corpul fetei în această melasă în care se afunda până la jumătatea cizmelor. Astupase apoi groapa și, odată treaba terminată, mama îi pipăise mușchii puternici ai brațelor și ai umerilor zicând ce puternic e fiul meu. Și frumos. Vino, hai să te spăl. El o urmase cu umerii încordați din cauza efortului, plin de sudoare și de pământ.

Atunci fusese ultima oară. Mâinile pline de săpun ale mamei, mângâierile, mirosurile, nu mai putea suporta toate astea. Ar fi putut s-o omoare dacă ar fi insistat. A știut-o atunci. Toate gândurile astea îi provoacă un frison dureros pe șira spinării.

În spatele lui aude cum scârțâie ușa de la magazie.

— Nu mai sta acolo, nu vezi că plouă!?

Și-a pus pantalonii roșii, cei care o strâng peste tot, și un pulover înzorzonat, presărat cu paiete. Fumează o țigară.

— Hai, vino.

El vine.

— Vrei și tu una?

El confirmă. Ea îi strecoară țigara ei între buze și-și aprinde alta.

În timp ce își scoate cizmele o aude făcându-și de lucru în bucătărie și apoi vorbindu-i:

— Care-i treaba? Te-ai apucat să spui rugăciuni? Nimănui nu-i mai pasă de ele acum, în afară de tine. Iar pe mine mă doare să îmi amintesc ziua în care m-ai dus la furgonetă și mi-ai arătat ce făcusei. Mamă, iar am făcut o prostie, tot repetai plângând. Îți amintești?

Intră în bucătărie în șosete, își scutură scrumul țigării în chiuvetă.

— Termină, spune el. Am mai vorbit despre asta.

— Tu ar trebui să termini.

— De ce spui asta?

— Știi foarte bine de ce.

— Ba nu știu deloc. Și nici tu nu știi.

— Eu știu în ce te-ai transformat. Credeam că armata o să te-ajute, și apoi…

Își pune pantofii la loc în picioare.

— O să plec, am auzit destule.

Când se ridică, ea e deja aproape de el și se agață de gâtul lui, îi caută gura și-și lipește trupul de al lui. Fiul meu, spune ea. Bărbatul meu. El îi evită sărutările, dar simte cum se excită și o simte și ea și îi șoptește da pe pielea gâtului, da, rămâi aici, ce contează, ne e bine așa. Ea se mișcă lent, el nu îndrăznește să o respingă, are impresia că e beat și îi vine să plângă, și simte un nod în gât ca un ghem acru pe care se chinuie să-l înghită.

— Nu, spune el luând-o de umeri.

Ea își întinde fața spre el și el nu îi mai vede decât cearcănele, ca niște pete negre sub ochi, ridurile de pe buza superioară care îi fac gura să pară strânsă într-o grimasă acră, și deodată degetele cu care încă îi ține gâtul devin încordate și uscate ca niște chingi de piele, așa că se desprinde din strânsoarea lor, și îi îndepărtează cu blândețe mâinile mamei în timp ce ea îl privește în continuare în ochi, cu chipul ridicat spre el, implorându-l. Ea nu opune rezistență, dar își păstrează mâinile în aer, deasupra umerilor lui Christian, gata să se năpustească din nou asupra lui, dar el se trage în spate, se îndepărtează și se postează în fața chiuvetei, privind printre zăbrelele ruginite ale ferestrei grădina lutoasă, ștearsă și mai departe câmpul negricios, estompat de burniță, presărat pe ici, pe colo cu copaci spectrali.

Umple un pahar cu apă de la robinet și îl bea dintr-o înghițitură. Nu vrea să se întoarcă spre ea. Știe că îl privește, cu brațele atârnate, cu pantalonii ei mulați și roșii ca o târfă ofilită, care le-ar suge-o pentru zece euro

unor arabi sau negri, sau unor bețivani bătrâni ce put ca niște porci. Așteaptă ca dezgustul să i se transforme în milă, apoi își toarnă puțină cafea călâie într-o cană care era pusă la scurs.

Mănâncă niște semipreparate încălzite la microunde și beau vin, o poșircă pe care o primește în zilele de sărbătoare de la cei de la castelul unde lucrează: cincizeci de litri pe an, pe care îi îmbuteliază chiar ea. Beau fără să-și spună mare lucru, deși mama are mereu ceva de povestit, moartea vreunuia, știi tu, cel care se culca cu tipa aia, cu care ai fost tu în clasă la liceu, o știi doar, era casieriță la supermarket la Pauillac, bărbatu-său era tâmplar la Margaux, ei bine e mort, imaginează-ți, cancer, curățat în două luni. Sau bețivanul ăla, beat de dimineața până seara, care se lăuda că bea până la zece litri pe zi, s-a înecat într-o baltă, căzut de pe Solexul lui. Cred că n-a băut niciodată atâta apă în viața lui, ce idiot.

Christian ascultă, își amintește, se preface c-a uitat, sau nu-și dă deloc seama despre ce vorbește și o lasă să se piardă în detalii, moțăind din cauza vinului. Apoi beau cafeaua și fumează uitându-se la televizor la un program inept, până când Christian se ridică întinzându-se și se duce în camera lui să doarmă puțin.

Uneori mama vine să se culce lângă el, mângâindu-l în somn, dar azi îl lasă în pace.

În seara acoperită cu un văl de antracit, pe punctul de plecare, el îi lasă pe bufet, sub o veioză verde cu abajurul ponosit, pachetul de țigări găsit în poșeta fetei. Știe că ei îi va plăcea.

15

— Sunt sigur că e el. Se numește Gilles Gérard. Un tip înalt, solid, puțin plinuț. Am lucrat doi ani cu el la o firmă de mutări care se numea Castel, la Bazas. Tipul era capabil să coboare singur un dulap de la etajul trei, zău așa. Era o bestie. A jucat și puțin rugby, dar era prea greoi, nu destul de rapid și nu a mai continuat. Și, în plus, îi rupea pe toți pe teren. Într-o zi, era un tip care a vrut să…

— De când nu l-ați mai văzut?

Bărbatul vorbește repede, de parcă ar fi fost presat de timp. Vocea lui ascuțită se aude de pe speaker ca un scârțâit. Elissalde desenează pe un bloc-notes niște forme geometrice, iar Jourdan îl privește, aplecat peste masă, apoi scrie „nu e el" pe bloc-notes, între două cuburi mâzgălite.

Bărbatul ezită, suspină. Se aude în spatele lui un televizor în surdină, ciripitul unei păsări.

— Nu mai știu, patru, cinci ani? Un tip de treabă, o bomboană. Mereu gata să dea o mână de ajutor.

— Știți unde locuia? Adresa lui?

— Pe undeva pe la țară. Pe vremuri trăia împreună cu părinții lui la Tuzan. Știți unde e?

— Nu. Dar o să găsim.

Elissalde face o cercetare pe calculator în timp ce bărbatul de la celălalt capăt al firului continuă să înșire calitățile bunului camarad Gilles Gérard, bonomia sa, generozitatea, forța fenomenală. Vedere din satelit. Un orășel în mijlocul oceanului de pădure. Kilometri de drum drept. Elissalde întoarce ecranul către Jourdan.

— Mi-am zis că trebuie să vă sun, poate că toate astea vă ajută. Pot să vă întreb ce-a pățit? Cum a murit?

— Nu, nu puteți. Nu am cum să vă dau genul acesta de informații. Ancheta e în curs. O să vă sunăm noi dacă o să fie nevoie.

Bărbatul spune că el nu vrea decât să fie util, să ajute poliția, care are mare nevoie de susținerea cetățenilor onești în acest moment. Elissalde îi mulțumește și închide.

Jourdan a găsit numărul de telefon al unui anume Henri Gérard la Tuzan. Formează numărul, așteaptă. Sună

de cinci, șase ori. Răspunde un bărbat cu o voce puternică.

— Da. Cine e?

— Am sunat la Gilles Gérard?

— Nu. Cine sunteți, în primul rând?

— Suntem de la poliție, domnule.

— De la poliție, ha? Și cine îmi dovedește mie asta?

Se aude o femeie pe fundal, care-l întreabă cine este. Cică sunt de la poliție. Nu sunt jandarmii? întreabă femeia.

— Nu, nu suntem de la jandarmerie. Sunt comandant la SRPJ în Bordeaux și aș dori să știu dacă Gilles Gérard din Tuzan are vreo legătură cu dumneavoastră.

Spune-le, șoptește femeia. E aproape de telefon. Dă-mi mie, spune ea. Bărbatul murmură. În fond n-ai decât să te descurci dacă ai chef.

— Da, domnule. Eu sunt doamna Éliane Gérard. Gilles este fiul meu. Dar…

Face o pauză, își reia suflul.

— Nu mai locuiește aici, domnule. Pentru că…

Își drege glasul, vorbește mai încet.

— A plecat acum trei ani. Nu mai mergea treaba. Ajunseseră să se bată, el cu tatăl lui. Și nici cu mine nu prea se înțelegea.

— Vă lovea?

— Nu, adică…

Jourdan o aude trăgându-și nasul, înghițindu-și lacrimile, fără îndoială.

— E greu, să știți.

Jourdan spune că o înțelege. Elissalde își dă ochii peste cap.

— Știți cumva unde îl putem găsi?

— Ce-a făcut de-l căutați?

— Nimic, spune Jourdan. Am vrea să îl chemăm ca martor într-un caz. Știți unde îl putem găsi?

— Locuiește la Cenon, într-un orășel, nu-mi mai amintesc exact. Așteptați.

Așteaptă. Se aude respirația femeii, sacadată cu fiecare pas pe care îl face. Deschide un sertar, agită niște hârtii. Murmură. A, iată. Orașul Jean-Jaurès, clădirea E, apartamentul 58. Ați putea să-i spuneți că mă gândesc la el? Că mama lui se gândește la el?

Jourdan promite, apoi închide întrerupându-i femeii mulțumirile.

Verificările sunt gata, Gilles Gérard nu apare în niciun fișier. Îi lipsesc patru puncte la permisul de conducere. Nimic altceva. Nu e el, spune Jourdan. Elissalde ar vrea să îl creadă; pariază pe o sticlă de whisky. Pariul e adjudecat.

Bat la ușă și aud cum un individ se apropie și întreabă „cine e?” apoi o încuietoare trosnește și în cadrul ușii apare un bărbat imens, în pantaloni scurți și maiou pe corp care îi fixează cu privirea, iar când Jourdan îi explică cine sunt și îi arată legitimația bărbatul deschide ușa mai larg și se trage în spate pe holul îngust pentru a-i lăsa să intre. Dar ei nu intră, se mulțumesc să-l privească pe uriaș, în jur de doi metri, 120 sau 130 de kile. Niște mâini enorme ca niște farfurii, pe care le lasă să atârne de-a lungul coapselor. Cu pumnii cu siguranță mai mari decât niște mingi de handbal. Lat, înalt, masiv, ocupă tot spațiul minuscul de la intrare. Jourdan se întreabă cum intră pe ușă.

— Dumneavoastră sunteți Gilles Gérard?

— Da, domnule. E scris și pe ușă.

— Puteți să-mi dovediți?

Bărbatul îi privește pe rând, uluit, cu gura căscată, pentru a verifica dacă, totuși, cererea e serioasă.

— Să dovedesc că sunt eu?

— Da. Spre exemplu arătându-ne cartea dumneavoastră de identitate. E important. Apoi nu vă vom mai deranja.

Bărbatul dă din cap, aruncă spre cei doi polițai o privire bănuitoare.

— Stați așa.

Se îndepărtează pe culoar. Umerii lui par să șteargă pereții. Trebuie să se aplece ca să treacă pe sub o lustră. O femeie întreabă ce se întâmplă, el răspunde nimic, poliția. Poliția? exclamă femeia. Stai aici, mă întorc.

Elissalde rânjește în liniște. Am picat prost. Asta e meseria. Și să pierdem vremea, tot meseria noastră e.

În apartament se aude cum se deschid dulapuri și sertare. Bărbatul se întoarce cu un teanc de documente în mâna sa enormă.

— Iată cartea mea de identitate. Mi-am refăcut-o acum doi ani. Și aici facturile la gaz și electricitate. Și

cardul cu grupa sanguină. Și am și extrase de cont de la bancă dacă vreți.

Le strecoară toate astea în mâini, ei răsfoiesc în dezordine. Gilles Gérard e foarte aproape de ei, oarecum deasupra lor, ca o stâncă proeminentă amenințând să cadă în orice moment. Jourdan îl aude pufnind pe nas cu o mânie reținută așa că îi supraveghează mâinile.

— E bine? Sunteți mulțumiți? Sau vreți să-mi faceți și un test ADN?

— Ne facem meseria, spune Jourdan. Nu e nevoie să vă enervați.

— Și pot să știu de ce ați venit să vă faceți meseria la mine acasă?

— Nu, nu puteți. Asta nu vă privește.

Jourdan îi lipește teancul de hârtii pe piept. Individul abia dacă le poate ține să nu-i cadă, chinuindu-se cu mâinile lui mari să le împiedice să alunece. Împinge ușa cu piciorul și aceasta se închide cu zgomot în nasul celor doi polițai.

Urcă în mașină sub privirile ostile ale celor doi tineri sprijiniți de fiecare parte a intrării în clădire. Elissalde le adresează un mic gest cu mâna. Salut, cretinilor!

Merg fără să-și zică nimic. Pe podul Saint-Jean reflexiile soarelui pe șoseaua umedă îi orbește. Aversa se îndepărtează pe fluviul devenit dintr-o dată galben, aproape auriu, apoi se închide la culoare și readuce apele la debitul lor obișnuit, tern și noroios. Jourdan privește toate astea cu o încântare care îl uimește. În străzile din centru, devenite din nou întunecate, încearcă să păstreze în minte aceste nuanțe de aur, de străluciri brutale.

Elissalde ațipește. Redeschide ochii în momentul în care intră în garaj. Rahat, spune el răsucindu-se spre Jourdan:

— Ai câștigat. Nu era el.

— Și nu e nici celălalt.

— Dezvoltă.

— Mortu'. Care s-a aruncat pe fereastră. Nu e el ucigașul.

Coboară din mașină, își vorbesc pe deasupra capotei.

— De unde știi?

— Nu o știu. Sunt sigur.

— Asta înseamnă că ai credință…

De îndată ce se apropie de birouri, Coco vine spre Jourdan:

— Trebuie să vii să vezi asta. Cazul cu puștiul pe care l-am găsit omorât alaltăieri pe marginea lacului?

Da, Jourdan știe că o parte a grupului se ocupă deja de acest caz și că doi cretini, minori amândoi, 16 și 17 ani, au fost închiși ieri după-masă. Corentin și Yacine. Știe că a fost găsit în telefoanele lor un filmuleț în care au filmat bătaia, torturile, știe că în acest moment imaginile circulă pe internet, știe că mulți tineri vizionează asta între prieteni, cuprinși de un amestec de fascinație și groază, simțind o uimire nesănătoasă, o plăcere tulburătoare, puțin vinovată, terifiantă poate, ca atunci când decid să se îmbete cu un alcool tare, mai întâi arsura, nevoia de a scuipa, apoi ebrietatea, euforia, starea de beție și în final greața pentru stomacurile mai fragile. Știe că victima, Joseph Tamba, a fost ucisă din cauza unei datorii de 100 de euro și că torționarii voiau codul cardului bancar pentru a grăbi puțin rambursarea. Știe toate astea, dar sunt informații inutile, cărora nu reușește să le dea niciun sens, și se întreabă dacă chiar trebuie să intre în acel birou să-l vadă pe unul dintre cei doi monștri prăbușiți pe scaun, îi spune asta lui Coco dar ea insistă: noi, eu și cu Bernie nu mai putem. Tu ce-ai face?

Celălalt cretin, Yacine, a recunoscut loviturile, actele de tortură, dar ăsta, Corentin, el n-a făcut nimic. El s-a mulțumit doar să filmeze. A dat și el o lovitură sau două de picior, doar pentru a centra cadrul. Nu și-a imaginat că Tamba ar fi putut muri. De vreo oră nu mai zice nimic. Uneori se preface că doarme. Bernie și cu mine o să sfârșim prin a-l da cu capul de pereți pe ticălos. Bernie confirmă. Coco arată cu o mișcare a bărbiei biroul unde zace nemernicul. El vrea doar să se întoarcă acasă. Spune că n-a făcut nimic și că-l stresăm degeaba.

Jourdan întredeschide ușa. Suspectul stă așezat pe un scaun, cu cătușele la spate, mai mult sau mai puțin prăbușit. Câți de-ăștia am mai văzut eu? Indivizi siniștri care se aseamănă cu toții între ei.

Haide.

Jourdan se sprijină pe birou, pe jumătate așezat, dominându-l pe tipul din fața lui care stă pe scaun cu mâinile legate la spate cu cătușe. E un adolescent deșirat, cu brațele slabe și noduroase, îmbrăcat cu un tricou cu Juventus. Ignorând sosirea lui Jourdan se preface că se uită pe fereastră. Piciorul drept i se agită, așezat deasupra celuilalt picior întins.

— Știi de ce ești aici? Corentin, așa te cheamă, da?

Piciorul îi rămâne nemișcat și apoi își reia tremuratul convulsiv.

— Ai auzit? Ți-am pus o întrebare.

Tânărul strâmbă din nas apoi privește în jos, în jurul lui, de parcă ar fi căutat ceva, apoi se întoarce la contemplarea ferestrei. Clipește din ochi, înghite un căscat.

Jourdan îi aplică o lovitură scurtă în locul unde se termină tibia, deasupra pantofului.

Puștiul geme, se apleacă de durere, dar e împiedicat de cătușe.

Jourdan îi lovește și celălalt picior. Corentin se clatină, picioarele scaunului scârțâie. Nasul îi curge. Bărbia îi e plină de muci. Jourdan surprinde un schimb de priviri între Coco și Bernie. Așa, și? Se apleacă asupra tânărului.

— Ți-am pus o întrebare. Stai liniștit, astă-seară oricum o să dormi la răcoare, cum se spune. Cel puțin noi așa spunem mereu. Dar nu e sigur că o să reușești să dormi prea mult. În fine. Dar până la acel moment culminant, am vrea să ne zici dacă știi de ce ești aici. Am vrea să ne asigurăm că ai înțeles totul din film.

Cum tânărul își trage nasul fără încetare, Jourdan ia de pe birou un șervețel de hârtie pentru a-i șterge nasul și îl strânge cu putere și simte între degete cartilajul pe care ar putea să-l rupă, până ce băiatul ridică spre el niște ochi plini de lacrimi. Jourdan stă la câțiva centimetri de el, aproape frunte lângă frunte. Îi simte mirosul de transpirație, de urină, de mizerie acră, pe care o noapte la răcoare e suficientă pentru a o imprima tuturor corpurilor de acolo.

— Deci?

Jourdan trece în spatele lui și-i privește umerii ridicându-se, mâinile încătușate închizându-se și deschizându-se, strângându-se în niște pumni inutili.

— Amicul tău spune că tu ai făcut totul, că el doar a filmat. Confirmi?

— Și eu am filmat.

— Ce ai filmat?

— Țigările.

— Țigările?

— Nu știți ce sunt alea țigări?

Jourdan apucă o șuviță de păr foarte scurt, trage și îi scutură capul băiatului, iar acesta începe să geamă.

— Nu ești cu părinții tăi aici, sau cu profii. Nouă nu ne vorbești pe tonul ăsta. Și încetezi să ne iei drept idioți.

Jourdan merge în spatele biroului și ia fotografiile cu scena crimei. Alege un prim-plan cu fața distrusă, cu un ochi spart curgând pe sub pleoapele pe jumătate închise, apoi un plan mai larg al trupului gol, acoperit de vânătăi, presărat cu arsuri de țigară. Ține imaginile chiar în fața tânărului.

— Noi nu filmăm. Facem fotografii. Dar asta, aici: ai filmat-o? El și-a băgat singur degetul în ochi ca să și-l spargă?

Băiatul întoarce capul.

— Nu era mort când l-am lăsat. Noi nu l-am omorât. A murit dup-aia.

Suspină. Se mișcă pe scaun ca și cum ar vrea să se ridice. Jourdan îl ține așezat strângându-l de mușchii trapezi și-l obligă să-și tragă capul între umeri. O simte pe Coco chiar în spatele lui, așa că oftează, îi dă drumul băiatului și-și pune mâinile pe spătarul scaunului.

— Răspunde prin da sau nu. L-ați lovit?

— Da.

— Amândoi?

— Da.

— Cu mâinile goale?

— Da, mă rog…

— Mă rog ce?

— Aveam un box.

— Cine avea un box?

— Amândoi. Ni-l treceam de la unu' la altu'.

— Și l-ați ars cu țigările voastre?

— Da.

— Și mai era conștient?

— Nu, era leșinat. Asta l-a trezit.

— Amicul tău, Yacine, ne-a zis că Tamba îți datora 100 de euro. Confirmi?

— Da.

— De când.

— De șase luni.

— Ce i-ai vândut?

— O bicicletă.

— O bicicletă.

Băiatul ridică privirea. De câteva momente reușește să-și stăpânească suspinele, stă drept și nemișcat pe scaun. Îl fixează pe Jourdan drept în ochi.

— Da, o bicicletă. E interzis?

Se întoarce spre Coco care tocmai scrie procesul verbal de interogare pe un laptop pe care-l ține pe genunchi.

— Ce faceți?

— Îmi fac meseria, spune ea fără să-și ridice ochii de pe ecran. Înregistrez declarațiile în scris.

— Oricum n-o să semnez.

— Nu te obligă nimeni.

— Vreau un avocat. Și pe părinții mei.

Bernie îi aduce o listă de avocați din oficiu pe care o lasă pe genunchii lui.

— Au fost anunțați, spune Coco. Nu vor să te mai vadă. Să se descurce, a zis mama ta. Iar tatăl tău vrea să te omoare. Vrei să-i suni, ca să verifici?

Bernie îl bate pe spate.

— Până la urmă îți va fi mai bine la răcoare decât la ei acasă. Și nu o să le lipsești.

Băiatul dă din cap.

— Nu noi l-am omorât. Era viu când am plecat.

Jourdan se așază foarte aproape de el și îi vorbește pe o voce joasă aproape în ureche.

— Nu știu dacă ești complet idiot sau o faci intenționat ca să ne enervezi pe noi, dar să îți explic puțin: o să aibă loc o autopsie. Știi ce e aia, da? Sigur ai văzut așa ceva la televizor în vreun serial de doi bani. Ei bine, medicul legist va determina cauzele morții lui Joseph Tamba. Și va vedea dacă loviturile pe care i le-ați aplicat i-au provocat moartea, chiar și la ore bune după ce-ați plecat. Înțelegi? Și după primele constatări, este foarte, foarte, foarte probabil că l-ați ucis pe Tamba. Judecătorii, apoi, vor trebui să determine dacă ați avut intenția să-l omorâți sau nu. Dar pe filmuleț se aude cum îl amenințați pe Tamba că-l veți ucide dacă nu vă dă pin-ul de la cardul de credit. Iar asta e o mare problemă pentru tine și pentru amicul tău, amărâtule. Te-ai prins acum, sau trebuie să îți fac un desen?

Jourdan îl urmărește pe tânărul care își ține capul în jos. Îi observă ochii ieșiți din orbite rotindu-se în toate părțile, ca și cum i-ar fi fost teamă de apariția unui pericol. Imposibil să realizezi dacă își dă cu adevărat

seama de ceea ce a făcut și de situația în care e acum. Poate se află în acel tunel de sticlă de unde vede reperele sale obișnuite estompându-se și apoi dispărând într-o ceață rece. În curând va fi împins acolo, orb și greoi, încercând să zărească ceva din exterior, sperând mereu că sticla se va sparge ca un vis urât care se destramă, și va admite, poate, când ușa celulei se va deschide la capătul tunelului, și după ce încuietorile vor pocni și-l vor fi trezit din starea de amorțeală, realitatea faptei sale.

Jourdan se ridică sprijinindu-se de genunchiul băiatului. Îi arată cu degetul lista cu avocați din oficiu:

— Alege cu grijă, s-ar putea să te ajute.

Tânărul nu reacționează. Jourdan îi întâlnește privirea lui Bernie, care strâmbă din nas și ridică din umeri. E stabilit. Îl trimitem de aici. M-am săturat de moaca lui.

În celălalt birou, tovarășul lui, Yacine, e pe punctul de a semna procesul-verbal cu declarațiile. Clément îi întoarce paginile, Greg fumează în fața unei ferestre deschise.

— Îl supraveghez, nu te îngrijora. O dată, nu de două ori!

— Cum merge?

— Bine. S-a dat pe brazdă imediat. Nici măcar n-a încercat să dea vina pe amicul lui.

— Gata, am închis.

În momentul în care se grăbește să iasă, Elissalde deschide ușa și aproape se ciocnesc.

— Caminade s-a sinucis. L-au găsit spânzurat în celula lui în jurul prânzului. Colegul lui fusese scos pentru a merge la judecător, a profitat că era singur.

Jourdan revine în birou, se așază pe scaun, puțin amețit. Spune „sfârșitul poveștii” dar mintea lui e invadată din nou de imaginile copiilor întinși pe culoar și de cea a femeii prăbușite în baie. Se ridică, merge spre tânărul care tocmai bea puțină apă, încearcă să și-l imagineze pe punctul de a omorî în bătaie un om pentru 100 de euro, dar nu vede decât un adolescent cretin, holbându-se pe fundul paharului gol, sperând poate să găsească acolo niște zaț de cafea ca să-și poată citi viitorul. Jourdan întârzie cu mâinile în buzunare, în mijlocul biroului. Ceilalți sunt preocupați cu procedurile, tânărul așteaptă, încătușat pe scaunul lui, cu un aer rătăcit. Jourdan încearcă să găsească un sens la toate

astea: toate aceste crime, vinovații lor, munca de polițist. Să interpelezi, să judeci, să pedepsești? La ce bun dacă morții nu se pot întoarce?

Jourdan cere ca ambii inculpați să fie conduși în celule. Îi privește îndepărtându-se pe culoar cu escortele lor, își târăsc picioarele, unul dintre ei, cel numit Yacine, cu capul plecat, celălalt privind drept în față, sperând poate că următoarea ușă care se va deschide va fi cea a libertății sale. Întors în birou încearcă să se implice în discuția cu privire la proceduri, află că un avocat va veni să se ocupe de caz. O femeie. Doamna Magali Pommier. Magali? strigă Coco. O cunosc, am fost colege de facultate la Drept penal. O enervantă, dar deloc proastă. Ar trebui să fim atenți cum ne ocupăm de caz.

Se apucă cu toții de treabă, recitesc, clasează.

Jourdan se străduiește să înțeleagă ceea ce citește, să știe ce face. Se gândește din nou la Caminade, spânzurat în celula lui de mânerul unei lucarne. Nu știe de ce fel de credințe sau superstiții era plin capul acelui ticălos și se întreabă dacă, omorându-se, s-a hotărât să se alăture morților sau să-i urmărească.

16

Golește conserva în cratiță și aprinde focul. Privește pentru un moment flacăra ce freamătă, petalele ei albastre vibrante, stinge chiar lumina pentru a vedea mai bine și-și apropie mâna de floarea fierbinte. Sucul gros al lintei începe să se prindă de fundul cratiței, așa că amestecă cu o lingură de lemn și rupe o bucată de cârnat pe care o duce la gură salivând, apoi mestecă încet, în picioare în fața aragazului.

Mănâncă în fața unei emisiuni de televiziune unde niște bărbați și niște femei în costume de baie pălăvrăgesc și se insultă unii pe alții într-o vilă luxoasă. Îl interesează mai ales femeile. Cu sânii lor enormi, gata să se dezvăluie cu totul în orice moment, picioarele lor lungi, fesele perfecte, și ceea ce ghicește la capătul acestor curbe. Și bărbații au niște corpuri sculptate, brațe puternice, umeri largi, abdomene cu pătrățele, și-și spune că ar putea și el participa la genul acesta de circ, pentru că nu are de ce să fie invidios pe tipii ăștia patetici, având în vedere cele patru ore pe care le petrece în fiecare săptămână luptându-se cu niște aparate care îi rezistă, dar pe care încă reușește să le învingă. Nu știe, în mijlocul tuturor acestor trupuri care se oferă pe tavă, cum ar rezista tentației de a le dezbrăca complet pe femei, curve extravagante, să le atingă, da, să le atingă, să se frece de ele și să juiseze, să juiseze fără sfârșit trecând de la una la alta… Își atinge prin pantaloni dorința exasperată, ștergând în același timp fundul farfuriei cu o bucată de pâine, se enervează auzindu-i cum își înșiră cerințele, cum își bâiguie furiile mărunte, mascate cu un machiaj grosier, și își spune că ar trebui să li se interzică să vorbească, să fie împiedicate să-și compromită în felul ăsta frumusețea brutală. Păpuși idioate. El ar ști cum să le facă să tacă.

Spală vasele, dezinfectează chiuveta cu clor, ca de fiecare dată, pune totul la loc, șterge cu un prosop de hârtie trei picături de apă de pe podea, dezodorizează coșul de gunoi cu un spray parfumat cu aromă de mentă. Ia o haină pe el, face o tură de apartament, apoi se încalță. Stinge lumina și rămâne nemișcat în întuneric, ciulind urechile, ascultându-și vecinii de dedesubt cum își ceartă

copiii, cu televizorul în surdină, de unde se aud râsetele și aplauzele unui public entuziast. Respiră profund de vreo zece ori, creează un gol în el. Se forțează să trimită spre mâinile și picioarele lui fluxuri de energie inutilă. Nu mai resimte în interiorul său decât un freamăt care anulează orice senzație exterioară, care zdrobește amintirile zilei. E pregătit. Iese.

Chestia asta îl împinge. Ca niște mâini enorme lipite de spatele lui. Cinci seri succesive a mers ore în șir pe străzi fără a simți nicio clipă oboseala de peste zi, ușor, invizibil. Se simțea invizibil. A întâlnit zeci de priviri care treceau peste el fără să-l ghicească. Oamenii se grăbeau prin ploaie, se înghesuiau în baruri și restaurante, își ridicau gulerele când ieșeau afară și-și deschideau umbrelele, se acopereau cu câte o glugă, se avântau în noapte și apoi dispăreau înghițiți de umbre. Alaltăieri a urmărit două femei care se clătinau ținându-se de braț și râzând zgomotos. Probabil erau bete sau poate râsul lor nebunesc le făcea să se împleticească. Le-a urmărit pentru mult timp pe străzile care se goleau și unde nu se mai auzea decât gâlgâitul canalizării. Una dintre ele s-a întors, l-a privit și apoi s-a prefăcut că-și scoate brelocul de chei și că urcă cele două trepte până la intrarea într-un imobil, iar apoi s-a ascuns în acel intrând. Nu, serios? a spus cealaltă femeie. Au izbucnit din nou în râs și, ieșind din ascunzătoare, le-a zărit la cincizeci de metri mai departe pe străduța întunecoasă, unde i se părea că ele nu-l pot vedea de la acea distanță. S-a trezit în cartierul Saint-Michel și, ascuns în spatele unei furgonete, le-a privit cum ocolesc turla gotică pentru a ajunge pe chei, iar apoi aproape a alergat ca să nu le piardă din vedere, dar când a ajuns și el pe chei, trotuarul lat și măturat de vânt era plin de oameni care beau și fumau și vorbeau tare în fața vreunui pub, bar sau restaurant, și le-a văzut alăturându-se unui grup de inși care le-au întâmpinat cu țipete de bucurie și îmbrățișări, așa că și-a continuat drumul, depășindu-i din depărtare pe toți acești oameni, ca să vadă mai bine cum arătau ele și le-a găsit o alură mai degrabă banală, de tinere obișnuite, nici urâte, nici frumoase, după care a grăbit pasul spre conservator și gară. Acolo, trecerea în viteză a unei mașini de poliție cu sirena pornită și, puțin mai departe, trecerea unei patrule în inspecție, l-au făcut să ia decizia de-a se întoarce acasă.

În seara asta, pentru că nu a plouat și pentru că aerul e călduț, terasele sunt pline. Se fofilează printre mese, în rumoarea conversațiilor, prefăcându-se că se uită după cineva. Nu înțelege limba care se vorbește în seara asta, cuvintele pe care le prinde din zbor nu-i spun nimic, de altfel chiar nu înseamnă nimic. Christian nici măcar nu e sigur că oamenii ăștia își vorbesc cu adevărat. Scot niște sunete care conțin mesaje rudimentare, precum niște insecte care emit vibrații și feromoni roind în jurul coloniei. Creierul i se umple de un bâzâit întrerupt doar de niște râsete behăitoare și flecăreli. Mai ales femeile vor să se facă auzite. Indiferente, insolente. Dominatoare. Întâlnește privirea unora dintre ele, apoi și-o ferește, se sustrage cu o mișcare din umăr, de parcă ar fi vrut să se ascundă în spatele unui lampadar, refugiu iluzoriu. Se simte ca un străin pe teritoriu inamic. Agent secret. Timp de câteva minute se imaginează însărcinat cu o misiune periculoasă și se chinuie să scape de toți acei ochi, și nu privește nimic altceva sau pe altcineva, ascunzându-se de toți cei care l-ar fi putut remarca. Urmărește trecătorii cu care se intersectează sau îl depășesc, pândind cel mai mic gest ostil. Și berlina asta germană care merge încet. Trei siluete la bord. În buzunarul hainei își strânge pumnul în jurul crosei unei arme imaginare. N-o să mă prindă viu. Își imaginează niște împușcături aici, în plină stradă, în mijlocul mulțimii. Se răsucește pe călcâie, gata să-i înfrunte. Ajungând în dreptul mașinii distinge prin geamurile lăsate trei tipi care se distrează într-un zgomot surd de bași.

Aruncă o privire discretă în jurul lui. Nimeni nu-l supraveghează și nu-l urmărește. Trecerea lui nu trezește niciun fel de interes. Credea că e un personaj, însă e un nimeni și dezamăgirea îl gâtuie. Tristețe și furie amestecate. Are impresia că i se ghicește jocul, că o să fie batjocorit pentru atitudinea lui de suspect pândit, urmărit, la fel de patetic precum un retardat mintal care respinge un atac extraterestru, ascuns sub patul lui, cu un pistol cu apă. Așa că grăbește pasul, se îndepărtează de centru, urcă pe străduțe înguste și întunecoase, i se pare că noaptea îl va înghiți și îl va digera. Își trage capul între umeri și se afundă în această atmosferă densă și amenințătoare.

Îi e cald și sete. Se hotărăște să meargă să bea ceva la gară. Un tramvai pornește din stație și vede o femeie

grăbind pasul, cu gulerul hainei de piele ridicat, venind spre el. Merge repede cu picioarele fragile, acoperite de niște colanți negri, strălucitori și încălțată cu niște Doc Martens. E tânără. Se oprește să-și aprindă o țigară subțire, poate un joint, așa că Christian se apropie și îi cere un foc. Fata ridică ochii spre el, îl fixează cu privirea, își afundă mâinile în buzunarele hainei. Ochii ei sunt foarte deschiși, conturați cu negru. Dispari, idiotule.

Christian o lovește în gât, iar fata își întinde brațul, după care el scoate lama și pe dată pumnul și brațul îi sunt stropite de sânge, în timp ce fata își pune mâna pe rană și se trage în spate pentru a se sprijini de o ușă. Puțin mai departe cineva strigă. Ce faceți acolo? Chem poliția! Christian se întoarce și vede un tânăr care vine spre el, cu telefonul la ureche. Fata e pe punctul de a se prăbuși pe jos, gemând, cu sângele scurgându-i-se printre degete. Și-ar dori s-o mai lovească pentru că nu a fost suficient, pentru că trebuie să continue, pentru că asta îl calmează, dar e prea riscant: aleargă spre stația de tramvai, o cotește pe strada din dreapta, mai aleargă vreo treizeci de metri și apoi reîncepe să meargă liniștit. Insul nu l-a urmărit. Probabil că a rămas lângă fată. Christian urăște situația asta. Nu i s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Iată rezultatul unei prea mari impulsivități. Mama i-ar spune așa: trebuie să gândești înainte să acționezi. Își șterge cuțitul și apoi mâna năclăită de sânge cu o batistă pe care o aruncă puțin mai departe, într-un coș de gunoi, sub o grămadă de coji și cruste de pizza.

Aude mașinile de poliție venind din mai multe direcții. Iese pe cursul Marnei, grăbește pasul spre gară și se liniștește văzând în piațetă și pe trotuare o oarecare agitație la sosirea ultimelor trenuri. De pe o masă de la terasa unei cafenele goale înșfacă în grabă o sticlă de bere pe jumătate plină, și verifică să nu fi aruncat cineva vreun chiștoc în ea înainte de-a o da pe gât îndepărtându-se. E încă proaspătă, cele trei înghițituri pe care le ia îi sunt suficiente pentru a se simți mai bine.

Știe unde se duce. Simte în el o nerăbdare, o dorință contradictorie pe care trebuie să și-o satisfacă.

Merge pe jos mult timp pentru a-și calma exasperarea, trece de-a lungul unor imobile monumentale, a căror albeață nu e decât o masă palidă în noapte. Întâlnește câțiva pierde-vară, caută în van prostituatele care își racolează de obicei clienții pe aici,

așa că își continuă drumul, trece prin fața grilajului Pieței de interes național[14], unde deja e un du-te-vino de camioane pline de alimente, și sfârșește prin a observa furgonetele parcate dedesubtul șoselei rapide. Parbrizul celei de-a doua mașini, un bătrân Citroen cu bara de protecție cârpită, se luminează cu o lumină verde, așa că bate de două ori în geam și aude mișcare, iar apoi vede cum culisează portiera laterală. O fată se apleacă spre el, cu un breton gros care-i cade pe ochi, îmbrăcată cu un soi de bolero roșu. Se freacă la ochi de parcă tocmai s-ar fi trezit. Nu reușește să-i distingă trăsăturile feței. Silueta ei curbată se desenează în contre-jour, în lumina gălbuie care scaldă habitaclul. Îi întinde două bancnote de douăzeci și ea spune de acord și îl invită să intre. El se așază pe o banchetă ce joacă rolul de pat, acoperită cu un cearșaf cu flori mari albastre. Miroase a tutun rece și a dezodorizant cu aromă de mentă. Ea de-abia dacă îl privește în timp ce-și scoate boleroul, dezvăluind niște sâni mici și o cicatrice sub coaste, în zona ficatului. Deci? spune ea. Cum ai venit? Ridică din umeri apoi îi ghidează mâna fetei între picioarele lui. Mi-o sugi, răspunde el. Ea spune din nou de acord și îl instalează în cușetă, îi desface pantalonii și se apucă de treabă cu niște gemete de plăcere false. El se abține, mai așteaptă puțin, privește în jurul lui la fotografiile agățate de pereți. Lagune, plaje înconjurate de cocotieri, femei îndepărtate. O ține pe fată de păr, o obligă să-i calmeze dorința, îi spune mai stai puțin, dar își dă drumul brusc iar fata se desprinde și se răsucește pentru a lua o batistă de hârtie dintr-o cutie. În timp ce ea scuipă și se șterge la gură cu spatele la el, el îi înfige cuțitul în ceafă, apoi lovește și iar lovește, în ciuda țipetelor, în ciuda bombei lacrimogene pe care a reușit s-o apuce, nu știe cum și de unde, și pe care a izbutit și s-o declanșeze, așa că nu mai poate să vadă nimic, decât această formă zbătându-se și urlând și agățându-se de brațul lui cu atâta putere încât își trece cuțitul în mâna stângă, îl împlântă în fața ei, și simte lama lovindu-se de un os și sfârșește prin a-i expedia un pumn în fața mascată de păr năclăit de sânge.

Se aruncă asupra mânerului portierei care refuză să se deschidă și o aude, în spatele lui, pe fata întinsă pe jos cum se zbate și scoate niște țipete înnebunite, de om îngrozit, deși e deja prea târziu. Ușa culisează brusc și el cade în patru labe pe macadam, rămas fără suflu, și

tușește și scuipă cu ochii în flăcări, apoi se ridică și simte cum îi cad pantalonii pe genunchi, își acoperea mădularul umed, se închide la nasturi, se acoperă bine cu haina și fuge pe strada pustie, mărginită de case joase cu obloane închise. În timp ce merge ca un bețiv, suspină și nu știe de ce.

17

Trec în fiecare noapte în jurul orei trei prin zona asta, și merg de-a lungul furgonetelor parcate în zona din partea de jos a șoselei de centură, unde oficiază fetele. Sfârșesc prin a se cunoaște cu unele dintre ele, pentru că între doi clienți mai fumează la volan, luminate de plafonieră, așa că ei se opresc, le întreabă dacă totul e ok, dacă nu le e frig, dacă nu le deranjează nimeni. Nu, nimeni, în afară de voi, spun cele mai înfipte, mulțumim că vă preocupă confortul nostru. Uneori coboară și conversația continuă, se formează o relație. O relație. Niciodată mai mult. Nu se întâmplă din astea pe la noi. E ca un fel de poliție de proximitate ceea ce se întâmplă acolo. Să cunoaștem cartierul, să stăpânim situația. Când vine vreuna nouă i se face un control de identitate, e convocată la comisariat, încercăm să aflăm mai multe despre peștele ei, o prevenim că racolajul e interzis, că o să-i luăm mașina și banii și de obicei cam asta e tot, cu excepția situațiilor când locuitorii se plâng din cauza scandalurilor sau a exhibiționismului, așa că în anumite nopți e trimisă cavaleria, se defilează cu banderolele portocalii și girofarurile, se interpelează două sau trei curve care plâng sau protestează țipând, după caz. Se verifică identitatea clienților, dacă se găsește vreunul, și locatarii se liniștesc odată cu punerea în scenă a semnelor exterioare de securitate publică, ce luminează și scot tot felul de zgomote, exact ca în serialele lor preferate. Iar la prima oră sunt busculați cretinii care vin să-și ridice banii, deci Karim, ai ceva pentru noi? Nu e prevăzută nicio livrare? Și șeful tău? Ce mai învârte în perioada asta? Ai spus că o să ne anunți și n-ai mai zis nimic. Ne făceam griji, ne gândeam că ești bolnav, sau mai rău, că te-ai întors acasă pentru a-ți îngropa bunicul și a ține doliu în magazinul lui de condimente și plante aromatice. Colegii de la Antidrog îl privesc dezaprobator, e *win-win,* adu-ne ceva în următoarele opt zile, dacă nu vrei să-ți redeschidem dosarul.

Pe scurt, rutină.

Dar ieri-seară au fost foarte uimiți când au văzut larg deschisă ușa unei furgonete și s-au apropiat. Fata era pe spate, întinsă în sânge, acoperită de sânge. Avea un ochi

distrus, gura deschisă, smulsă până la ureche. Mirosea a lacrimogen și a rahat. Se zice deseori că sângele are un miros specific, mai ales împrăștiat într-o cantitate așa mare, dar nu, ei nu au remarcat nimic de genul ăsta. Rahatul însă da. Și gazul lacrimogen. Fata se apărase. Au măturat scena măcelului cu luminile lanternelor lor timp de o jumătate de minut poate, siderați, apoi unul dintre ei a sunat în centrală, a prezentat situația cu cuvinte sacadate, cu respirația tăiată și nu înceta să le spună să se grăbească, repede, iar tipul din centrală a sfârșit prin a-i spune să se calmeze, colegii erau pe punctul de a pleca. Celălalt polițai se îndepărtase și vomita în spatele unui camion. Ce dracu', a zis ștergându-și gura cu un prosop de bucătărie pe care îl poartă mereu în portbagajul mașinii, ce dracu', nu-mi revin deloc. Cred că e de la kebab. De la cretinul de arab.

Când Jourdan a ajuns la fața locului, comisarul Desclaux era deja acolo și discuta cu procurorul în timp ce colegii de la tehnic, îmbrăcați în combinezoanele lor, se mișcau cu încetinitorul în lumina proiectoarelor, ca niște dansatori greoi cu alură de urși polari.

— Deci a reînceput, a spus procurorul strângându-i mâna. Și atunci celălalt, cel care s-a aruncat pe fereastră, cine e? Ce legătură are cu toate astea?

Jourdan a răspuns că asta era o întrebare foarte bună, care chiar merita să fie pusă. Vreo douăzeci de apeluri după apariția fotografiei sale în ziar și la televizor, nimic serios. Individul era mort dar se întrebau dacă chiar a trăit cu adevărat.

Bernie și Coco erau și ei acolo, și-și luau notițe.

— Deci?

Bernie a mormăit că nu era o priveliște frumoasă, lucru de care Jourdan nu se îndoia, mai puțin dacă te complăceai în contemplarea macabră a unei morți violente.

— Individul ăsta e un sălbatic, a spus Coco. Dar de data asta și-a lăsat ADN-ul. O batistă plină de spermă. A pus-o pe fată să i-o sugă și apoi a masacrat-o. Eu pe ăsta dacă-l văd, îl omor.

Jourdan s-a apropiat și a aruncat o privire în habitaclu. În ciuda iluminării puternice i s-a părut că o noapte profundă invadase furgoneta, emanată de figura distrusă.

Laurence, o tehniciană, era pe punctul de a pune un sac nou într-un aspirator micuț.

— Va trebui să vă gândiți să îl opriți, a spus ea fără să se întoarcă spre el, cu vocea estompată de mască.

N-a așteptat ca Jourdan să îi răspundă și a pornit aparatul. El nu avea niciun răspuns pentru ea. S-a întors la Desclaux și la procurorul care își priveau ceasurile.

— Și acolo? Ce avem? E același?

— O singură lovitură în gât. A fost deranjat de un tânăr care a început să țipe, a chemat ajutoare și apoi a rămas lângă fată. A văzut-o murind. E total șocat.

— L-ați auzit?

Procurorul și-a agitat mâna prin aer în încercarea de a-și retrage întrebarea. Jourdan a strâmbat din nas.

— Cred că suntem cu toții extrem de obosiți… Bineînțeles că e același. Două atacuri cu cuțitul împotriva unor femei, în aceeași zonă, ar fi o bizară coincidență.

— Avem ceva semnalmente?

— L-a văzut din spate, de departe, pe timp de noapte. Nu a reușit decât să-i întrezărească figura atunci când acesta s-a întors spre el. Bărbat caucazian, atletic, cel puțin 1.80. Haină închisă la culoare.

— Victima?…

Jourdan a trebuit să-și tragă răsuflarea pentru că dintr-o dată începuse să se sufoce.

— Lucie Dupré. Studentă la Psihologie. Împlinise douăzeci de ani săptămâna trecută. E din Périgueux. Locuiește împreună cu două prietene.

Ceilalți doi dădeau din cap ca niște cățeі de plastic pe care îi vedea când era mic, în partea din spate a unor mașini.

Doi șoferi de cursă lungă dormeau în camioanele lor. N-au văzut nimic, n-au auzit nimic. Erau și cu fete în cabine? Unul dintre ei a zis că da, în jurul orei nouă seara, când a ajuns. Dar mă rog, așa, pe repede înainte, și am închis ochii că era cam bătrână. I-am ridicat pe regii șoferilor pentru verificări și prelevare de probe și am luat la puricat cabinele și remorcile.

O platformă a sosit pentru a ridica furgoneta. Girofarurile ei împrăștiau străluciri orbitoare. Desclaux și procurorul au profitat pentru a se îndepărta clipind din ochi. Pe mâine, a zis comisarul. Da, exact, pe mâine. Magistratul s-a îndepărtat fără un cuvânt și apoi s-a întors brusc. Scuze, a spus. Am plecat ca un hoț. Noapte bună.

Da, noapte bună, s-a gândit Jourdan. Chiar încercam să găsesc o formulare adecvată.

Noi am terminat treaba aici, a zis Bernie. Jourdan a privit pompierii evacuând corpul învelit într-un sac mortuar. Se mișcau cu încetinitorul, precauți. Nu-și spuneau nimic. Coco a însoțit targa până la ambulanță, cu o mână așezată deasupra corpului de parcă i-ar fi fost teamă ca moarta să nu cadă.

Jourdan l-a sunt pe Elissalde care se ocupase de studentă. A fost nevoie de spitalizare pentru martor, care făcuse un atac cardiac. În rest, nimic nou. Elissalde era deja acasă, bea o cafea în bucătărie. Voia să doarmă o oră sau două. O să vină la birou mai târziu.

Era trecut de ora cinci. Bernie a propus să meargă să ia micul-dejun la Capucins. Cum veniseră cu mașinile personale, s-au hotărât să le recupereze mai târziu, și să meargă cu cea a lui Coco. Au parcat în fața micului comisariat care e chiar acolo, lângă piață. Un polițai a ieșit urlând că locul e rezervat vehiculelor de poliție, așa că trebuie să vă cărați. Și-au scos toți trei legitimațiile. E ok, stai calm. Suntem doar în trecere.

Când au intrat în cafenea, doi sau trei inși s-au uitat urât la ei. Ai putea spune că e ceva populație pe aici, a murmurat Coco. Zici că suntem sub acoperire. Trecând pe lângă unul dintre indivizii de acolo, sprijinit în coate în fața unui pahar de băutură, Bernie i-a spus: ne cunoaștem? Ar fi de căcat, a răspuns acesta.

Toată ziua a fost haos. Toți comisarii, directorul regional. Reuniune solemnă. Trebuie să ne mișcăm repede, dragi colegi. De data asta o să avem și un ADN. Veți avea toate mijloacele necesare. Toate grupele trebuie să se implice. Acesta e un caz deosebit. Directorul făcea pe importantul. Un ucigaș în serie probabil. Cuvântul fusese lansat. Câțiva polițai au zâmbit pe ascuns. Nu suntem la cinema sau la televizor, ce dracu'. Era clar că asimilau cu greu acest concept.

La ieșire – dezbateri și controverse. Se contraziceau pe bazele criminalisticii. Unii țineau predici. Citiseră mult. Alții făceau mișto. Mai văzuseră ei și altele. Nu e ăsta cel mai rău caz. Tu ce părere ai? l-a întrebat Gauthier pe Jourdan, pentru că și cei de la Moravuri fuseseră prezenți. Jourdan a ridicat din umeri. Cred că am putea să ne punem cu toții la treabă și să-l arestăm înainte să

comită o nouă crimă. O să-i punem eticheta când îl vom fi prins.

S-au redeschis dosare vechi. S-au activat fișierele, s-a scotocit în SALVAC[15], s-a sunat la OCRVP[16]. Coco, Clément și Bernie s-au ocupat numai de asta. Femeile înjunghiate au început să se ivească din bazele de date. Jourdan citea rapoartele și rezumatele. Observa fotografiile victimelor din timpul vieții, toate acele zâmbete, figuri serioase sau surprinse. Nu le recunoștea niciodată în pozele cu scenele crimelor. Trebuia să se convingă că erau chiar ele. Întinse, ghemuite, chircite în moarte. Cu ochii pe jumătate închiși, buzele strânse ca și cum ar fi exprimat siderarea pentru ceea ce li s-a întâmplat. Aceste trupuri răvășite nu puteau fi ale femeilor pe care le văzuse. Toate astea deveneau ceva abstract, ireal. Dintr-o dată Jourdan nu mai înțelegea prin ce înlănțuire barbară aceste corpuri fuseseră reduse la așa ceva. Tot ceea ce văzuse, trăise, combătuse în timpul tuturor acelor ani în poliție, ignorând loviturile puternice, vorbind tare și apăsat, neîncrezându-se în sensibilități și afecte, nu-i folosise la nimic, și nu reprezenta decât o înșiruire de experiențe dezgolite de sens.

La un moment dat s-a ridicat aproape sufocându-se. S-a dus să facă doi-trei pași pe culoar, chinuit de dorința de-a fuma o țigară, i-a cerut una lui Elissalde care și-a luat ochii de pe ecran și i-a aruncat o privire întrebătoare, remarcând fără îndoială cât era de palid, apoi i-a aruncat pachetul și bricheta fără un cuvânt. S-a dus să fumeze la ieșirea din garaj, privind cerul, ploaia, buimac, singur pe lume. S-a gândit din nou la Barbara. A văzut-o moartă. I-a pronunțat prenumele pentru a-i alunga imaginea.

Iar au lucrat ore în șir. Și-au comandat pizza și cutii cu mâncare chinezească. Au studiat fișierele, au reluat cazuri vechi de douăzeci de ani, au regrupat modurile de acțiune, au construit topografii, au împărțit victimele pe vârste, trăsături fizice și ocupație. Uneori umbra unui criminal neidentificat apărea pentru a se dizolva în ceața unei anchete nerezolvate. Au curățat tot acest păienjeniș, dar nu se întrezărea nicio pistă nouă.

Au pus deoparte cele trei cazuri nerezolvate din perioada 2008-2018. Femei tinere, înjunghiate de nenumărate ori în mod sălbatic. În mod cert criminalul e dreptaci. Mobilul crimelor nu a fost niciodată furtul, nici măcar în aparență. Anumite obiecte le-au fost luate din

poșete: brichete, țigări, bijuterii. Niciodată bani. Două dintre ele se ocupau în mod ocazional cu prostituția. Au scos și dosarele celor șapte dispariții neelucidate dintre 1998 și 2017. Nimic comun la toate aceste femei. Nici fizicul, nici activitatea, nici locul de rezidență. Gironde, Landes, Dordogne. Femeile dispărute trăiau toate la țară. Prima, din 1997, în Médoc. Anchetă derulată de Jandarmerie. Elissalde a rânjit. Jourdan i-a atras atenția că jandarmii și-au făcut treaba. Elissalde a fost de acord. Începuseră amândoi să fie prea obosiți pentru a se lansa în vreo dezbatere pe tema asta.

Mai târziu, puțin după miezul nopții, aduși de spate, cu ceafa dureroasă și cu ochii închizându-se singuri peste liniile de text care dansau și se amestecau în fața lor, au decis că ar fi mai bine să meargă să se culce puțin.

Jourdan conduce fără să vadă nimic în jurul lui. Orașul e aproape pustiu în ploaia care a reînceput să cadă, în culorile stridente ale firmelor luminoase, iar vitrinele sunt aprinse pentru nimic și pentru nimeni. Își dă brusc seama că merge pe chei și de-abia dacă își amintește faptul că și-a luat mașina din garajul sediului central în urmă cu mai puțin de zece minute.

Fata prăbușită pe stradă, sprijinită de-o ușă, și sângele, din nou sânge. E plină de sânge. Aceleași încălțări ca Barbara. Doc Martens. Asta a văzut prima oara atunci când s-a apropiat. Banda galbenă de deasupra tălpii. Câteva bătăi parazite s-au insinuat pentru a-i disturba ritmul inimii. Mai departe, tipul care voise s-o ajute pe fată încercând să împiedice tot acel sânge să se scurgă din artera sfârtecată, suspina așezat pe jos, sub o pătură de salvare. Jourdan s-a aplecat deasupra moartei pentru a-i observa chipul și pentru a și-l șterge pe cel al Barbarei care încercase să se interpună. O paloare teribilă, aproape fosforescentă.

Și în acea oribilă furgonetă, ochiul distrus al femeii, obrazul smuls, sângele întins sub ea în acel miros de fluide corporale amestecate, tutunul rece, rahatul. Pulpele ei goale, albe.

Iată ceea ce vede. În prim-plan. Toate celelalte sunt estompate.

Prostituata se numea Anna Pereira. I-au găsit portofelul ascuns în tavanul furgonetei. Cinci sute de euro, câteva fotografii de familie: un băiețel în costum de fotbal cu roșu și verde, un cuplu de vreo cincizeci de ani

surprins de flash, cu ochii roșii. O carte de identitate expirată de doi ani. Într-un dulap, nu prea bine ascunși, 150 de euro într-un plic.

Ucigașul nu este în dosare. Poate că la ora asta doarme lângă soția lui, sau poate se răsucește într-un sac de dormit, refugiat sub vreun portic. Sau cine știe…

Jourdan parchează mașina pe aleea din fața garajului. Stinge farurile și rămâne pe moment în întuneric. Ploaia a încetat. Nu se mai aude decât vântul și clipocitul greoi al picăturilor care se scurg de pe copaci pe caroserie.

Vreau să dorm.

Intră fără zgomot, se descalță aplecat, cu spatele rigid, fruntea grea și dureroasă, ca și cum creierul lichefiat i se scurge pe acolo.

Merge pe culoar și întredeschide ușa de la camera Barbarei. Patul e gol. Aprinde lumina și face un pas, ca și cum ea ar fi putut să se ascundă undeva, pentru a-i face o farsă. Se răsucește pe călcâie, umilit de prostioara lui. Inima i-a luat-o la galop, gura îi e uscată. Stinge și iese, trist și dezamăgit.

Zărește lumină în biroul Marlènei, bate ușor în ușă și o împinge. Ea se întoarce cu spatele, așezată la masă, în fața ferestrei întunecate. El se apropie și o sărută pe păr. Ea nu reacționează. De-abia dacă-și trage puțin capul între umeri. Corectează o lucrare cu cerneală violet. Scrisul ei este mărunt și subțire între linii.

— Barbara nu e aici?

Marlène își păstrează capul plecat, continuând să scrie.

Te rog, se gândește Jourdan.

— Doarme la Seb.

— Seb?

— Sebastien. Prietenul ei. Nu știai?

Se răsucește, ridică ochii spre el și-și scoate ochelarii. Pleoapele ei flutură și transmit o stare de iritare continuă, de dispreț sau poate de milă.

Jourdan bate în retragere. Reușește să spună noapte bună dintr-o singură suflare care îl epuizează.

18

A traversat grădina distrusă, invadată de vegetație, plină de crengi crescute în toate sensurile, ca și cum arborii ar fi gesticulat în vântul care îi anima din când în când. Mirosea a humă și a ciuperci. Volbura se cățărase pe porticul albastru cu verde al leagănului. A făcut turul casei pentru a verifica dacă obloanele sunt bine închise. O pisică s-a ridicat din iarba culcată de ploaie și apoi a fugit când a chemat-o. A sărit pe un stâlp al gardului și apoi s-a uitat la ea pentru un moment, înainte de-a dispărea.

Blochează zăvoarele și rămâne în prag, în fața acelui întuneric, lăsând să sufle peste ea adierea de aer închis cu miros de mucegai și de praf. I se întâmpla uneori să-i audă foindu-se în întuneric sau vorbind cu voce joasă. I s-a întâmplat să se grăbească în sufragerie ca să-i regăsească, după care să se arunce într-un fotoliu gol, cuprinsă de amețeală și cu inima în gât. I se întâmpla să le vorbească. Știu că sunteți aici. Arătați-vă. Sunt eu, Louise. Unde sunteți? De ce ați plecat? De ce m-ați lăsat? Ea îi invoca cu voce joasă, șușotind în licăririle mișcătoare ale lumânărilor pe care le aprindea, apoi pândea liniștea pentru a sesiza vreun murmur și scruta umbrele care se mișcau pe pereți. Tata îi povestise că după moartea fiicei sale, Victor Hugo îi convoca spiritul și îi simțea prezența. Ea își amintește notele din *Lucruri văzute:* „Lovituri, de trei ori.” Se aruncase asupra acestor pagini și le citise ca pe povestea fantastică a unei iubiri capabile să întoarcă morții la viață.

Cei doi ai ei nu se întorseseră, așa că și-ar fi dorit să se ducă ea după ei, dar îi era prea teamă de neantul care o aștepta în mod sigur. Nici viață de după, nici Dumnezeu. Vidul și tenebrele erau aici, în jurul ei, în interiorul ei. Se zbătea precum o persoană care se îneacă într-o apă înghețată.

Nu mai sunt aici. Și ea știe asta. A vrut să creadă că locuința lor era un loc sacru, un spațiu intermediar între vii și morți, unde ea și-ar putea fixa întâlniri cu ei, dar ei nu au mai venit și ea și-a dat seama că prezența lor disperant de silențioasă nu era nimic altceva decât o durere tandră pe care ea și-o provoca singură, o suferință îngăduitoare. Își petrecea ore în șir în acest abis unde ei

nu erau, unde nu fuseseră niciodată, pentru că ei nu mai existau.

Alcoolul și drogurile o aruncaseră într-un infern de singurătate absolută, în care își abandona trupul de nisip în fluxul și refluxul mareei.

A traversat încăperile la lumina telefonului. Biroul unde lucrau. Birourile față în față. Îi auzea corectându-și lucrările, enervându-se uneori, izbucnind în râs sau citindu-și temele corecte. Își trece degetul pe praful depus pe suprafețe, încă le poate distinge prenumele pe care le-a scris într-o zi acolo și le înconjoară cu un oval în formă de norișor de copil. Un unchi a venit să facă ordine după moartea lor. Se pusese problema să vândă casa, ca și stâna din Pirinei. Cutiile sunt încă acolo. Cărțile au rămas pe etajere. Aruncă o privire titlurilor aliniate, numelor autorilor.

Într-o zi, la început, a răsfoit una, *Educația sentimentală,* despre care mama ei îi vorbea frecvent, un roman de dragoste pe care la cincisprezece ani Louise avusese chef să-l citească, dar pe care îl abandonase pentru că era prea gros. Era o carte în format de buzunar, cu coperta din spate ruptă din cauza faptului că fusese citită de atât de multe ori, și de-abia ce-o deschisese că o filă pliată în două căzuse din ea, pe care regăsise scrisul frumos și ritmat al mamei ei, punând întrebări despre punctul de vedere al lui Frédéric, spectator al revoluției de la 1848 și viziunea lui asupra poporului revoltat. Inima Louisei tresărise. Scrisul trăia acolo, sub ochii ei, puternic și cadențat precum vocea pe care Louise o auzise citindu-i exact aceleași rânduri. Răsfoind această carte regăsise pe margine comentarii, pasaje încercuite, și vocea continua să șușotească iar romanul i s-a arătat precum un oracol din care emana o magie care o speria. L-a pus la loc, bine înghesuit între alte două cărți, cu paginile comprimate, astfel încât nicio vrajă nu ar fi putut să scape de acolo, și apoi fugise din cameră, nu fără a închide cu atenție ușa pentru ca nimic să nu o poată urmări.

Louise n-a mai deschis de atunci nicio carte din aceasta bibliotecă. De-abia dacă le atinge, de parcă i-ar fi teamă să nu se prefacă în pulbere, întârzie în visare în fața unora dintre ele, apoi se îndepărtează. A văzut luna trecută un film în care tatăl unei tinere, dispărut de partea cealaltă a timpului la bordul unei nave spațiale, reușea să comunice cu ea mișcând cărțile din bibliotecă, prizonier

într-o altă dimensiune spațio-temporală. Se întorcea pe Pământ, câțiva ani mai târziu, în momentul în care fiica lui, o bătrânică, agoniza înconjurată de copiii și nepoții ei. La sfârșitul filmul, Louise a rămas în fața ecranului plângând încetișor, în ciuda extravaganței acestei povești, sfâșiată de speranțele iraționale la care imaginația a dus-o cu gândul, doar pentru a o dezamăgi pe dată.

Îi e frig. Se cuibărește într-un fotoliu a cărei piele scârțâie și pocnește sub ea.

Își amintește, pentru că nu se poate abține.

Vrusese să vadă unde s-a întâmplat, așa că fusese dusă acolo într-o stare de năuceală, ca o visare în stare de veghe, încât pentru un moment și-a imaginat c-ar fi capabilă să se întoarcă în timp și să împiedice accidentul. Drumul e drept în acel loc, pe mai mulți kilometri, în mijlocul pinilor, ca o tranșee care traversează această monotonie funebră. Era iarnă, ploaia acoperea geamurile, pădurea, precum un zid, împiedica orice vizibilitate.

Unchiul a parcat într-o zonă antiincendiu. Mătușa a deschis portiera. Locul e chiar acolo.

Louise s-a debarasat de mâinile care voiau s-o susțină și a mers pe margine, spre virajul pe care îl zărea la vreo cincizeci de metri depărtare. Dintr-o dată se vedea cum urmele paralele ale roților culcaseră iarba, ridicând mușuroaie de pământ. Se formase o deschizătură, avântându-se tot înainte prin desiș, cu arbuștii smulși și culcați la pământ în toate sensurile, și care se oprea sub un copac cu trunchiul decojit, cu lemnul dezvelit plin de rășină, acolo unde mașina se înfipsese.

Louise a mers pe drumul acesta denivelat, urmând ultimul lor traseu. Și-a pus mâna pe trunchiul lipicios de la rășină și și-a ridicat ochii spre vârf, coamă neagră pe fondul cenușiu al cerului. Ploaia îi cădea pe față și îi uda ochii. Mătușa i-a deschis o umbrelă deasupra, dar Louise a respins-o. Ploua peste ea, care nu avea lacrimi. S-a întors, drumul își derula panglica și venea înspre ea de atât de departe. I-ar fi plăcut să vadă apărând în acel moment mașina părinților, pentru a se agita și a le face semne largi ca apoi să-i vadă luând încetișor acest viraj și în final să le facă un mic semn cu mâna în timp ce se îndepărtează. Poate că tatăl ei ar fi zis în acel moment că i s-a părut că a văzut pe cineva pe marginea drumului, poate i s-ar fi părut că zărește în oglinda retrovizoare o siluetă vagă făcându-le cu mâna…

S-a trezit din această visare în brațele unchiului care îi ștergea obrajii, în timp ce mătușa îi usca fruntea. S-a ridicat în picioare și s-a întors spre strada pustie. Cum ploaia se întețea a fost adusă înapoi la mașină. Era întrebată dacă era bine și ea răspundea că da, pentru că nu putea să spună că avea chef să rămână acolo, în acel viraj, pentru a-i aștepta și a le face semn cu mâna, în speranța că vor reveni a doua zi acasă.

Louise tremură în fotoliu. Își ridică gulerul hainei groase, își caută căciula într-un buzunar și și-o îndeasă pe cap. Ochii îi sunt obișnuiți cu întunericul și observă o lucire oarecare, a cărei origine nu reușește s-o determine. Poate sunt lucarnele toaletelor de la etaj. Formele întunecate ale mobilelor din jurul ei o liniștesc ca o turmă binevoitoare care s-a atașat de această musafiră familiară, recunoscând-o poate ca pe mica lor ciobăniță care alergase printre ei, pe sub ei, în timpul anilor fericiți.

Lumina ecranului aproape o șochează.

Sam. Mai am timp.

Auzise că jandarmii nu găsiseră urme de frână. Că mașina părăsise șoseaua la mai mult de o sută la oră, așa cum dovedea și vitezometrul blocat în momentul impactului. Era ora unsprezece dimineața, într-o zi de sâmbătă. Se duceau la niște vechi prieteni care trăiau lângă Mont-de-Marsan. Mama voia s-o revadă pe Mado, prietena ei cea mai bună, atâta timp cât încă mai putea să vorbească, să meargă, s-o îmbrățișeze, atâta timp cât încă mai putea să smulgă de la viața care îi rămăsese câteva momente de fericire. Mado râdea tare, Mado avea niște ochi mari de culoarea alunei, suavi, cu gene lungi care clipeau tandru când vă asculta, și mama spunea că în compania ei avea impresia că moartea mai avea puțină răbdare.

Când ea spunea lucruri de acest fel tata se ridica încet și mergea spre fereastră pentru a privi în grădină ceea ce era de văzut acolo, prunul, gardul viu, acoperișul casei vecine, cerul, adică aproape nimic.

Louise îl surprinsese de mai multe ori plângând cu capul sprijinit de geam, de când aflase diagnosticul: tumoarea nu era operabilă. Va crește încet timp de mai multe luni, producând daune cognitive, apoi motorii. Șase, douăsprezece luni? Am putea încerca un protocol de chimioterapie care dăduse uneori rezultate. Mama a spus:

hai să încercăm. E mai bine să-ți pierzi părul decât capul, asta dacă cumva funcționează. Și și-a pierdut părul. În momentul accidentului începuse să îi crească la loc, cărunt, și tata spunea că așa, cu părul scurt, semăna cu Catherine Sauvage. Cine e? întrebase Louise. E un nume frumos. Dar nu i s-a răspuns. Ea îi simțea cum se îndepărtau de ea, uneori, singuri în lumea lor, chiar și când o luau în brațe și o acopereau de sărutări dulci și dureroase ca niște despărțiri.

E sigură: el a luat-o de mână și a accelerat. S-au privit, și-au zâmbit. Louise îi vede de parcă ar fi fost așezată pe bancheta din spate.

Un suspin, unul singur, o trezește din toropeala reveriei. Prostii. Se ridică în picioare, își freacă obrajii pentru a-și reveni, privește ora la telefon. Sunt în întârziere.

Sam înaintează spre ea, cu figura acoperită de gluga impermeabilului galben, ca un mic matelot puțin beat, făcând slalom printre copiii și adulții care încă așteaptă în fața porții sau se îndepărtează sub ploaie. Ea se apleacă, îl sărută și mormăie amândoi ca niște animăluțe sub gluga prea mare, spunându-și prostioare. E ca un joc cu un rechin ciocan și niște sardine. Louise scoate un mic țipăt în timp ce se ridică. Un țipăt de sardine. Sam izbucnește în râs și primește o picătură mare de ploaie în ochi. Se grăbesc spre mașină. Louise privește întotdeauna în jurul ei, în toate părțile, și nu vede nimic. Două zile fără niciun apel sau sms de la Lucas. Poate e în pușcărie. Sau mort din cauza vreunei lovituri de cuțit dintr-o încăierare. Să nu visăm. Adevărata veste bună e că mâine nu se face școală și vor putea să se uite la un film. Louise a găsit între DVD-urile părinților ei *Prințesa Mononoké,* pe care l-a văzut când era mică. Lui Sam o să îi fie puțin frică. O să se ghemuiască lângă ea. O să le fie bine împreună.

Nimic în parcarea din fața blocului. Louise o salută pe Aurelie, vecina de la cinci. Vremea, munca. Ea e învățătoare. Spune că ea și prietena ei ar vrea să aibă un copil. Un băiețel precum Sam, iată, inteligent și frumușel, exact ca el. Discută tot timpul cu partenera ei, Lisette, dar e complicat. Sam nu-și ia ochii de la ea. O strânge pe mama lui de mână, se lipește de ea. Într-o seară, acum câteva săptămâni, după ce vorbiseră despre asta pe hol, micuțul izbucnise în lacrimi. Îi era teamă că Louise i-l va da lui Aurelie, ca să aibă și ea un băiețel. Louise i-a jurat.

E ca și cum mi-aș tăia mâinile și picioarele. Nu ar mai rămâne nimic din mine, decât o mare tristețe. Sam a privit-o îngrozit, imaginându-și-o, fără îndoială, pe mama lui mutilată în acest fel, și s-a aruncat asupra ei țipând de frică. Louise i-a mai jurat o dată, incapabilă să găsească alte cuvinte pe care să i le spună, pentru că cele care îi veneau în minte erau îngrozitoare. Micuțul adormise cuprins de frică și groază. A doua zi, la trezire, Louise a găsit pe noptiera lui trei dintre soldăței plini de urme de tăieturi cu lama și înțepături. Făcuse asta ca să-i facă să ridice garda, spusese Sam. Dar acum e în regulă.

Își caută cheile în poșetă. I-a dat lui Sam bagheta pe care au cumpărat-o în drum spre casă. În spatele ei se aude o mișcare, un țipăt înăbușit o face să se întoarcă. Sam în brațele lui Lucas, care i-a acoperit acestuia gura cu mâna. Ochii lui Sam sunt ieșiți din orbite și plini de lacrimi. Picioarele lui se agită în gol, încercând să-l lovească.

— Deschide. Mișcă.

Louise nu tremură. Broasca și cele două încuietori trosnesc când se deschide ușa, rămâne fără aer în fața întunericului din apartament, de parcă s-ar fi pregătit să se arunce în gol. Lucas îl ține în continuare pe micuț și îi împinge în fața lui. Ea intră în sufragerie, întinde mâna în partea dreaptă pentru a aprinde lumina.

— Așază-te acolo.

Lucas îi arată canapeaua. El se așază într-un fotoliu cu Sam pe genunchi. Sam a rămas cu gura deschisă, înghițindu-și suspinele, cu sprâncenele încruntate și un aer furios. Louise îi caută privirea, i-o întâlnește, încearcă să-l facă să înțeleagă că totul e în ordine, așa că băiatul clipește din ochi de două ori.

Dintr-o dată Lucas îl îndepărtează pe băiat de el și-l fixează cu privirea.

— Cine e tatăl tău? Ha, Samir? Ea îți zice Sam, dar e un nume de arăboi, nu-i așa? Deci cu cine s-a mai tăvălit curva de maică-ta? Cum se numea? Mohamed? Farid? Nourdine? Știi ce le fac nenorociții ăia copiilor? Stai să-ți arăt.

Și scoate un cuțit din buzunar, îi întinde lama, i-o pune la gât lui Sam. Sam plânge fără zgomot. Louise se ridică urlând.

— O mișcare și-l tai. Fă doar o mișcare. N-am nicio problemă.

Louise se așază la loc. Se sufocă precum într-o cușcă de sticlă aburită. Se aude spunând „lasă-l pe el, nu ți-a făcut nimic, e doar un copil. Te rog. Ai fost mereu corect față de el. Îi aduceai bomboane, îți amintești?”

Lucas dă din cap. Nu, nu vrea să-și amintească. Chipul lui are luciri ca de ceară. Uneori ochii îi ies din orbite. A băut și probabil a luat și droguri. Cocaină. E pe cale de a-și pierde controlul. Încă ține vârful cuțitului sub bărbia lui Sam. Te rog, spune ea din nou. Lasă-l.

Lucas îl strânge pe Sam în brațe pentru a-l săruta pe păr. Vezi ce mult îl iubesc pe bastardul tău? Ce mai vrei?

Dintr-o dată îl ridică pe băiat, îl scutură și-l trântește de podea. Uită-te ce mi-a făcut! Idiotul ăsta s-a pișat pe mine! Nici măcar nu ești în stare să-l ții curat, până și scroafele știu să-și crească plozii mai bine!

Sam s-a ascuns sub masă, ghemuit. Louise nu-i vede decât spatele rotund, zguduit de hohote de plâns. Ea îi spune să se ducă în camera lui să se schimbe. Îi spune că nu-i nimic, nu-i nimic, dragul meu. Sam se strecoară printre picioarele scaunelor și apoi iese în patru labe pe culoar, fără niciun zgomot. Louise îl privește pe Lucas în timp ce se șterge pe coapse cu o batistă de hârtie. Bâiguie tot felul de înjurături. Ar fi trebuit să-i iau gâtul mizerabilului. Își ține cuțitul într-o mână și se șterge cu cealaltă, după care aruncă ghemul de hârtie spre Louise.

— Vino.

Își agită cuțitul spre ea. Se ridică, își desface pantalonii și își scoate mădularul.

— Vino, repetă el.

Louise nu se mișcă. Îi privește organul, forțându-se să zâmbească cu dispreț. Reușește să găsească puțin aer pentru a putea vorbi.

— Vai de capul tău. Un cuțit într-o mână, scula în alta. Tu te-ai văzut?

Lucas dărâmă măsuța cu o lovitură de picior. Blatul de sticlă explodează. Bufnitură. Louise se gândește la Sam care a auzit asta, cu urechea lipită de ușă. Lucas e deja în fața ei, o apucă de păr, pune lama cuțitului pe gâtul ei, îi forțează gura. Louise simte mirosul de alcool care transpiră din întregul său corp, simte mirosul acru al sexului lui, are impresia că suge un pește împuțit. Ar putea să-l muște, să încerce să-i transeze mizeria care se mișcă în gura ei și îi dă senzația de vomă, ar putea, dar

lama o rănește deja și simte cum se scurge puțin sânge călduț, aproape mângâietor, pe pielea ei.

Termină repede. Mormăie și o împinge. Ea scuipă și se șterge la gură cu o perniță care zace acolo, își reia suflul, scuipă din nou. Nenorocitule. Cuvintele îi zgârie gâtul. Tușește, cuprinsă de greață. Caută în jurul ei ceva pe care să i-l împlânte în stomac, un obiect de sticlă pe care l-ar putea sparge pentru a-i tăia gâtul. Nu e nimic. Găsește o telecomandă pe care i-o aruncă în față. Lovitura de picior în umăr o răstoarnă și se ghemuiește, cu mâinile în jurul capului și coatele pliate peste sâni. Lucas o prinde de păr și o lovește cu pumnul în ureche, o atinge în bărbie și Louise se ghemuiește și mai mult, cu spatele lipit de canapea pentru a evita lovitura de picior care ar putea s-o rupă în două și s-o paralizeze pentru totdeauna. Îl aude gâfâind deasupra ei, și-i simte respirația alcoolizată amestecându-se cu mirosul spermei care îi persistă în gură, iar el nu mai spune nimic, lovește și se înverșunează pe această masă compactă în care ea s-a transformat, contorsionistă abuzată, care ar putea încăpea într-o valiză pe scena acestui circ dement.

Refugiată în adâncul propriei terori, pe Louise n-o mai doare nimic, nu știe dacă i s-a rupt ceva, dacă are vreun os sau organ afectat. Louise nu știe nici dacă sângerează, s-a ascuns undeva departe, într-un tunel impenetrabil, împreună cu fantomele ei, cu Sam, micuțul ei, cu cele câteva amintiri care îi fac bine, un tunel în care sălbaticul care s-a dezlănțuit asupra ei nu va intra niciodată și unde ea va putea muri înconjurată de comorile sale, ca o regină din Antichitate. Strânge mai tare brațele în jurul ei încercând să se cuibărească în fundul acelei grote, dar lovitura următoare nu mai sosește, nu mai aude decât răsuflarea lui Lucas înțepenit deasupra ei, apoi soneria, frenetică și bubuiturile din ușa de la intrare, apoi strigătele, Louise! Deschide! Am anunțat poliția! Sunt pe drum!

Naïma.

Lucas se îndepărtează, Louise îi vede printre lacrimi silueta avântându-se prin întunericul culoarului, aude ușa deschizându-se și lovindu-se de perete iar apoi țipătul, agitația unei lupte și în final, în liniștea care îi apasă timpanele care îi pulsează, gemetele prietenei ei.

19

Nu mai doarme. Două nopți cu ochii larg deschiși, privind tavanul pe care de-abia dacă îl distinge, pătrat palid cu o lucire bătrânicioasă, apăsându-l, amenințând că va coborî imperceptibil până într-o zi când îl va zdrobi.

Vise, totuși, are. Somnul îl cuprinde fără să se anunțe, apoi se retrage și îl abandonează, așa cum face marea cu toate resturile, algele smulse, cadavrele. Și atunci trebuie să-și calmeze inima zguduită de furie și groază. Se scaldă din nou la reflux într-o baltă de apă călâie, rămas fără suflu, și nu e sigur dacă chiar a lovit-o pe mama, apoi se zbate, se ridică și se reazemă de capul patului, masându-și mâna încă fierbinte și aproape dureroasă din cauza loviturilor date, cu ochii în lacrimi.

Ea se lipea de el, cu gura machiată căutând-o pe-a lui, cu mâinile insinuându-se pe sub tricoul lui, iar el încerca s-o îndepărteze trăgând-o de păr, dar nu avea forță și ea își lipea fața de gâtul lui, și era foarte aproape s-o facă să cadă în patul care îl împiedica să se tragă în spate. Apoi a reușit s-o respingă urlând, nenorocito, termină cu chestia asta, dar cum ea venea mereu înspre el cu același zâmbet languros, cu ochii închiși, fiul meu, bărbatul meu, el a pălmuit-o, i-a tras un pumn în stomac dar ea nu se plia din cauza loviturilor, nu renunța, și-și întindea în continuare brațele spre el, nu, mamă, implora el, nu, nu face asta, și continua s-o pălmuiască, îi lovea figura cu lovituri de pumn, sperând să audă cum i se sfărâmă oasele feței, dar zâmbetul ei de femeie beată nu i se ștergea niciodată de pe față, un cuțit, i-ar fi trebuit un cuțit pentru a-i sfâșia masca asta debilă, dar el nu avea decât mâinile goale, urla, o înjura, o ținea departe de el, cu brațele întinse, cu mâna strânsă în jurul gâtului ei, și când dintr-o dată ea a căzut în genunchi, gemând și plângând, cerându-și iertare, el a suspinat de tristețe și s-a trezit în lacrimi, întins în acest pat umed de sudoare.

Nu mai doarme. Asta nu înseamnă a dormi. Ar vrea să se piardă în somn, să se afunde în neant pentru a se trezi un om nou și curat în zori, pentru a începe cu dreptul o nouă zi. Să uite. Să se trezească într-o zi precum un amnezic care renaște în inocență.

Asta a încercat să-i spună câinelui aceluia noaptea trecută. A ieșit în jurul orei trei dimineața și a alergat mult în aerul umed, apoi a mers la întâmplare, de-a lungul autostrăzii, pe podul care vibrează la trecerea camioanelor, a rătăcit pe străzi necunoscute, văzând uneori lumină la câte o fereastră, o siluetă în spatele unui geam. S-a întors la un moment dat și a văzut câinele care îl urmărea de la distanță. Un câine negru care s-a oprit și s-a uitat la el, cu botul plecat și apoi s-a dus la el când Christian s-a aplecat, l-a chemat și a întins spre el mâna pe care animalul a venit și a adulmecat-o.

I-a vorbit câinelui mângâindu-l pe cap, l-a întrebat ce făcea acolo, eu aștept zorile, dar ar trebui să dorm, firește că ție nu-ți pasă, nu poți înțelege. I-a povestit tot ce aștepta de la imposibilul său somn și despre ziua care ar trebui să vină, atât de diferită de celelalte, o zi cu adevărat nouă, cu oameni pe care să nu-i cunosc, care nu ar ști nimic despre mine și nu m-ar întreba nimic.

Câinele părea că-l ascultă, cu capul său mare așezat în podul palmei, din ce în ce mai greu, de parcă urma să adoarmă. Vântul a început să sufle în rafale, aruncând asupra animalului și a omului câțiva pumni de burniță. Dintr-o dată câinele s-a scuturat, apoi a căscat, s-a întins și s-a frecat frenetic în spatele unei urechi.

Christian a privit în jurul lui străzile pustii și încețoșate. Câinele, absorbit de propria toaletă nu se mai interesa de el. Câine prost. Hai, cară-te! I-a tras un picior pe care câinele l-a evitat, apoi a reînceput să meargă, cu capul tras între umeri, cu figura udă și frigul începând să treacă prin materialul puloverului său. Aproape că alerga, dar oboseala îi anchiloza picioarele. I se părea că ar fi putut să adoarmă chiar acolo, pe trotuar, în ploaie. A grăbit pasul cât de mult a putut. Era aproape 4:30. Gândul la ziua de muncă ce se anunța, la fețele lor, ale tuturor, în autobuz, la muncă, la livrări, la camionul care trebuia manevrat, ideea că va trebui să le vorbească, să se prefacă interesat de documentele lor, de clienți, să asculte, da, sigur, nicio problemă, nu vă faceți griji, să pronunțe toate acele cuvinte goale pe care le aruncăm în jurul nostru cât e ziua de lungă, pentru a ne arăta aprobarea, docilitatea, supunerea, deși în cea mai mare parte a timpului am putea spune da, bine, am înțeles, nu mă mai enerva, o să mă ocup de rahatul tău de treabă, deci închide dracu' gura aia, perspectiva de a trebui să înfrunte toate astea fără să

fi dormit, simțind în picioare, pe toată durata zilei, dorința de a se culca oriunde, de a moțăi chiar și pentru o oră, i-a smuls un răcnet de furie și de epuizare.

Cotind într-o parte la colțul unei străzi și-a dat seama că animalul îl urmărea. A făcut trei pași amenințători în direcția lui pentru a-l speria, dar câinele s-a oprit, cu un aer temător și apoi a reînceput să meargă în urma lui. Uneori, între două felinare, din câinele atât de negru nu se distingeau decât ochii strălucind cu reflexii albăstrui. O rafală de vânt mai puternică decât celelalte l-a obligat pe Christian să întoarcă privirea și a înlemnit văzând trotuarul gol. Nu era nimic în locul acela. Nicio mașină parcată. A așteptat în van să vadă animalul reapărând. Nu era departe de casă, așa că a grăbit pasul în ciuda oboselii din picioare. Privea în toate părțile, pândea zonele umbroase. Se aștepta să revadă câinele care l-ar fi putut urmări din umbră, ascuns în blocurile de întuneric. Poate că vor mai veni și alții, o întreagă haită de câini, care-l vor înconjura, din ce în ce mai aproape, mârâind și arătându-și colții. Nu mai era decât un copil bătrân, împins în față de frică, rămas fără suflu, care a trântit ușa blocului în spatele lui gemând.

Dă la o parte cearșaful și cuvertura și se ridică. Rezonanțele visului se atenuează și inima i se liniștește. Ora două dimineața. La fereastră e încă noapte, cu calmul ei neliniștitor. Se duce în bucătărie și bea apă de la robinet. Pierde vremea în mica sa sufragerie, deschide calculatorul, se uită la un film porno cinci minute, apoi închide totul pentru că se vede din nou în furgonetă, cu femeia aplecată deasupra lui, cu gura ei dulce, și îl cuprinde din nou aceeași furie și se lovește între picioare de două, trei ori și se prăbușește pe jos de durere, pe gresia rece, unde se ghemuiește mârâind, așa-ți trebuie, așa-ți trebuie bâiguie el, mizerabilo.

Când se trezește își desface picioarele încet și se răsucește pe spate, cuprins de răceala solului, într-un întuneric care-l sperie. Se ridică în picioare și așteaptă ca tenebrele să înceteze să-i dea târcoale și apoi merge spre dormitor, cu fiecare mușchi dureros, și se prăbușește pe pat și se cufundă pe dată într-un somn adânc, precum o piatră în nămol.

20

Jourdan întâlnește la sosirea în parcare ambulanța SAMU, care rulează încet, după care se îndepărtează și pornește sirena la ieșirea pe bulevard. Câteva siluete întrevăzute în spatele geamurilor înghețate. Și-o imaginează pe femeia întinsă pe targă, cu doctorul aplecat deasupra ei, perfuziile, lumina palidă a neoanelor.

Mașini parcate în toate părțile, lumini albastre proiectate pe fațade, curioși pe la ferestre. Jourdan urcă la etajul trei. Coco îl întâmpină și începe să-i facă un rezumat, fără să-l lase să-și tragă sufletul. Nu e mare lucru, spune ea. Un caz de violență conjugală care a luat o întorsătură proastă, și o prietenă, chemată în ajutor de puști, a încasat două lovituri de cuțit.

Jourdan se oprește în fața ușii apartamentului 32. Urme de sânge pe jos, un polițist de pază sprijinit de tocul ușii, cu telefonul la ureche.

— Într-adevăr, nu e mare lucru. S-ar putea spune că nici n-a sângerat prea mult.

Coco dă din cap.

— De acord. O zi de rahat, vorbe de rahat. E mai bine așa? Azi l-am ajutat pe frate-miu să golească casa lui tata. Imaginează-ți că m-am întrebat dacă nu cumva există fantome. L-am regăsit peste tot, până în fundul celui mai mic sertar. Era prezent peste tot.

Jourdan o face să tacă cu un gest.

— Da. Știu cum e.

Coco ia un carnețel, își trage nasul și se șterge cu dosul palmei.

Victima, cea care a fost înjunghiată, se numește Naïma El Ghazi. Treizeci de ani, lucrează la aeroport. Două răni, una la stomac și alta lângă inimă. Fata de la SAMU nu se putea pronunța. Mi-a spus că a văzut și mai rău de atât. Agresorul se numește Lucas Poujaud. Treizeci și cinci. N-am apucat să verific dacă e cunoscut pe la noi. Fata avea în telefon o fotografie cu individul și am difuzat-o. Tehnicienii sunt pe drum.

Jourdan intră în apartament. O poșetă deschisă, o baghetă călcată în picioare. În sufragerie pe canapea stă o tânără brunetă, sprijinită pe spătar, cu ochii închiși. Are o bucată de tifon prinsă de gât cu leucoplast. Un băiețel stă

lipit de ea, părând că doarme. Așezată lângă ea, o polițistă o ține de mână. Când îl vede pe Jourdan intrând, polițista se ridică și îi vorbește cu voce joasă. Bărbatul a lovit-o, a obligat-o la o felație sub amenințarea unui cuțit. Prietena a venit, ne-a sunat înainte. Fusese anunțată de puști, care îi luase telefonul mamei lui din poșeta rămasă pe hol. Tipul a fugit dar când a ieșit a înjunghiat-o pe prietena care țipa și bătea în ușă. Acum îl căutăm. Sunt patrule peste tot. Nu avem adresa lui. Ea? Louise Andreau, treizeci și unu de ani. Ajutor la domiciliu. I s-a propus să meargă la spital dar a refuzat. Doctorul de la SAMU i-a făcut o injecție ca s-o calmeze puțin. Micuțul e Samir, ea îi spune Sam.

Mimică și zâmbet cu subînțeles din partea polițistei.

Jourdan nu îi întoarce zâmbetul. Mulțumesc. O să vorbesc eu cu ea.

Ocolește cioburile de sticlă și scheletul măsuței distruse. Își ia un scaun și se așază. Micuțul îl observă. Ochii lui fac un du-te-vino între chipul aplecat spre mama lui și banderola de poliție. Femeia deschide ochii, îl zărește pe Jourdan, suspină. Își revine cu greutate, strâmbându-se de durere. Își duce cu prudență mâna la urechea umflată și învinețită.

— Comandant Jourdan. Poliția Judiciară.

— Le-am spus deja tot.

— M-ar mira. Ați răspuns la întrebările lor, nu și la ale mele.

Ea dă din cap. Ochii îi sunt umflați de lacrimi și de oboseală. Îi aruncă o privire băiatului și apoi se ridică clătinându-se. Jourdan își întinde brațele pentru a o prinde și se ridică la rândul lui. Sunt bine, spune ea. Își mișcă brațul stâng, își rotește articulația umărului și din nou își strâmbă gura de durere.

— S-ar putea spune că nu v-a cruțat deloc.

Ea nu răspunde. Privește în jur nemișcată, în picioare lângă copilul ei, mângâindu-i părul cu vârful degetelor.

— Mi-ar prinde bine o țigară. Aș putea chiar să vă ofer una și dumneavoastră.

Își târăște picioarele până la poșetă.

— Veniți. Pe balcon. Sam, rămâi puțin aici, da?

Sam spune da din cap. Intrând în bucătărie ea își clătește gura la robinet.

— Am și acum gustul ăla în gură.

— Ați scuipat?

Ea se îndreaptă brusc de spate și se postează în fața lui. Palidă, cu ochii plini de lacrimi.

— De ce? Credeți c-ar fi trebuit să înghit și apoi să-mi ling buzele?

Jourdan are chef să-și lovească craniul de ușa unui dulap sau să-și bage degetele în priză. Agită o mână în fața lui de parcă ar putea împrăștia neînțelegerea dintre ei.

Femeia e deja pe balcon.

— Nu, bineînțeles, eu… criminaliștii vor ajunge în curând, am putea preleva o probă biologică.

Jourdan i se alătură. Ea îi întinde pachetul de țigări și o brichetă. Pledul care i s-a pus pe umeri alunecă și amenință să cadă. Jourdan îl pune la loc, urcându-l până pe ceafă, pe sub păr. O să răciți. Ea nu reacționează. Fumul pe care-l scoate e împrăștiat de adierea de vânt care a început să mături fațada imobilului. Se sprijină lipită de balustrada balconului, cu chipul ridicat spre cer. Jourdan e mai în spate. Nu vede din ea decât nasul și părul încâlcit, din care o șuviță se agită și îi ajunge peste ochi. Într-un sfârșit și-o dă la o parte și și-o trece pe după ureche.

— Deci, ce vreți să mai aflați? Am fost de două ori la comisariat, de două ori idioții ăia de polițai au refuzat să-mi accepte reclamația, spunându-mi că dacă o s-o mai facă, o să îi arate ei lui, gen bătăiță la funduleț, și acum, dintr-o dată, mi se trimite un comandant de la Poliția Judiciară, cu banderolă și tot tacâmul, ca în filme? Chiar trebuia s-o înjunghie pe prietena mea ca să fiu luată în serios? Ca să-și dea și ei seama că individul e periculos? Și dacă Naïma moare veți încerca într-adevăr să-l arestați?

Ea s-a răsucit spre el, cu ochii plini de lacrimi. Își strivește țigara cu piciorul și începe să plângă în liniște.

— Spune-ți-mi unde-l pot găsi.

— Până acum șase luni stătea la noua lui iubită, o alcoolică, sau drogată, nu știu prea bine. La Saint-Michel, pe strada Saumenude la numărul 14. Un fel de studentă, întreținută de tăticu' și care făcea pe curva pentru a-și plăti consumația. Și pe ea o bătea. Dar într-o zi ea s-a dus să depună reclamație împreună cu tăticu', care e avocat. Așa că tipul și-a luat jucăriile și s-a tirat. S-a dat la fund pentru o perioadă… N-avea chef să se întoarcă la răcoare.

— A fost la închisoare? Când? De ce?

— A ieșit acum șapte sau opt ani. Mi-a zis doar că făcuse niște prostii.

Jourdan își ia telefonul, sună la birou. Răspunde Bernie. Tocmai urma să plece. E aniversarea fiului său. Unsprezece ani. Restaurant. Cinema.

Lui Jourdan nu-i pasă. Lucas Poujaud. Eliberat în 2011 sau 2012. Posibil să avem ceva.

Bernie spune: chiar așa? întreabă dacă nu mai poate aștepta până mâine, pentru că acum se duc cu toții la un pahar pe care-l dă Colin, un căpitan de la Antidrog care tocmai a fost promovat comandant și pleacă în Guyana. Nu, nu poate aștepta. Rahat, spune Bernie și închide. Jourdan se întoarce în apartament și-o sună pe Coco. Tehnicienii de la IJ sunt pe cale de a se instala. Îi spune lui Coco să-l sune pe Bernie și apoi să se întoarcă la sediu pentru cercetarea lui Lucas Poujaud. E ziua băiatului lui, spune Coco. Cred că nu i-a convenit deloc lui Bernie. De unde știi tu asta? Din calendar. Coco îi explică faptul că au creat un calendar pentru tot grupul și l-au afișat deasupra cafetierei. Zilele de naștere ale copiilor, ale partenerilor.

Chiar și pentru Barbara și Marlène? Jourdan nu îndrăznește să întrebe. Louise Andreu și-a aprins altă țigară și îi privește pe geam. Jourdan îi întâlnește privirea și îi zâmbește. Nu știe de ce zâmbește. Iese pe balcon și o roagă să-l scuze. I se pare că observă o ușoară mișcare de uimire, o expresie fugară de surpriză sau neîncredere în ochii ei. Nu știe de ce a utilizat această formulare elaborată, puțin cam prețioasă și foarte convenabilă.

Ea îi propune încă o țigară, pe care el o refuză.

— Vorbiți-mi despre Lucas Poujaud.

Ea suspină, murmură, nu vreau, fir-ar, apoi se întoarce cu spatele și se sprijină cu coatele pe balustradă.

— Ce vreți să va spun despre el?

Vocea ei e înăbușită și se pierde în noapte. Jourdan se apropie cu un pas, apoi rămâne nemișcat.

— Ce-aș putea să vă spun? O poveste frumoasă care a început bine și s-a terminat în sânge. Povestea unei idioate care a crezut prea mult timp în Făt-Frumos, povestea viperei pe care țăranul de treabă o încălzește la pieptul lui și care se întoarce împotriva lui și îl mușcă? Cred că exista o fabulă a lui La Fontaine pe care mama mi-a spus-o într-o zi și care m-a înfricoșat. Așa că iată: imaginați-vă că la început era amabil, frumos, deloc

mitocan, și aducea mereu ceva pentru Sam, iar Sam îl iubea mult, ca și mine de altfel, ceea ce m-a făcut să accept să-l văd tot mai des și apoi să-l las să se instaleze aici puțin câte puțin, să stea câteva zile, să mergem la cinema, să ieșim la o pizza din când în când, să ducem o viață normală mai exact. Vă dați seama ce visam eu? Pe scurt, țeapa clasică, și când a venit prima palmă am crezut că eu am fost de vină… poate că fusesem cam nesimțită, nu mai știu, sau poate avusesem o zi grea, ah, da, nu înțelegea de ce nu voiam, în fine… I-am spus că eram extrem de obosită și cum el tot insista, i-am spus că dacă s-ar fi apucat și el să muncească cu adevărat ar fi înțeles ce înseamnă oboseala. Mi-am cerut scuze imediat, era nasol să-i reproșez că nu-și găsește de lucru.

— Și chiar își căuta?

— El așa zicea. De fapt, se trezea pe la zece, umbla brambura toată ziua și se întorcea seara spunând că nu găsește nimic. Deseori aducea prăjituri, o sticlă de vin sau bomboane pentru copil.

— Bani?

— Avea economii, așa zicea. Făcea tot felul de servicii unor oameni care îl plăteau pentru ele.

— Ce fel de servicii? L-ați crezut?

— Da, l-am crezut. Credeam cu adevărat că în timp se va liniști, că-și va găsi de muncă, și că din cauza asta era nervos și violent. Spunea că atunci când va fi mai bine o să-i facem un frățior sau o surioară lui Sam. Și asta mă liniștea, vă dați seama?

Tace. Privește în jos, de la înălțimea balconului.

— Într-o zi a plecat. Când m-am întors acasă lucrurile lui nu mai erau la locul lor. Luase și cheile, așa că am schimbat yala. Credeam că s-a terminat și de fapt atunci a început. Stătea la iubita lui, dar nu mă lăsa deloc în pace.

Se întoarce spre interiorul apartamentului.

— Cred că vă caută cineva.

Tehnicienele îl informează pe Jourdan că ele au terminat. Își scot combinezoanele, își strâng gențile și pleacă închizând încet ușa în spatele lor. Jourdan tresare zărindu-l dormind pe canapea pe micuțul de-a cărui prezență uitase complet.

Louise se apleacă asupra fiului ei și vrea să îl ia în brațe, dar renunță din cauza durerii de rinichi. Se ridică masându-și spatele.

Jourdan ridică băiatul. Nu-și mai amintea cât de puțin cântărește un copil. Unde? Louise o ia înainte de culoar. Intră în cameră, veioza de pe noptieră împrăștie o lumină verde-albăstruie. Jourdan pune copilul pe pat, îi scoate șosetele, puloverul. Micuțul nu opune rezistență. Corpul lui e moale, suplu și cald. Jourdan face din nou niște gesturi pe care nu credea că o să le mai facă vreodată. Barbara se zbătea mereu, chiar și în somn, când era dusă la culcare și trebuia dezbrăcată. Jourdan nu trage decât cearșaful peste umerii puștiului pentru că în cameră e foarte cald. Îl privește cum se răsucește, își întinde picioarele, plescăie din buze de parcă i-ar fi sete.

— Nici măcar n-am apucat să mâncăm, spune Louise. A înfulecat un melc cu stafide când am trecut pe la patiserie, dar de atunci nimic.

Jourdan iese din cameră. O aude pe femeie vorbindu-i încetișor fiului ei.

În bucătărie, aerul proaspăt de afară se năpustește pe fereastra pe care o închide. Trage un scaun, se așază pe el și se sprijină cu coatele pe masă. Recapitulează ceea ce a aflat de la Louise Andreu: nimic folositor. Povestea unei femei persecutată de un pervers, o banalitate în care răul se prinde și se cuibărește pentru a-și răspândi infecția. Aruncă o privire spre fotografia individului, i se pare că are un aer taciturn, o privire impenetrabilă. Ca un calculator. Manipulator. Dar figura de ticălos nu-l definește pe ticălos. Toți polițiștii știu asta, sau ar trebui s-o știe. Mai puțin toți cei care vor s-o ignore și pe care nu ar trebui să-i întâlnești când patrulează, dacă moaca ta nu e pe placul lor.

Jourdan aude cum curge o apă, cum se închide o ușă. Femeia intră în încăpere și schițează un zâmbet. S-a schimbat: colanți negri, pulover mov larg. Și-a strâns părul în vârful capului în formă de palmier înclinat. Și-a lipit un pansament pe tăietura de la gât. Mulțumesc, spune ea cu voce joasă. Pentru că l-ați culcat pe Sam.

— Ce a văzut?

— Nimic. Nu e vorba despre ce a văzut. Nemernicul ăla i-a pus cuțitul la gât. Vă vine să credeți?

Jourdan ar vrea să-i spună că în materie de abuzuri, violență și alte nenorociri crede că totul e posibil.

— De ce credeți că a făcut asta?

Ea se ridică, iese din cameră. Se aude zgomot de sticle. Se întoarce cu bourbon și două pahare. Le pune pe

masă.

— Ca să mă sperie, să-mi facă rău, de asta.

— Și copilului, i-ar fi putut face rău? Ați spus că se atașase de el, că îi aducea cadouri.

Punând această întrebare Jourdan îi revede în minte pe cei trei copii morți, întinși pe culoar, cu un glonț în ceafă. Cédric Caminade își adora copiii. Și-ar fi dat viața pentru ei.

— Era praf, băuse cu siguranță. L-am mai văzut în starea asta de două ori. Își pierde complet controlul. O dată aproape că l-a omorât pe un tip care se holba la mine într-un parc de distracții. Trăgeam cu carabina și el i-a lipit pușca încărcată de ochi. Noroc că tipul de acolo și-a păstrat sângele rece și a reușit să-l facă să se răzgândească. Dumnezeule, avea degetul pe trăgaci… Altă dată a spart un parbriz cu pumnul.

Louise împarte paharele și își toarnă bourbon. Serviți-vă, dacă vreți.

Telefonul lui Jourdan vibrează, e Corine:

Naïma El Ghazi în afara oricărui pericol.

Îi arată Louisei mesajul. Ochii femeii se umplu de lacrimi. Își ridică paharul și zâmbește cu obrajii uzi. Jourdan își pune niște bourbon. Ciocnesc. Jourdan o privește pe femeia care fixează fundul paharului și continuă să zâmbească. Aruncă o privire în jurul lui și zărește un sul de hârtie de bucătărie, se ridică pentru a rupe o bucată și i-o întinde.

— Nu stricați vestea bună.

Ea se șterge la ochi, își suflă nasul. Își cere scuze și apoi aruncă o privire spre pendula nemișcată.

Jourdan se uită la ceas.

— O să plec și eu.

Stă în picioare, cu mâinile pe spătarul scaunului.

Louise e nemișcată. Își ridică ochii, pleoapele îi clipesc repede.

— Nu v-ați terminat băutura.

Își golește paharul. I-ar plăcea să se așeze la loc și să rămână acolo, în fața acestei femei, și să vorbească cu ea. Îi place mult vocea ei puțin răgușită. Ca și cum ceva s-ar fi rupt acolo, acum mult timp. Parcă ar fi un voal, de-o eleganță tragică, pus peste tot ceea ce spune, chiar și atunci când furia și durerea o fac să vorbească ciudat. Trebuie să plece. Îi repetă că trebuie să plece, că mai are

de muncă. Iese cu oarecare bruschețe din încăpere și-i aude scaunul răcâind podeaua.

— Vă conduc.

I-o ia înainte pe holul de la intrare, aprinde lumina, deschide ușa. Pe prag se vede sângele Naïmei, șters în grabă. Louise întoarce privirea.

— Vreți să…

— Nu. O să mă ocup eu. Nu e treaba dumneavoastră.

— Chiar și după ce curățați, nu se mai ia. Vreau să spun… Rămâne aici.

Jourdan își lovește ușor fruntea cu indexul.

— Știu.

Rămân tăcuți câteva secunde privind urmele întunecate, apoi Louise e scuturată de un frison și se dă la o parte pentru a-l lăsa să treacă.

— Mulțumesc, spune ea. Mulțumesc pentru tot.

El scoate din portofelul cu cărți de vizită un cartonaș pe care își scrie numărul de telefon personal.

— Vă rog să nu ezitați. Orice ne-ar putea ajuta să-l reperăm…

Nu ezitați, își repetă el coborând scările.

Se hotărăște să dea o raită pe la birou. Ajuns în mașină deschide radioul și lasă să se depene noutățile din lume. Președintele francez nu acceptă să se vorbească despre violența poliției. Americanul, la rândul lui, nu are nimic de spus despre moartea unui bărbat negru, neînarmat, ucis de cinci gloanțe primite în spate. Cel turc bagă la închisoare o scriitoare și-și arestează opozanții. Fâșia Gaza a fost bombardată de către aviația israeliană ca răspuns la niște tiruri cu rachete artizanale soldate cu patru morți. Greve în spitale, manifestații masive. Doamna ministru promite că se vor deschide negocierile.

Jourdan închide. Niște idioți. Privește în jurul lui orașul scufundat în noapte, siluetele liniștite ale trecătorilor, clădirile, luminile, mașinile care trec în sens opus, semafoarele din intersecții derulându-și imperturbabile codul de culori, acest decor nocturn, specific civilizației industriale, și se întreabă cum de toate astea încă mai funcționează, toate aceste rețele, această energie, acest asamblaj complex, atât de mult i se pare că seamănă cu un castel din cărți de joc căruia i se adaugă fără încetare cărți, una și apoi încă una, pariind pe stabilitatea întregului sistem. Jourdan e convins că se va

nărui într-o zi, că luminile se vor stinge, că imaginile de pe ecrane și vocile născute în depărtări nu vor mai ajunge nicăieri, pierdute în distanțe de nestrăbătut, precum acele ueduri absorbite de deșert. Nu știe când sau cum, dar este sigur că asta se va întâmpla, haos climatic, incendii gigantice, epidemii, conjugările răului sunt deja imprimate, regulile lor implacabile cunoscute de toată lumea, dar numai la viitor. Timpuri barbare către care încă îi învățăm pe copii să se îndrepte.

Îl ținea pe copilul acela în brațe și era atât de ușor.

Corine i-a lăsat un post-it pe birou: Lucas Poujaud, doi ani pentru violență cu circumstanțe agravante. Șase luni când avea 17 ani, pentru tâlhărie cu violență în recidivă, condamnări necumulate. Jourdan se uită din nou la fotografia lui: chiar ai față de așa ceva.

Petrece două ore citind niște proceduri, consultând fișiere, apoi adoarme cu capul de birou fără să-și dea seama. E aproape ora unu noaptea când e trezit de un telefon care sună și nu se mai oprește într-un birou vecin. Ar trebui să se culce. Să-și întindă undeva durerile de mușchi, care-i chinuie spatele și picioarele.

Se va culca lângă Marlène, pe care știe că o va trezi, dar va adormi la loc înaintea lui.

21

Naïma cufundată în pat, cu ochii ațintiți spre fereastră, cu perfuzii înfipte în brațe, se mișcă cu greutate, făcând mici grimase, care o împiedică să zâmbească atunci când o vede pe Louise intrând. Dulceața pielii ei, mirosul corpului ei, atingerea mâinii ei pe gâtul Louisei, îmbrățișarea precaută care le ține lipite una de alta pentru un moment. Lacrimile care li se ivesc în ochi și pe care le alungă cu același gest din vârful degetelor.

Louise se așază foarte aproape de ea, o ia de mâna caldă, se îngrijorează că are febră, nu, e ok, o să ies vineri dimineață.

Își vorbesc în șoaptă, ce faci, cum ești? Și Sam?

Își povestesc teama, durerea. Uneori li se taie răsuflarea și nu reușesc să-și termine fraza, răgușesc și tușesc ca să-și dreagă vocea. Naïma ridică cearșaful și-i arată pansamentul gros lipit deasupra coapsei, drenajul sangvinolent care iese de acolo, lama a trecut chiar pe lângă rinichi, apoi își mișcă degetele brațului ținut în fașă, mușchiul umărului străpuns, o să am niște cicatrici superbe, ca de la război.

Louise își scoate puloverul, își arată vânătăile de pe spate, de pe brațe, încep să se îngălbenească, își dă cu cremă de arnică, n-a vrut ca doctorul să-i dea concediu mai mult de patru zile. Naïma iese vineri, în ziua în care Louise se întoarce la muncă.

Te doare? Da, nu. Cu analgezice merge.

Și Sam?

Sam nu mai vorbește despre asta. Se lipește de Louise imediat ce se așază pe scaun și nu o mai lasă din ochi din momentul în care ajunge acasă. Nu se mai joacă în camera lui ca înainte. Își aduce lucrurile, jucăriile, monștrii și cuburile de lego în bucătărie în timp ce ea pregătește de mâncare și-l aude cum se joacă de-a războiul cu toate creaturile alea, cum mormăie și bombăne, cum suflă și simulează urletele lor atunci când cad de pe masă în abisuri în care se pot imagina arzând flăcările Infernului. La școală Louise n-a zis nimic pentru că-i e rușine.

Rușine?

Naïma se strâmbă pentru că s-a ridicat prea brusc, iar durerea a imobilizat-o cu o înțepătură.

Louise îi explică că-i e rușine de ea însăși. Nu c-a fost bătută, dar pentru că a permis asta, pentru că a lăsat să treacă prea mult timp înainte să facă ceva. Ea, chiar și la poliție, nu îndrăznea să spună ce problemă avea. Prima oară m-am așezat la coadă la recepția comisariatului și era un cretin de polițist care se holba la mine în timp ce se ocupa de un tip care venise să facă scandal că niște tineri făceau zgomot cu motocicletele pe strada lui. Polițistul se uita la mine de parcă aș fi fost eu bănuită de ceva, nu ca la o reclamantă. De parcă eu greșisem cu ceva, înțelegi? El ar fi trebuit să-și dea seama de la o poștă când o femeie e bătută. Polițiștii ăștia, având în vedere câte văd, ar trebui să aibă un fler special în astfel de probleme. Probabil că avem toate ceva aparte, vreun semn pe față sau ceva, chiar și atunci când nu avem vânătăi. Un aer temător, precum câinii bătuți, sau ceva de genul ăsta, nu știu exact… Sau poate că echimozele au un miros specific și tipii ăștia ar trebui să fie capabili să-l repereze. În orice caz, polițistul ăsta se holba la mine pe deasupra umărului idiotului ăluia care se smiorcăia din cauza zgomotului, așa că m-am ridicat și am plecat și îi simțeam privirea înfiptă în spate. De data aia am ținut totul pentru mine și am plâns toată noaptea de furie, îți jur, dacă n-ar fi fost Sam m-aș fi dat cu capul de pereți sau m-aș fi aruncat pe geam, aveam pur și simplu impresia că nu valorez absolut nimic, că nici măcar nu merit să trăiesc și ajunsesem să cred că nemernicul ăla avea dreptate să mă lovească și să se comporte cu mine așa cum o făcea, pentru că chiar asta meritam, pentru că eram atât de ușor de dominat și de manipulat…

Spune totul dintr-o dată, până își pierde suflul, iar vocea îi e pe alocuri gâtuită și Naïma este cea care îi ia acum mâna într-a ei. Se privesc. Tac și își zâmbesc, își strâng mâinile, de parcă nu ar mai fi existat cuvinte disponibile pentru a-și spune acele lucruri.

O infirmieră intră în încăpere, împingând în fața ei o măsuță cu medicamente și se oprește în fața celor două femei tăcute care se țin de mână. Și-a lipit pe bluza albastră o bucată de leucoplast pe care scrie GREVĂ. Temperatura, tensiunea. Pansament. Louise trebuie să iasă. Pe culoar trece un tânăr care trage după el un suport de care atârnă două pungi cu perfuzii. O fixează pe

Louise cu privirea, iar ea îi șoptește un bună ziua căruia el nu-i răspunde, după care se îndepărtează, lent, cu un pas nesigur, sprijinindu-se de căruciorul său cu roți. Louise își dă seama că obrajii îi sunt scăldați în lacrimi și astfel înțelege curiozitatea individului. De parcă ar fi atât de neobișnuit să vezi pe cineva plângând într-un spital. Găsește o batistă de hârtie în poșetă, se șterge la ochi și-și suflă nasul și îi e ciudă pe lacrimile astea care curg singure.

Infirmiera iese din încăpere și se apropie de calculatorul instalat pe o masă cu rotile. Louise întreabă dacă Naïma este bine și femeia îi spune că da, că a avut mare noroc, doar cu câțiva centimetri dacă ar fi fost mai… A pierdut mult sânge, acum trebuie să se refacă.

Naïma s-a ridicat pe pernă. Atunci Louise își dă seama cât este de palidă, cu pielea ei bronzată umbrită de nuanțe cenușii. Apoi Naïma zâmbește și asta îi redă strălucirea feței.

Tu ești sora mea, se gândește Louise.

Încep să vorbească despre ceea ce vor face când Naïma va ieși. Louise îi propune să vină să stea la ea câteva zile. Naïma ezită. Și Sam? Sam va fi încântat, ce vorbești! O să facem o masă festivă. Șampanie, langustine, stridii, prepelițe cu *foie gras*. O să găsim o rețetă pe internet. Naïma nu știe ce să zică.

Se deschide ușa. E Fousia, mama ei, și Nawel, sora mai mare. O îmbrățișează pe Louise și se năpustesc asupra Naïmei. Mama ei își cântă fericirea și mulțumirile către Dumnezeu în arabă. Nawel oftează, îi spune să n-o sufoce pe Naïma. Fetele izbucnesc în râs, iar mama se supără puțin dar apoi râde și ea.

Louise are impresia că regăsește lejeritatea zilelor fericite când totul mergea bine, când toată lumea ei era încă în picioare. Fousia o mângâie pe obraz și o întreabă ce mai face, și băiețelul? Această atingere o face să freamăte și să i se pună în gât un nod amar. Nawel are și acum această frumusețe ușor arogantă, acest profil drept, aplecată spre sora ei, vorbindu-i în șoaptă, ținând-o pe Louise de încheietura mâinii. Să nu-i mai permiți niciodată așa ceva, da? Și polițiștii?

Louise le povestește puțin. Nimic nou de patru zile. Încearcă să-și amintească figura acelui polițai căruia i-a oferit un pahar și nu reușește să-și amintească decât vocea lui, pauzele din vocea lui.

Ea spune că trebuie să plece. Să îl ia pe Sam de la școală. Cele trei femei protestează apoi o îmbrățișează. Louise se retrage din strânsoarea lor. Naïma se lasă pe spate pe pernă, bucuroasă și obosită.

Sam nu a insistat, așa cum face de obicei, să mai stea puțin la televizor. Doar a întrebat dacă se mai poate juca puțin în patul lui înainte de-a se culca. Louise l-a auzit mergând la baie. S-a întors ca să-i lipească un pupic prelung pe gât, și apoi a plecat fugind în picioarele goale pe mochetă.

Îl găsește dormind un sfert de oră mai târziu, cu patul plin de soldăței împrăștiați printre cutele cearșafului și ale cuverturii, ca un câmp de luptă după un măcel pe dunele unei planete pufoase. Louise pune micuța armată într-o cutie, îl strecoară sub cearșaf, chiar lângă Sam, pe iepurașul Maurice și îi acoperă umerii băiatului. Îl privește dormind pentru un moment și se minunează în fața miracolului acestei respirații pașnice care mișcă imperceptibil cuvertura cea roșie. Își amintește brusc că încă nu a aflat, și probabil nu va afla niciodată, de ce copilul l-a botezat Maurice pe iepurele cu care doarme.

Pentru încă zece minute rămâne așezată în fața telefonului. Își citește mesajele mai vechi, le șterge pe unele, cercetează lista – atât de scurtă – a contactelor ei, se uită la câteva poze. Sam, Sam și iar Sam. Naïma radioasă în seara aceea la restaurant, în fața farfuriei, cu furculița ridicată. Viața mea de căcat, murmură ea. Îi pare rău pe dată. În camera lui albastră e un mic magician care doarme. Doar el e capabil să-i încânte zilele.

Se hotărăște și formează numărul. John răspunde pe dată. Louise bâiguie formulele de conveniență.

— Poți să vii?

— Ce s-a întâmplat?

— O să-ți povestesc.

— Vino tu.

— Nu pot să las copilul singur, doarme.

Își notează adresa. Când suni, trei sonerii scurte și una lungă. Vin.

Așteptându-l, Louise fumează pe balcon și supraveghează aleile goale. Își mișcă umărul dureros și se întreabă dacă o să poată să-i spele mâine geamurile doamnei Poupard sau să-i calce lenjeria Micuței Doamne. Gândul la ziua de muncă o copleșește. Cum o să

reușească? Se simte captivă ca un câine la capătul lanțului, tras în spate de fiecare dată când vrea să se aventureze puțin mai departe. Să-și schimbe locul de muncă. Să devină educatoare sau infirmieră. Se gândește uneori la asta, dar colierul care o strânge de gât o pune la locul ei. Să aibă un acoperiș deasupra capului, să aibă ce mânca. Sam.

Să vândă casa.

„N-o să ne mai putem vedea?”

A spus asta cu voce tare. Înnebunesc. Vorbesc singură, cu morții, rahat.

Greața îi răscolește stomacul, se grăbește până la chiuvetă să scuipe puțină fiere. Umple un pahar cu apă, bea, înghite în grabă, tușește și iar tușește și scuipă, cu ochii plini de lacrimi, în momentul în care se aude că sună la ușă.

Trei sonerii scurte și una lungă.

John ridică o sticlă de vin. Louise îl invită să intre iar el ezită în fața ei, cu un aer stângaci, așteptând poate ca ea să-l sărute, dar cum ea nu schițează nicio mișcare el se îndreaptă spre sufragerie în timp ce ea închide ușa. Spune că apartamentul nu e rău deloc, se răsucește pe călcâie în mijlocul încăperii, cu sticla în mână. Louise i-o ia ca s-o pună la rece.

— Ești proprietară?

Louise s-a hotărât să-l implice. N-a mai dormit de două nopți, tot întorcând întrebarea pe toate părțile. Așa că hai drăguță, calmează-te și să ne revenim puțin.

— Da. L-am cumpărat la moartea părinților mei cu banii primiți din vânzarea unei stâne pe care ei o aveau în Pirinei. O veche moștenire de familie pe care tata a reparat-o ani de zile. Unchiul meu, fratele mamei mele s-a ocupat de asta. Ar fi vrut să vândă casa lor de aici, în fine, casa noastră, dar eu n-am vrut.

— De ce?

— Să spunem că din motive sentimentale.

— Ai fi făcut o căruță de bani.

— Las-o baltă!

John ridică din umeri și apoi se instalează într-un fotoliu. E treaba ta, în fond. Louise aduce niște pahare, îl lasă pe John să desfacă sticla.

Ciocnesc. John rotește vinul în pahar, adulmecă, gustă, face pe cunoscătorul.

— Deci, spune el. Pentru ce bem?

— În sănătatea noastră.

— Doar atât?

Louise își scoate o mânecă a puloverului, o trage în sus, apoi se ridică în picioare și îi arată umărul și spatele. E bleu, gălbui, tulbure. S-ar putea crede că e murdară. Și chiar gândește asta uneori. Pătată de o murdărie care curge din interiorul ei. Louise tremură. Sub pielea ei devenită dintr-o dată rece, carnea îi este ca fezandată de lovituri.

— Iar a început, nenorocitul ăla?

Louise se îmbracă la loc. Bea o gură de vin. E extrem de bun.

— Și ce vrei să faci?

Ea își golește paharul, își mai toarnă o dată. Tușește puțin.

— Să-l omor.

A spus-o dintr-o suflare.

John zâmbește strâmb.

— Bună idee. Și despre asta voiai să vorbești cu mine?

— Să-l omor. Să-l masacrez.

— Și tu crezi că eu pot face asta?

— Tu sau prieteni de-ai tăi.

John se ridică, face un ocol al camerei, examinează cutia unui dvd, apoi rămâne nemișcat cu fața la perete.

Se răsucește spre Louise, cu mâinile în buzunarele de la pantaloni.

— Și ce te face să crezi că…

— Tu ai fost mereu băgat în afaceri, nu? Cunoști multă lume.

— Nu cunosc pe nimeni. Nici măcar nu-ți dai seama ce îmi ceri.

Bărbatul se așază la loc. O fixează pe Louise cu un aer grav. Își freacă încet palmele una de alta.

— Ce vrei mai exact? O armă?

Louise nu mai știe ce vrea să spună, ce vrea să facă. E prizonieră într-un cub de sticlă, lovindu-se de pereții acestuia.

— Un pistol pot oricând să-ți găsesc. Dar ce-o să faci cu el? Să-l omori pe dobitocu' ăla? Și apoi să stai la răcoare pentru cinci sau zece ani?

Louise își pune paharul jos. I se pare că o să i se întoarcă stomacul pe dos și că e pe cale să i se dilate creierul și să-i apese pe craniu.

John scoate un pachet de țigări.

— Pot?

Louise închide ușa de la culoarul care duce spre dormitoare și deschide fereastra. Aerul proaspăt îi face bine. Ia o scrumieră și o pune pe măsuța pe care i-a dat-o o vecină pentru a o înlocui pe cea spartă în seara respectivă.

— Las-o baltă. Eram praf, voiam ca nemernicul să sufere. Am făcut un scenariu, dar e o porcărie. Și în plus, e problema mea. Fiecare cu treaba lui.

John oftează. Își stinge țigara cu grijă, alungă fumul care persistă deasupra scrumierei.

— E posibil să am o idee. Știu doi tipi. Doi frați. Doi nebuni care îmi sunt oarecum datori. Le-am salvat fundurile la un moment dat, acum trei ani. O să-i pun pe urmele lui Lucas, o să le spun că-mi datorează niște bani, că tre' să-l bage puțin în sperieți. Să-i rupă un picior, să-i spargă fața. Să-i facă praf un genunchi… N-o să mai poată alerga, iar asta o să-l calmeze. Dar să-l omoare, nu. Tu nu-ți dai seama. Chestia asta poate duce foarte departe. Sunt niște tipi extrem de periculoși, ultraviolenți. Trebuie să vorbesc cu ei, să-i conving. O să le dau niște doze suplimentare. Ce părere ai?

Louise n-are nicio părere. L-a auzit pe John vorbind ca dintr-o depărtare cețoasă, are impresia că vorbele lui ajung la ea în dezordine, împrăștiate de un vânt sumbru și ea se chinuie să reconstituie urmarea și sensul. Da, da, e foarte bine, își spune ea. Da. Să-i facă rău. Nu contează cum, nu contează cine, doar să-i facă rău. Ea dă din cap pe măsură ce ura ei prinde rădăcini și crește.

— Deci? Ce spui despre toate astea?

Ea aproape că tresare.

— Da, bineînțeles, spune ea. Tot ce vrei.

John zâmbește cu un aer malițios.

— Știi pe unde-și face veacul bastardul? Unde poate fi găsit?

Louise îi dă adresa a două baruri și a unei pizzerii pe unde umblă Lucas. Spunând asta ea își imaginează cum intră acolo, cu o armă în mână, și-l doboară în timp ce el stă la bar și încearcă să agațe o fată.

John îi spune că are un aer gânditor. Da, chiar așa. El e în picioare, ea ridică privirea spre el și face un efort să îi zâmbească. El îi întinde brațele. Îi spune că trebuie să-și pecetluiască pactul. Se îmbrățișează, Louise, cu fruntea

lipita de pieptul lui, îl bate pe spate și-i spune că nu știe cum să-i mulțumească.

— N-ar fi chiar așa de complicat, spune el. Și m-ar încuraja să duc misiunea la bun sfârșit!

Râde scurt, apoi oftează. O sărută pe păr, își lipește trupul de al ei.

Louise simte atingerea lui. Mâna bărbatului se mișcă pe sub puloverul ei, degetele îi urcă de-a lungul spatelui și îi trezesc durerea când trec peste hematoame.

— Nu, spune Louise. Mă doare. Nu astă-seară.

Își retrage mâna de pe spatele ei și i-o strecoară în pantalonii de jogging, forțează și ajunge între coapsele ei strânse.

— Ba da, astă-seară, îi șoptește la ureche. De ce nu? Amândoi avem ceva de câștigat, nu crezi? Și, în plus, când ai venit la mine zilele trecute, n-am vrut să insist, dar am văzut foarte bine că te excita, nu-i așa? Hai, liniștește-te… Ce mi-ai cerut tu se cheamă un contract. Și într-un contract fiecare trebuie să își respecte partea, nu crezi?

Louise nu mai știe ce să spună, să-l țină de vorbă, să câștige timp. Degetele bărbatului se agită între picioarele ei, se insinuează în chiloți. Ea spune:

— Și deci îmi juri?

— Ce să-ți jur?

El gâfâie. Vocea îi e surdă, respirația fierbinte iar limba i se plimbă pe gâtul Louisei.

— Că o s-o faci cu adevărat. Vreau să spun cu… Lucas.

El îi ia capul în mâini, o privește în ochi, clipește cu un aer emoționat și blând.

— Îți jur. Trebuie să mă crezi.

Își lipește gura de-a ei iar mâinile i se activează. Cureaua, nasturele, fermoarul. Îi dă jos pantalonii Louisei, își freacă trupul gol de-al ei. Louise se relaxează, își apasă mâinile pe ceafa bărbatului.

Se prăbușesc pe canapea. Louise închide ochii. Bărbatul mormăie obscenități și cuvinte tandre. Louise îi evită gura pe cât posibil. O doare când intră în ea, când se agită, iar pe spate și pe brațe simte din nou toate loviturile pe care le-a primit. Fiecare mișcare a bărbatului îi face rău. I se pare că durerea arzătoare îi ajunge până în stomac și-și spune că o să verse pe el, dar acest gând o ajută puțin să reziste până la final. I-ar plăcea ca el să se

retragă dar rămâne încă culcat peste ea, cu gura pe obrazul ei umed de parcă i-ar curge balele. Ea îl împinge încetișor, el se ridică și apoi se așază pe scaun. Picioarele goale, pantalonii în vine, prăvălit pe spătar cu un aer fericit.

Louise se ridică, se îmbracă la loc. Ia o țigară și se duce să fumeze lângă fereastra deschisă. Îl aude pe John mișcându-se în spatele ei. Bine, eu o să plec. Te țin la curent. Se apropie, o ia delicat de umeri pentru a o săruta pe ceafă, dar ea se ferește, își aruncă țigara pe deasupra balconului și îl însoțește până la ușă.

Odată plecat, ea trântește cu zgomot broasca și încuietoarea.

Apă caldă. Aproape fierbinte. Săpun. Curăță, insistă. Încearcă să expulzeze chestia aia. Parcurge tot corpul cu para dușului, iar se săpunește și începe să miroasă bine.

Dintr-o dată apare Sam în pragul ușii, cu iepurele Maurice în mână, atârnând până la podea. Louise se întoarce spre paravan, îl întreabă ce face acolo, îi spune că ar trebui să doarmă la ora asta. Puștiul îi privește spatele, fesele, cu ochii ieșiți din orbite. Știe că el nu-și privește doar mama dezbrăcată. Oprește apa, își ia prosopul și-l înnoadă în jurul corpului.

— Te doare?

— Da, răspunde ea. Dar nu-i nimic.

22

Nu înțeleg nimic. Cum e posibil? De unde au apărut nebunii ăia doi? Își mai toarnă niște cafea. Desclaux, șeful, e deja la a treia ceașcă. Bâiguie c-ar mai fuma o țigară, chiar dacă s-a lăsat acum cinci ani. Elissalde spune că aici nu contează. Aici e o zonă în afara legii. Deschide fereastra, aprinde o țigară, suflă fumul în ploaia care cade în vârtejuri. Aversă peste aversă. Șeful zice rahat, dar să nu afle nevastă-mea.

Jourdan nici el nu înțelege nimic. A avut nevoie să citească de două ori concluziile analizelor de ADN ale ucigașului: corespund cu cele ale uriașului care s-a aruncat pe fereastră. Or fi frați, sau poate frați vitregi. Nu se știe dacă din partea mamei sau a tatălui. Jourdan ar pune pariu că după mamă. Îi e greu să-și imagineze un individ oarecare crescând copiii abandonați de două partenere diferite. Deși s-a mai văzut așa ceva, i-a semnalat Corine.

Ea a întâlnit un astfel de caz la Dunkerque, la începutul carierei ei. Una dintre femei era în pușcărie, cealaltă intra și ieșea fără încetare din secția de psihiatrie. O alta refuzase să admită că era însărcinată și nu acceptase să vadă nou-născutul. O fetiță mai exact. Individul colecționa cazuri disperate de genul ăsta, fete pierdute, nebune, toxicomane, toate prăzi facile, iar el primea custodia plozilor și le lua alocațiile. Ani de zile îi ținuse în colibe sau căruțe fără roți, cu acoperișul înverzit de mușchi, așezate pe niște cărămizi în campinguri uitate de lume, pe saltele și perne puțind a urină și a mucegai. Într-o zi, în al doilea an de grădiniță, una dintre fetițe îi spusese educatoarei pe care o plăcea foarte mult, că tăticu' îi făcea rău cu degetele lui groase și că voia ca ea să-i atingă chestia. Educatoarea și-a înghițit lacrimile și a raportat situația procurorului, așa cum o obliga legea.

Povești din astea sunt o grămadă, a concluzionat Coco. Fiecare avea de spus câte o poveste sordidă. Jourdan i-a lăsat să pălăvrăgească pentru un moment, furioși și dezgustați. Doi locotenenți din grupul lui Gauthier au venit lângă ei. Și-au strâns mâinile, s-au îmbrățișat și s-au pupat zgomotos pe obraji după care s-au grăbit spre cafetieră.

Comisarul își zdrobește țigara pe fundul unui coș de hârtii și apoi cere liniște. O luăm de la capăt. Încercăm să înțelegem rolul acestui frate și legătura lui cu ucigașul. Publicăm din nou fotografia lui în presă, la televizor, verificăm toate mărturiile, toate alertele, chiar și pe cele mai irelevante. Întrebări? Nicio întrebare. Își mai toarnă o cafea și spune că e mult mai bună decât la Antidrog. Normal, spune Elissalde. Noi nu umblăm la marfă.

Chiar înainte să plece, Desclaux cere mai multe informații despre cazul de seara trecută cu femeia înjunghiată. Nicio legătură? Nu, niciuna. Tipul e o brută. Își bate nevasta, o hărțuiește. Nemernicul clasic. În seara aia venise o prietenă de-a ei și suna la ușă, spunând că alertase poliția și el a înjunghiat-o cu cuțitul în timp ce fugea din casă. Două lovituri dar niciun organ vital afectat, cine știe prin ce miracol. Mai fusese condamnat pentru violență și agresiuni sexuale. E fugar. Genul ăsta de ticălos ajunge repede la răcoare. În cel mai rău caz se va lua la harță cu careva în vreun bar și va fi ridicat de un echipaj aflat în patrulă prin zonă.

Jourdan a înșirat toate astea având în minte amintirea femeii aceleia triste care-și fuma țigara pe balcon. Cu pletele fluturându-i peste față. Cu mișcările ei jenate din cauza durerii. Cu lacrimile pe care și le reținea, poate din obișnuință. O alungă din minte, dar știe că stă ascunsă acolo de trei zile.

De îndată ce comisarul a plecat, își fac un rezumat. Avem șapte femei asasinate în departament, de vreo douăzeci de ani încoace, probabil de către același ucigaș. În orice caz, de trei dintre ele suntem siguri. Nicio urmă biologică, înainte de alaltăieri seară. Într-unul dintre cazuri am bănuit folosirea unui prezervativ. Cu o prostituată. Și iată că apare ADN-ul unui frate vitreg. Știam deja că ucigașul nu era uriașul care a sărit pe geam și că amândoi s-au aflat la locul faptei. Cine a făcut ce? Grupul se reapucă de treabă, în căutarea detaliului rămas neobservat cu privire la legătura dintre crime, scrutând prin rapoarte ceea ce s-ar fi putut trece cu vederea. Corine și Bernie se duc să dea o raită în zona furgonetelor cu prostituate pentru a le interoga pe fetele pe care le găsesc, și prin zona camionagiilor care parchează pe acolo. Noaptea trecută n-a ieșit nimic. Cei doi inși care moțăiau în cabinele lor au fost eliberați în zori, furioși că vor avea întârzieri la livrare.

Jourdan trece să vorbească cu Gauthier de la Moravuri. Nici el nu are nimic. Fetele sunt paralizate de frică: nu știu nimic, nu spun nimic, pretind că nu cunosc pe nimeni. Susținătorii lor sunt niște gunoaie, niște mizerabili, dar nu asasini de genul ăsta. Au alt profil. Presiunile, intimidările și prelungirea perioadelor de arest nu au avut niciun rezultat. Unul dintre acești amabili antreprenori, pentru că așa sunt denumiți în ziua de azi toți cei care își asumă anumite riscuri pentru a-și face afacerile să prospere, este un onorabil corespondent al biroului. Un adevărat om de lume, cum se spunea în trecut. A promis c-o să se intereseze, dar într-un sector atât de concurențial este dificil să obții informații. Sunt toți ascultați, dar și-au schimbat telefoanele chiar în ziua în care au fost puși în libertate. Secrete de afaceri…

Jourdan ia o mașină și conduce spre Saint-Michel. Parchează în fața comisariatului Capucins, ca în zilele trecute, și-și întinde repede parasolarul pe care scrie POLICE înainte să iasă cineva să-i spună că trebuie să se care. Strada Saumenude, unde stă iubita lui Lucas Poujaud, e îngustă și scurtă. O scară întunecoasă urcă spre un luminator. Etajul doi. Ușa e vopsită în roșu. Violaine Guichard. În spatele ușii bubuie o muzică rap. Bașii fac să vibreze lemnul pe care Jourdan și-a așezat mâna.

Ușa se deschide și se ivesc niște ochi puternic machiați, ascunzând chipul delicat al unei blonde. De îndată ce-l vede pe Jourdan, fata se grăbește să închidă ușa la loc, dar el o blochează cu umărul și intră. Fata a căzut în șezut și începe să protesteze, dar vocea îi e înecată de zgomotul infernal al muzicii. Jourdan reperează micuțul aparat stereo, îl oprește, își scoate legitimația de polițist și o sfătuiește pe fată să închidă gura. Ea amuțește, rotindu-și ochii temători și se trage în spate, în continuare în șezut, spre patul de care se sprijină și începe să plângă. Jourdan îi explică că e de la poliție și că nu are de ce să-i fie teamă. Fata geme, se șterge la ochi cu dosul palmei, se înnegrește toată pe față și-și strâmbă gura.

Pe o etajeră deasupra unui birou micuț stau câteva cărți de buzunar sprijinite de o sticlă goală de bere. Alte sticle aliniate sub birou. Pe patul răvășit din spatele fetei sunt împrăștiați niște pantaloni negri, lenjerie de corp, o

cutie de pizza și un laptop cu lumina albăstruie a ecranului său.

Fata se ridică și se așază pe pat. Se aventurează și-și strecoară o mână sub cearșafuri pentru a scoate un pachet de tutun, după care începe să-și ruleze o țigară. Mâinile îi tremură puțin dar reușește să-și pună țigara între buze, apoi flacăra brichetei vibrează și în final Violaine Guichard trage cu aviditate două fumuri privind în jurul ei, pe jos și apoi pe fereastra pe care se vede cum o rază de soare luminează fațada de pe cealaltă parte a străzii. Clipește din ochi, își întoarce privirea.

Jourdan ia un taburet și se așază în fața ei. Așteaptă ca fata să-l privească, dar ea își examinează țigara și fumul albăstrui care se ridică și se ondulează.

— Tata v-a trimis?

Ea își șterge fața de cearșaf și-și ațintește asupra lui Jourdan ochii cenușii.

— Tatăl tău?

— Da, cretinul de tata.

— Și de ce m-ar fi trimis el?

— Pentru că-i e teamă pentru onoarea mea, fără îndoială. Dar mai ales pentru reputația lui.

Nu mai tremură. Caută din ochi ceva în care să-și stingă țigara. Jourdan ia sticla goală ce susținea cărțile, care alunecă imediat și cad unele peste altele. Fata spune *merçi*. Țigara sfârâie pe fundul recipientului.

— Mă doare-n cot de onoarea ta și cu atât mai puțin de reputația tatălui tău. Îl caut pe Lucas Poujaud.

Violaine se ridică. Tot corpul ei înțepenit începe să tremure.

— Nu mai vreau să am de-a face cu nenorocitu' ăla.

Ea face un pas pentru a-l ocoli pe Jourdan, dar el o prinde de încheietura mâinii și o obligă să se așeze la loc.

— Spune-mi unde-l pot găsi. Nu mă face să-mi pierd timpul.

Ea dă din cap că nu.

— Ați locuit împreună timp de mai multe luni. Sigur știi ceva. Aș putea și să te duc la comisariat. Ești martoră într-o anchetă a Poliției Judiciare și pot să-ți fac necazuri pentru împiedicarea acțiunii poliției. Știu că te bătea. Știu că l-ai dat afară luna trecută. Știu că te ocupi ocazional cu prostituția.

— Asta e treaba mea. Și nu e prostituție.

— Și bătăile?

— Pentru că era gelos pe bărbații cu care îmi petreceam week-endurile.

Jourdan observă pe masă un telefon și îl ia. Ecranul se luminează cu imaginea unei fetițe la fel de blondă.

— Cine e?

— N-aveți niciun drept.

— Ba sigur că am. Cine e?

— Sora mea mai mică, Chloé.

Fata întinde mâna spre Jourdan pentru a-și recupera telefonul, dar el îi evită gestul.

— În acest telefon sunt sigur că vom găsi numere interesante. Cei doi tipi care te plătesc ca să te culci cu ei, spre exemplu, sau cel sau cea care te-a pus în legătură cu ei. Asta ar putea fi extrem de interesant. Ca un serial de televiziune. Intrigă complicată, cu ramificații multiple. Am colegi a căror meserie e să facă un dezastru din genul ăsta de scenariu. Ce-ar spune Chloé despre sora ei mai mare prostituată? Sau tăticu'? Cum o să-i pice chestia asta? O să îți taie porția considerând că ți-ai găsit un loc de muncă?

Violaine plânge. Se șterge din nou cu cearșaful. Lacrimile i-au șters toate urmele de machiaj, lăsând pe chipul ei doar câteva umbre cenușii. Arată ca o fetiță murdară pe față.

— Nu… nu Chloé. Nu ea.

— Ce vârstă are?

— Doisprezece ani.

— Păi și?

— Și nimic.

Violaine tremură. Caută pe pat ceva cu care să se îmbrace. Găsește un pulover negru.

— Te bătea deseori?

— Să mă bată? Nu… El nu așa…

Jourdan simte ca și cum o mână rece i se așază între omoplați. Să nu mai miște. Să nu trădeze nicio emoție. O să vedem mai târziu. Se mulțumește s-o privească pe fata care se face din ce în ce mai mică. Rămâne suspendat în cele cinci secunde de liniște care se instalează între ei.

— Lucas vrei să spui?

— Cine altcineva?

— Nu, eu… deseori, da. Nu-i plăcea să-l contrazic. Se enerva imediat. Sau când era beat, căuta rost de ceartă, se lua de orice detaliu care nu-i convenea. Îmi zicea că aici e o cocină, că totul e mizerabil, că nu fac ordine, deși

el era cel care își lăsa lucrurile peste tot. Odată a aruncat mai multe lucruri pe fereastră. Laptopul meu, coșul cu rufe murdare, niște cărți. Când au venit polițiștii doar l-au certat și i-au zis că data viitoare îl vor ridica. Și dumneavoastră? De ce îl căutați?

— Spune-mi doar unde-l pot găsi. Are cu siguranță niște locuri preferate, pe unde-și face veacul.

— E grav ceea ce a făcut?

— Da. Cam ce îți făcea și ție, doar că de data asta a trecut la următorul nivel…

— La One Shot, pe cheiul Yserului. Și uneori mai merge și la Victoire, tot în zona aia, ca să agațe studente în serile cu meciuri. În rest mergeam cam peste tot. Și la pizzeria Tutti Quanti, pe cheiul râului Argonne. Îl știe pe patron, a lucrat acolo la un moment dat.

Jourdan se ridică. Violaine Guichard rămâne nemișcată, cu ochii în gol, aplecată de spate. Jourdan îi mulțumește. Se gândește să-și ceară scuze pentru brutalitatea lui, dar apoi renunță. Nu asta a făcut-o pe ea să plângă. Cuvintele unui idiot de polițai în comparație cu ceea ce a suferit ea, răni și lovituri, și asta încă de foarte mult timp, după cum se pare, sunt probabil precum apa pe nisipul deja ud. Mulțumesc, spune el. Mulțumesc pentru ajutor. Ea se ridică și își trage marginile puloverului prea mare peste coapse. Jourdan nu observase cât era de înaltă. E la fel de înaltă ca Barbara. Probabil că are cam aceeași vârstă.

În momentul în care deschide ușa îi spune:

— Știi că poți să depui plângere.

— Împotriva lui Lucas?

— Știi foarte bine despre ce și despre cine vorbesc. Sora ta mai mică Chloé îți seamănă mult. Gândește-te la ea.

— Doar asta fac.

Îi dă cartea lui de vizită.

— N-o arunca imediat.

Ea deschide ușa, așteaptă ca el să iasă, cu unghiile bătându-i nerăbdătoare pe lemnul vopsit în roșu. Își ridică privirea pentru prima oară de când a venit el, și îl privește direct în ochi, fără să clipească. I se poate ghici un zâmbet în colțul gurii. *Merçi*, murmură ea. O să mă mai gândesc.

23

Când intră în birou spune bună ziua, ca de obicei, pentru că așa a fost învățat, pentru că și acum își amintește de scatoalca în ceafă pe care mama i-o administra dacă uita să salute atunci când intra undeva, dar Muriel nu-i răspunde în dimineața asta, așa că repetă, puțin mai tare, el care urăște să vorbească tare. Ea mormăie ceva care ar putea foarte bine să fie un bună ziua, fără să-și ridice ochii din ziar, până în momentul în care pare să observe prezența lui Christian, după care se cufundă din nou în lectură.

În realitate nu-i pasă câtuși de puțin dacă ziua va fi bună sau rea pentru oamenii pe care e obligat să îi salute, în realitate n-au decât să crape cu toții, să cadă cu toții la picioarele lui, s-ar simți mult mai liber iar aerul i s-ar părea mai lejer. Oamenii ăștia nu înseamnă nimic pentru el, e doar obligat să lucreze cu ei, să-i întâlnească pe stradă, să se înghesuie în autobuz ca să-i lase să treacă, să le întâlnească uneori privirile oarbe, dar în niciun caz nu sunt semenii lui, nu există niciun punct comun între ei și el. Când era în armată da, exista cu camarazii aproape o fraternitate, erau deseori ca niște frați de care nu au aflat mai devreme, dar pe care îi recunoștea, umăr lângă umăr, zguduiți într-un transportor de trupe sau în fața unor farfurii pline cu mâncare și praf și nisip, într-un cort aflat în mijlocul deșertului. Iar în timpul operațiunilor, atunci nu formau decât un singur trup, iar Christian avea impresia că în pieptul lui băteau toate celelalte inimi ale diviziei. Frica, furia, ura pentru acei negri leneși și ciudați, incapabili să se lupte corp la corp, erau aceleași. Ofițerii spuneau că asta se întâmplă mereu cu oamenii ăia, care susțineau că duceau un război de gherilă, dar era doar o încăierare a unor oameni slabi, un război de mâna a doua, purtat de niște oameni de mâna a doua, hai să nu credem toate prostiile. Și ei erau de acord, în jurul focului de paleți, sub un cer atât de adânc încât nici măcar nu îndrăzneau să-l privească.

De atunci, de când armata l-a smuls de lângă frații lui de arme și l-a trimis în iureșul vieții civile sub un pretext abuziv, știe că cei alături de care trăiește, nu sunt decât niște simulacre, corpuri supradimensionate și

greoaie, goale pe dinăuntru, precum acele statui de bronz care se sparg imediat ce sunt răsturnate. Și trebuie să se prefacă tot timpul. Să se controleze. Să-și stăpânească dorința de a-i agresa sau de a-i ucide pe acești măscărici care mișună în jurul lui. Sunt un proiectil. Lance, suliță, săgeată cu vârf otrăvit, glonț. Îndepărtați-vă de mine. În curând n-o să mai iert pe nimeni.

Aude de departe vocea lui Muriel spunând ceva în timp ce pune ziarul pe birou, netezind hârtia cu palma.

— E a doua oară când publică poza tipului ăstuia, probabil că e important. Ai văzut?

Christian se apleacă, observă poza răsucită, care ocupă un sfert de pagină, dar știe că este vorba despre Romain, da, acum că a luat ziarul și s-a uitat mai cu atenție e clar că e el, cu fața asta rotundă, cu gâtul gros și aerul lui stupid; fața asta o avea și atunci când dormea, ghemuit în patul lui dimineața când mama încerca să-l trezească ca să se pregătească de mers la școală, dar el dormea în continuare sau se întorcea pe partea cealaltă mormăind, așa că ea era nevoită uneori să-i înțepe brațul gras cu o furculiță, chiar până îi dădea sângele, se mai întâmpla și asta, uite ce mă obligi să fac, fir-ar al dracului, nu se poate să fii în halul ăsta, ce naiba, exact ca în ziua în care te-am născut; bebelușul e puțin leneș spunea moașa, ore întregi am încercat să te scot afară, am crezut c-o să crăp, c-o să-mi iasă mațele din mine, iar tu n-ai ieșit decât în noaptea următoare fără să zici nimic, am crezut că erai mort și a trebuit să te bat la fund ca să începi să plângi.

E chiar el. Christian se întreabă dacă îl păstrează încă într-una din cutiile acelea frigorifice pe care le vedem uneori în filme, sau dacă l-au aruncat într-o groapă comună, dar se gândește că dacă îi tot dau poza în ziar înseamnă că încearcă să-l identifice și că dacă vor afla cine e o să-l găsească și pe el. Simte cum pălește și cum i se încordează trăsăturile feței.

— Deci? spune Muriel. Îl cunoști sau ce?

Christian pune ziarul la loc și întâlnește ochii negri ai femeii care îl fixa cu pleoapele îngustate, de parcă ar fi încercat să ghicească ceva, de parcă ea ar putea citi în interiorul lui toate gândurile care i se ciocnesc în minte. Atunci ia din nou ziarul, bucuros că nu îi tremură mâinile, se uită iar la fotografie și spune:

— Seamănă cu un tip pe care l-am cunoscut acum patru sau cinci ani. Jucam rugby împreună. Dar avea părul foarte negru și creț ca un arab și mai ales un tatuaj aici, pe gât, ca un fel de floare roșie.

— Da, și eu am crezut că e fostul nostru vecin. Aproape că am sunat la numărul pe care l-au dat dar nu, când m-am gândit mai bine mi-am dat seama că era mult mai bătrân.

Femeia zâmbește, poate că e ușurată. Uite cum ți se poate întâmpla să crezi că recunoști pe cineva. Deci? întreabă el. E ceva de muncă?

O livrare de cărămizi și ciment lângă Sauternes.

O jumătate de oră pentru încărcarea camionului. Pentru că nu mai plouă profită și fumează o țigară într-o rază de soare. Examinează bricheta aurie cu paiete. Patronul îl privește, așa că își pune bricheta la loc în buzunar. Frumoasă brichetă, e pentru bal?

Christian îi explică faptul că a găsit-o pe jos zilele trecute și merge bine. Patronul rânjește. Pe mine nu mă interesează, să știi. Fiecare cu treaba lui.

O să trebuiască să arunce bricheta asta. O să creadă toți că sunt poponar. Își amintește de toate micile obiecte pe care li le-a luat, pachetele de țigări sau de tutun, oglinzile de buzunar, cutiile cu pudră, rujuri de buze, medalii, inele, flacoane cu parfum, toate acele nimicuri care păstrează pentru mult timp un parfum de mosc și pe care îl adulmecă uneori în încercarea nereușită de a-și aminti fețele lor, pentru că de-acum le confundă puțin pe toate, nu mai știe căreia dintre ele îi aparținea un obiect sau altul, mai ales când vine vorba de primele trei, cele pe care i le-a dus mamei, până când aceasta i-a spus că nu mai voia, că trebuia să se oprească, altfel va fi nevoită să-l denunțe la poliție într-o bună zi.

O bătuse în ziua aia. Se năpustise asupra ei ca și cum s-ar fi aruncat pe fundul unei gropi, și acolo, jos de tot, o găsise dintr-o dată plângând, cu fața plină de sânge, gemând de durere, așa că a îngenuncheat lângă ea în timp ce ea se agăța de gâtul lui căutându-i gura și spunându-i că l-ar iubi și moartă.

Conduce pe autostradă și motorul bătrânului camion se chinuie să tragă încărcătura. Christian înnebunește să vadă cum îl depășesc bolizi cu 150 la oră, și se întreabă ce-l oprește să tragă de volan și să îi proiecteze în parapet. Se înverșunează pe accelerație, orbit de șoseaua

udă pe care soarele o transformă într-o imensă panglică de oțel înghețat, aude motorul ambalându-se fără niciun efect și bănuiește că transmisia e praf și că o să-l abandoneze în mijlocul pustiului. Mintea lui e ocupată pentru un moment de această perspectivă, și-și imaginează manevrele ce vor trebui efectuate de către cel de la firma de tractări care va veni să-l remorcheze, dar dintr-o dată își amintește ceea ce s-a întâmplat în furgonetă cu târfa aia și simte ca și cum i s-ar fi așezat pe craniu o cască cu țepi atât de subțiri ca niște fire de păr: o revede în timp ce-i scuipa sperma într-o batistă și înțelege de ce polițiștii au mai publicat o dată poza prostovanului în ziar. Înțelege că prin analizele pe care le-au făcut și-au dat seama de legătura dintre ei. Frați bastarzi, ca niște câini.

Dacă vreodată cine știe ce cretin îl recunoaște pe Romain în fotografie…

Nu îndrăznește să-și imagineze ce se va întâmpla. Creierul i se blochează la ciocnirea cu peretele de beton pe care l-a lovit. Aruncă bricheta cu paiete, o privește rostogolindu-se pe asfalt.

Pe străzile de țară își urmează itinerarul de pe GPS, se distrează văzând săgețica îndoindu-se și răsucindu-se pe ecran. Două căprioare traversează șoseaua dintr-un salt, la treizeci de metri de el, dar când încearcă să le zărească în pădure, reducând viteza, nu mai vede nicio mișcare și s-ar putea crede c-au fost absorbite, înghițite de vegetație.

Ajuns pe șantier, la o casă mare, la două sute de metri de sat, găsește doi inși lucrând la o fundație, cu picioarele în nămol până la jumătatea cizmelor. Prin geamul lăsat Christian îl aude pe cel mai în vârstă dintre cei doi spunându-i să le lase acolo, făcând niște gesturi largi. Face niște manevre pe acel teren și simte roțile din spate afundându-se, se oprește și iese din mașină ca să verifice dacă nu a rămas blocat.

— N-ai nicio problemă aici. E moale, dar nu e mai rău de-atât. Cu ce ploaie de rahat ne-am pricopsit azi! Am crezut că dalele n-o să se mai usuce niciodată.

Christian privește cerul pe care se deplasează golul bleu-deschis al unui petic de cer senin.

— Da, bă, un căcat de ploaie.

Tipul își pune o țigară în gură și soarele reapare imediat ce se aprinde flacăra.

— Să fiu al dracu', io comand soarele!

Christian se răsucește spre el, în timp ce se joacă cu bricheta, cu flacăra foarte aproape de față, proiectându-i în ochii rotunzi niște luciri fugitive.

— Și comanzi și ploaia?

Bărbatul se oprește din joaca lui.

— De ce spui asta? Ai impresia că n-avem și-așa destulă ploaie?

— Păi dacă ești așa de șmecher ca să aduci soarele, poate că dacă te piși în aer poți să aduci ploaia, nu?

Bărbatul îl fixează cu privirea în timp ce trage din țigară.

— Glumeam, spune el.

Christian îi întoarce spatele pentru a pune în funcțiune mecanismul de descărcare. Se suie pe platformă, ajustează curelele, coboară și nimerește cu amândouă picioarele într-o baltă. Înjură printre dinți și începe să pleoscăie cu încălțările de muncă.

— Ah, păi p-aci dacă n-ai cizme riști să te și îneci.

Christian îl ignoră pe clovnul care își ridică ochii spre paletul de o tonă care tocmai trece pe deasupra lui. Își spune că ar putea să-i dea drumul frânei de la cablu și să-i rupă capul cretinului. Dar își spune și că probabil nu e cel mai bun moment să atragă atenția asupra lui, chiar și cu privire la ceea ce ar putea trece cu ușurință drept un accident de muncă.

Sfârșește de descărcat cărămizile, cimentul, betonul armat. Tipul semnează bonul de livrare cu atenție.

— Iată un autograf într-o zi o să fie foarte valoros, ai să vezi.

Când vei fi ales regele proștilor, se gândește Christian. Urcând înapoi în cabină își scoate încălțările, își stoarce șosetele și tremură punându-și-le pe toate la loc, apoi, îndepărtându-se pe șosea, pornește căldura la maximum și fixează ventilația la picioare.

Pentru tot restul zilei livrează unor diferiți clienți, ajută la încărcarea unor remorci, spune bună ziua, la revedere, mulțumește când cineva îi strecoară o hârtie de cinci pe post de bacșiș pentru că a dat o mână de ajutor la fixarea vreunei curele. Încearcă să vorbească cât mai puțin posibil pentru că și-a dat seama că propria lui voce îl jenează, îl împiedică să gândească și el chiar are nevoie să gândească. Supraveghează poarta cea mare pe unde vin și pleacă toate camioanele care trebuie să livreze sau să

încarce, pentru că se așteaptă să vadă cum se fofilează prin spatele stâlpilor săi enormi o mașină închisă la culoare cu patru sticleți în ea.

Ca urmare a faptului că a putut reflecta în liniște a ajuns la o concluzie evidentă: trebuie să meargă la mama să le scoată de acolo și să le arunce în apă. Și pământul răscolit? Îl va lucra cu un mic motocultor și va face o mică grădină de legume în vara asta. O să sădească roșii și ardei și dovlecei. Mamei îi place mult tocănița de legume.

Nu vor avea nicio dovadă împotriva ei. Iar eu voi fi departe.

24

Louise merge pe aleea ierboasă din acest cimitir de țară. Cerul e cenușiu. Nicio culoare. Nicio durere. Doar masele alburii ale pietrelor de mormânt. Zărește niște ciocli purtând un cadavru și, apropiindu-se, știe că este vorba de mama ei. Trupul ei e înțepenit și uscat. Cioclii îl pun într-un sicriu și Louise îi întreabă: „Și eu? Pe mine unde m-ați pus?” Unul dintre bărbați îi arată un petic de pământ proaspăt săpat: „Aici.” Louise nu simte nici groază nici uimire. Le vede mormintele la câțiva metri. Se simte ușurată pentru că nu e departe de ei, dar o copleșește tristețea și începe să plângă, incapabilă să se miște, neputincioasă.

Tristețea e cea care o trezește. Își șterge lacrimile cu cearșaful și încearcă să distingă formele încăperii la lumina cifrelor radioului deșteptător. Deci sunt în viață. I-ar plăcea să audă un zgomot pentru a fi sigură. Trecerea unei mașini, vocea cuiva jos în parcare, huruitul surd al unui avion. Durerea de la nivelul umărului o convinge că nu e moartă. Aproape șase ore. Nu va mai adormi la loc.

În picioare, pe întuneric, își umflă plămânii, iar durerea îi taie răsuflarea. Partea de jos a spatelui se contractă ca un băț atunci când se apleacă să aprindă veioza de pe noptieră. Tremură în timp ce se îmbracă. Are impresia că trupul ei e un asamblaj de fibre uscate pe cale de-a se destrăma. Își alungă din minte viziunea corpului mamei sale, fabricată de visul de mai devreme.

Soarele nu a răsărit, dar știe că zorii se vor arăta imediat ce va fi deschis ușa lui Sam și-l va fi văzut înfășurat în cearșafuri sau întins, cu brațele și picioarele în formă de stea, dezvelit în mijlocul haosului din patul lui, unde s-ar putea spune că s-a luptat toată noaptea. Lumina de pe hol se împrăștie imediat ce deschide ușa. Un papuc e aruncat pe podea, o navă spațială zace cu burta în sus, eșuată pe această planetă ciudată. Inima Louisei se oprește. Picioarele i se înmoaie și trebuie să se agațe de tocul ușii ca să nu cadă.

Sam?

Nu știe dacă a țipat sau i-a șoptit prenumele sau dacă acesta doar i-a explodat în creier precum un atac cerebral.

Sam nu e în patul lui. Louise aleargă pe culoar lovindu-se de pereți. Strigă Sam, Sam, vocea îi e sfâșiată și se stinge și ea știe că după asta nu va mai putea să spună nimic, dar atunci când ajunge la intrare vede cum se mișcă ceva pe jos, în penumbră, și când în sfârșit găsește întrerupătorul, cu intestinele și vezica pe punctul de-a se goli pe loc, îl vede pe băiețel ridicându-se în fața ușii cu zăvoarele trase, cu o pătură alunecându-i de pe umeri, se aruncă în genunchi lângă el și îl ia în brațe și geme, incapabilă să spună orice.

Rămân pentru un moment așa, lipiți unul de altul. Imobilul din jurul lor revine la viață. O ușă scârțâie, niște pași coboară pe scări, o mașină pornește. Louise își ridică fiul, îl duce în sufragerie și îl pune pe canapea. Cum picioarele îi sunt reci, aduce pătura și îl învelește cu ea. El suspină în tăcere. Nu voiam, bâiguie el.

Louise nu reușește să vorbească. Pune mâna băiețelului pe gâtul ei. E acolo ceva, ca un mic animăluț care se mișcă și se agită pe sub puloverul ei vechi și alunecă până la umăr. Cuvintele îi revin și spune:

— De ce ai…

Micuța mână i se ridică pe ceafă, degetele lui se joacă cu părul ei. Louise își amintește că și mama ei făcea așa când era supărată.

— Ca să stau de pază, spune Sam. Ca să nu se mai întoarcă.

— Și ce-ai fi făcut? Ești prea mic, nu-ți dai seama?

Sam se ridică. Aleargă în picioarele goale pe gresia rece. Papucii. Louise preferă să nu spună nimic pentru că îl revede pe băiat în brațele lui Lucas, cu cuțitul la gât și patul gol de mai înainte iar groaza îi strânge stomacul. Îl aude pe Sam căutând ceva în micuțul rucsac pe care l-a luat cu el la intrare. Se întoarce purtând pe cap o cască de Darth Vader și cu un cuțit mare de bucătărie în mână.

— Iată, spune el. Dacă aș fi avut astea atunci când a venit, nu ți-ar mai fi putut face rău. L-aș fi ucis.

Sam o privește fix, cu un aer grav, cu sprâncenele încruntate, apoi își scoate masca și pune cuțitul la locul lui.

— Am luat unul foarte ascuțit, care taie bine.

— Nu trebuie să spui așa ceva.

— De ce?

— Băiețeii nu omoară oameni.

El se așază la celălalt capăt al canapelei, cu brațele încrucișate, ignorând privirea Louisei care o caută pe a lui.

— Dar cei mari, ei pot face asta. Și să lovească.

— Nici ei nu au dreptul să facă așa ceva.

Sam ridică din umeri.

— Mie îmi e mereu teamă că tu o să mori.

Louise se apropie de el și îl strânge în brațe. Puștiul își încrucișează și mai mult brațele, își ridică genunchii la piept. Ea strânge un corp mic, tare și compact, care îi refuză îmbrățișarea. Își caută cuvintele. Uite cum suntem noi doi. Atât de singuri. Într-o noapte infinită. Și acest puști, care ar vrea să omoare pe cineva. Fiul meu contaminat, în curând bolnav ca și noi. Trebuie să plecăm de aici. Se gândește la alte locuri. La Bretagne. Amintiri din copilărie. Plimbări la pescuit. Crabii mișunând printre pietre. Oceanul lovind mereu și mereu stâncile. Își amintește vaporul spre insula de Sein, tangajul puternic de lângă farul la Vieille. Străzile înguste și grădinile pline cu flori. Tatălui ei i-ar fi plăcut să petreacă niște săptămâni acolo iarna, în timpul furtunilor. Și lui Sam i-ar plăcea. Cu urletele vântului furios rătăcind printre case. Pentru că simte cum el se mai relaxează, îl sărută pe păr.

— Nu sunt moartă. Sunt cu tine.

Sam dă din cap. Murmură „știu, dar…”

— O să plecăm de aici. Departe de toate astea.

Rămân pentru o bună bucată de vreme fără să-și spună nimic, lipiți unul de celălalt.

Louise știe ce-i rămâne de făcut. Nu îndrăznește să-l trezească pe Sam care a ațipit, dar ar vrea să se ridice pentru a face o listă. Doar pentru plăcerea de a reciti apoi hotărârile numerotate, comentate. I se pare dintr-o dată că un viitor ar fi posibil și că ar putea să se termine odată cu acest tren fără destinație al zilelor ei care se succed, agățate unele de altele.

Apoi se pregătesc. Dimineața gri-albăstruie din spatele ferestrelor, aroma de cafea, mustățile de ciocolată pe buzele lui Sam, tăcerea lui neobișnuită, strălucirea neagră a ochilor săi când se ridică spre Louise, radioul și ecourile haosului.

Lista. Louise o stabilește în timp ce Sam e în baie. Mâna ei ezită, inima îi tresare atunci când scrie. „Să vând casa. Să mă interesez.” Voi nu mai sunteți acolo. Voi sunteți cu mine. Vă iau cu mine.

Sam se întoarce cu ghiozdanul, hanoracul închis, căciula pe cap. Sunt gata. Se încalță. Louise îi spune că e prea devreme și că trebuie să-și aranjeze părul ca să fie frumoasă. Pfff.. Sam începe să fredoneze.

În mașină se întreabă dacă Nadia va veni la școală pentru că ieri era bolnavă, și Enzo la fel. E doar o răceală, mi-a zis mama ei. O să vezi, iubita ta o să fie acolo. Pfff.. Ce prostii spui.

Se întâlnește cu doi prieteni în fața porții, îi lipește o sărutare rapidă pe obraz Louisei, apoi se îndepărtează pălăvrăgind cu cei doi complici și, chiar înainte de-a dispărea după colțul clădirii, se întoarce spre ea și se oprește timp de o secundă cu ochii plini de întrebări.

Să-i spele geamurile doamnei Poupard, să se lupte cu urmele pe care soarele se distrează să le facă să apară acolo, să calce lenjeria doamnei Le Goff, Micuța Doamnă, care nu a dormit deloc în noaptea asta pentru că membrul ei fantomă a chinuit-o, mă durea piciorul pe care mi l-au tăiat acum zece ani, și apoi mâncărimi pe pulpă. Noaptea trecută am visat că mi-a crescut piciorul la loc. Și incendiile alea în Australia? Ați văzut? Și Siria? Ce lume lăsăm copiilor noștri? Nepoțica mea îmi zice mereu nu te mai supăra buni, o să mă descurc eu. Tu te descurci, dar ceilalți? De ceilalți nu-mi pasă. Iată mentalitatea tinerilor de azi. Desigur, cu școala de ingineri pe care o face acum, o să se descurce întotdeauna. Louise o lasă să vorbească și îi dă dreptate cu privire la tot ce spune. Și ei vorbeau exact ca ea. Se indignau în fiecare zi. O duseseră de vreo două sau trei ori la niște manifestații. Louise își amintește mulțimea enormă pe care o văzuse, infinită, de pe umerii tatălui ei, și zgomotul megafoanelor, sloganele, cântecele, banderolele pe care îi cerea mamei ei să i le explice, toți oamenii aceia furioși dar care totuși zâmbeau și mergeau pălăvrăgind liniștiți.

Să curețe, să calce, să facă cumpărături. Să reconforteze, să se forțeze să zâmbească, să găsească cuvintele potrivite, mereu aceleași. Și nepoțeii dumneavoastră? Și fiul? Rămâneți aici duminică? Și doctorul, el ce-a zis? Ați vorbit despre asta cu infirmiera? Nu vă îngrijorați. O să fie bine.

Sau să tacă, în tăcerea înnebunitoare a depresiei – aceste figuri albăstrite de lumina televizorului, cianozate de singurătate – sau a ostilității paranoice a bătrânei care

verifică tichetele de casă bombănind, sau care își trece degetul pe mobila pe care Louise tocmai a șters-o de praf.

Iese din ziua de muncă precum ar ieși dintr-un tunel plin de mașini rămase în pană, cu șoferii încremeniți la volan sau ațipiți pe bancheta din spate. Îl recuperează pe Sam pe care-l găsește adormit, cu capul pe brațele încrucișate, lângă foaia de desen unde a schițat o mare liniștită, un velier minuscul așezat la orizont, având deasupra lor un soare portocaliu. De îndată ce ajung acasă băiatul o șterge în camera lui spunând că vrea să-și termine desenul.

Louise își scoate din poșetă lista cu hotărâri pe care a scris-o de dimineață și o recitește. A recitit-o de mai multe ori peste zi, între diferitele activități.

John răspunde imediat. Niște muzică tehno bubuie pe fundal. Vorbește tare. Latră:

— Da. Ce vrei?

— Te deranjez?

El ezită. Volumul muzicii coboară.

— Nu. Ce e?

Louise nu știe cum să-i spună. Sam intră în încăpere și îi arată desenul. A adăugat niște păsări roșii și galbene deasupra mării. Și lângă velier a scris „Mama și Sam”.

— Hei, mai ești acolo?

Louise îi zâmbește stângaci lui Sam. Îi arată telefonul pe care îl are la ureche, el lasă desenul pe genunchii ei și pleacă.

— Trebuie să oprim totul.

O voce șușotește ceva lângă John. El bâiguie ceva neinteligibil.

— Ce să oprim?

— Totul. Lucas. Amicii tăi. Trebuie s-o lăsăm baltă.

— Îți bați joc de mine?

Ea bâiguie că nu, dar că s-a mers prea departe, că nu vrea să se termine prost. Îl aude spunând puțin mai departe de telefon: „Da, hai, cară-te!”

— Amicii mei, așa cum le zici tu, se ocupă deja de chestia asta. Am făcut o înțelegere cu ei și nu prea sunt genul care glumește cu lucrurile astea. În plus, pe idiotul tău îl cunoșteau deja. Au mai avut o încurcătură cu el și o să le facă chiar plăcere să-i rupă capul. Cred că l-au și găsit. Tipii ăștia sunt ca niște pitbulli. Când îi asmuți asupra cuiva nu-i mai poți chema înapoi.

Camera plutește în jurul Louisei.

— Doar n-o să-l…

— Sigur că nu. Doar o să-l facă să-i treacă dorința de-a-ți mai sparge fața.

Louise încearcă să reflecteze. Se gândește la seara trecută. John deasupra ei luându-și plata. Ea nu știe ce înțelegere a făcut el cu tipii ăia. Poate că e chiar ea recompensa pe care le-a promis-o.

— Louise, mai ești?

Dintr-o dată vorbește cu o voce mai blândă. Ea are impresia că el e chiar acolo, lângă ea, și că-și pune mâinile pe ea.

— Fac asta pentru tine. Știi foarte bine. Doar ne cunoaștem de-atâta vreme, nu-i așa? Avem chestia asta în comun acum, nu crezi?

Ea spune da, desigur. Și încearcă să ia înghițituri mari de aer ca să nu leșine.

— Mă cheamă fiul meu. Îi e foame.

— Mai vorbim, oricum.

Louise închide telefonul. Îl pune jos. Îi e teamă că va începe să sune din nou. Polițistul. Își ia poșeta, scotocește prin ea, nu găsește nimic, o răstoarnă pe masă, vede cum se ivește cartonașul.

— Domnul Jourdan, vreau să spun, comandantul Jourdan? Sunt Louise Andreu… Știți… Eu…

— Da, sigur. Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de dumneavoastră. Mă rog, trebuie să vă vorbesc.

— Pot să trec pe la nouă. Termin ceva aici și vin. E bine?

— Da, da… Mulțumesc.

Se întinde pe canapea, cu telefonul pe piept. S-a pus în mișcare un mecanism pe-ale cărei rotițe le simte mișcându-se în jurul ei, fără să știe cum o să se termine. Îl revede pe Charlie Chaplin devenit nebun, absorbit de angrenaje, dar nu își mai amintește cum se termină povestea. Dacă pleacă singur rotindu-și bastonul sau fericit, la brațul iubitei sale.

25

Când Barbara a intrat în bucătărie, Jourdan înghițea a treia cafea, a patra felie de pâine prăjită, unsă cu o grămadă de unt și dulceață de portocale. Închisese radioul pentru a opri zgomotul de fond obsedant al lumii pe cale de-a se nărui și zumzetul stresant al comentariilor. Liniștea se așternuse peste el ca un văl și se simțea bine în fața ferestrei unde dimineața se albăstrea și grădina se zvânta în bătaia vântului. Și-a privit fiica punându-și lucrurile într-un colț și făcându-și un espresso. Stătea cu spatele la el, supraveghind bâzâitul aparatului și dădea impresia că nu îndrăznea să-și întoarcă fața la el. Într-un sfârșit ea s-a așezat și i-a zâmbit în timp ce sufla peste ceașca fierbinte.

Marlène anunțase cu o oră mai devreme că va pleca. Jourdan nu avea nicio îndoială că așa aranjată, coafată, machiată, era gata de plecare, chiar dacă era încă devreme. Cum el de-abia dacă reacționase, ea precizase că-și găsise un apartament într-o suburbie din apropiere, nu prea scumpă, și că se va muta acolo la sfârșitul lui mai. Adăugase că îi părea rău. Și că era tristă, atât de tristă… Dar că asta nu mai putea continua așa. „Prea multă liniște, înțelegi? E ca și cum tu nu ai mai fi aici cu noi. Ca și cum tu ai trăi într-o lume paralelă, cu polițaii și cu tâlharii tăi. Sau într-o bulă, iată, în formă de girofar.”

Jourdan a privit-o prelung în timp ce ea scormonea într-un borcan de dulceață, ca să-și pună pe o felie de pâine. Ochii ei de un albastru-închis, profunzi și penetranți, gura ei mereu supărată, capabilă de zâmbete solare, tulburătoare. Frumusețea acestei femei îl impresionase încă de când o văzuse prima oară. El făcea mereu mișto de dragostea la prima vedere din filme sau din romane, de aparițiile care șochează, de privirile care se încrucișează și formează pe dată legături care trec peste orice încercare. Cu toate astea era exact ceea ce i se întâmplase în seara aceea la Paris, la terasa acelei cafenele de pe bulevardul Saint-Martin, când ea îi ceruse un foc. Încercarea venise mai târziu, mult mai târziu și fusese cea a timpului. Nu știe când șarmul a încetat să-și mai facă efectul. De parcă puterile lor magice slăbiseră

fără ca ei să-și dea seama, lăsându-i fără capacitatea de-a transforma zorile încețoșate în dimineți senine.

I se părea că aflase totul despre ea. Despre corpul și spiritul ei.

O privea în timp ce mușca din tartină, cu ceașca de cafea în mâna cealaltă, pe care strălucea inelul cu sticlă de Murano roșie ca sângele. Îl privea și ea la rândul ei, cu pleoapele bătând nebunește, iar el a vrut să creadă că ea încerca să-și rețină lacrimile să nu curgă.

— Nu zici nimic? Ca de obicei?

A simțit cum îl gâtuie un suspin. De când nu mai plânsese? Nu-și mai amintea decât ziua în care Barbara, la zece sau unsprezece ani, se prăbușise sub ochii lor, aruncată la pământ de un val, și luată apoi de vârtej. El plonjase și o prinsese din marea agitată, devenită pe dată glacială, orbit de apă și de nisip. Revenind, căzuse în genunchi pe plajă, cu fetița în brațe, și în timp ce Marlène o punea să scuipe și să verse apa de mare pe care o înghițise, plânsese ca niciodată.

— Probabil că ai dreptate. Eu sunt cel care… Ai pe altcineva?

Și-a regretat pe loc întrebarea. Întrebare de polițist.

— Nu. Nu te aveam decât pe tine.

Marlène își terminase cafeaua și apoi se ridicase. Rămăsese în picioare pentru câteva secunde, așteptând poate ca Jourdan să mai zică ceva, dar el nu mai avea suflu, așa că ea și-a luat poșeta și și-a pus-o pe umăr. Jourdan se ridicase și îi luase mâna pe care ea i-o abandonase, ferindu-și privirea, și îi sărutase vârful degetelor și inelul de Murano, cu acel roșu pur.

Marlène plecase spunând „Ciao bello”, precum o incantație străveche cu magia epuizată.

Din străfundul acestei tăceri își observă fiica pe cale de a-și lua micul-dejun. Nu-și mai amintește de când nu i s-a mai întâmplat asta.

— Pare că ți-e foame.

— Mereu mi-e foame dimineața. Micul-dejun e preferatul meu.

Telefonul îi vibrează, îi aruncă o privire, citește un mesaj.

— Of, la naiba! E târziu. Poți să mă duci până în oraș? E grevă la tramvaie.

Un ambuteiaj îi blochează în mijlocul fluviului. Mai departe, două ambulanțe, o mașină de poliție, lumini

albăstrui. Jourdan așteaptă ca ea să vorbească. Barbara poate că speră ca el să zică ceva. În bârâitul ventilatorului de încălzire habitaclul e saturat de vorbele lor nerostite. Jourdan coboară geamul, respiră puțin aer proaspăt.

— Deci?

— Deci ce?

— Mama ta pleacă. Ți-a zis?

— Firește.

— Și?…

Barbara oftează. Își coboară și ea geamul, se uită afară sprijinindu-se cu cotul pe portieră.

— Are dreptate, cred.

Cuvintele îi sunt luate de vânt și Jourdan îi e recunoscător că nu i le-a aruncat direct în față.

— Mulțumesc, îi spune.

— De ce îmi mulțumești?

— Așa. Ar dura prea mult să îți explic.

— Mda, ca de obicei. Când e prea lung de explicat preferi să nu mai zici nimic.

Când trec pe lângă locul accidentului Jourdan observă un scuter pe jos, cu caroseria ferfeniță. Sânge pe macadam. Barbara întoarce privirea.

— O să te muți cu ea?

— Da, mai mult sau mai puțin. Are acolo o cameră și pentru mine. Dar nu e prea mare.

Merg încet prin haosul puțind a gaz de eșapament, în spatele unei semiremorci cu număr spaniol.

— Și eu o să plec, spune Jourdan.

Barbara se întoarce spre el cu ochii mari.

— Unde o să pleci?

— Departe. Nu știu unde. Trebuie să mă gândesc.

— La asta te-ai gândit în tot timpul ăsta în care…

— Nu, nu… Dar dacă voi nu mai sunteți acasă, nimeni și nimic nu mă mai reține acolo.

Barbara dă din cap. Își ia telefonul, îl consultă de parcă ar căuta în el o replică, apoi îl pune la loc.

— Tu ești cel care nu a mai fost cu noi. Făceai scandal tot timpul, mereu iritat, distant… Te întorceai târziu sau nu te întorceai deloc. Ți-ai dat măcar seama de chestia asta? Mama a crezut că aveai pe altcineva.

— Nu. Doar pe voi două.

— Da, poate că pe noi două. Dar și toți polițaii ăia idioți și toți criminalii pe care îi cauți, pe care îi interoghezi, cu ei, în mod cert, vorbești în continuare…

Și toate anchetele tale de rahat, și gașca ta de prostovani, noua ta familie. Când vorbeai, numai despre asta vorbeai. Nici măcar nu-ți păsa ce făceam noi, prin ce treceam noi. Nu ai înțeles asta? Nu aveai nimic să ne spui despre toate astea? Viața ta, a noastră? Și asta e prea mult de explicat?

Jourdan are impresia că mașina a plonjat într-un fluviu și că se scurg încet, prinși în capcana apelor în creștere, și rămâne fără oxigen și se abține să deschidă larg gura ca să tragă cu putere în piept aerul rămas, incapabil să reacționeze, paralizat de frigul care îl împresoară. Barbara a tăcut și lui i se pare că plânge, răsucită spre exterior, o vede ștergându-și obrazul cu dosul palmei.

Pentru că ajung lângă Conservator, Barbara îi spune s-o lase acolo, pentru că școala e foarte aproape. Ochii îi sunt uscați, dar e palidă ca un copil bolnav.

— Salut, spune ea. O să-mi facă bine să merg puțin pe jos.

El o privește îndepărtându-se, i-ar plăcea să se întoarcă dar ea grăbește pasul, trăgându-și pe umăr poșeta care tot alunecă, strecurându-se printre trecători, și nu o poate vedea cotind la colțul străzii pentru că în spatele lui urlă niște claxoane și trebuie să repornească, să meargă înainte în zgomotul și haosul acestei dimineți din care noaptea pare că nu mai vrea să plece.

Telefonul. E Elissalde. Am găsit un cuplu de arși într-un apartament din Bègles. Mă duc acolo cu Bernie și Greg. Vii și tu? El ezită. Are chef să se așeze undeva, departe de toate. Celălalt îl întreabă dacă totul e în regulă. Elissalde și intuiția lui ultralucidă. Bineînțeles că totul e-n regulă. Vin și eu.

Casa e joasă, înconjurată de o mică grădină și se află pe strada Salvador Allende. Pe trotuar curioși, mașini de poliție de-a curmezișul șoselei, polițiști de-a latul trotuarelor, cu fața la eventualii specialiști în scene ale crimelor văzute la televizor. Pompierii își strâng lucrurile. Ofițerul lor, cu casca sub braț, discută cu Elissalde. Jourdan se apropie, salută, ascultă. Originea criminală nu suportă niciun dubiu. Au fost identificate focare în cel puțin trei locuri. Benzină. S-au găsit chiar și niște resturi ale canistrei. Corpurile calcinate au fost găsite în zona fostei sufragerii, cu mâinile și picioarele legate cu fir electric. Pompierul se îndepărtează, se duce să le vorbească oamenilor. Tehnicienii de la Criminalistică se

bălăcesc în apă, prin negreala resturilor carbonizate. Greg îl întreabă pe Jourdan dacă vrea să vadă corpurile. Jourdan refuză. Dă un tur casei, călcând pe cioburile geamurilor explodate de incendiu. Carcasa unei Renault 25 zace pe propriile jante. Pute a benzină. Interiorul s-a topit, bancheta din spate s-a împrăștiat pe podea și nu mai e decât un amalgam de bezea gălbuie topită. Lui Jourdan i-ar plăcea să se găsească ceva interesant în portbagaj. E pe punctul de-a cere să se deschidă imediat, dar apoi renunță și se hotărăște că nu-l interesează.

Mai face câțiva pași în grădina pustie. Un liliac se încăpățânează să reziste acolo și mai sunt și câteva narcise aproape ofilite. Aude în spatele lui niște saluturi, niște comentarii. Debarcă Zamora de la Antidrog, cu doi zombi de-ai lui. Jourdan se îndreaptă spre ei. Când îl zărește, Zamora îl anunță că lucrează la idioții ăștia doi de șase luni și că acum s-a dus totul dracului. Cédric Garcia și Kenza Arioui. Se așteptau la o livrare mare și cei doi morți trebuiau să spună unde și când se va face. Zamora vorbește repede, își aprinde o țigară cu o mână tremurândă, cu ajutorul unui Zippo căruia îi pocnește capacul ca la cinema. Jourdan se întreabă ce combinații poate avea așa de dimineață. Zamora trage primele două fumuri cu o ușurare vizibilă și apoi povestește că grupul lui a făcut două săptămâni de supraveghere pentru cazul ăsta, au pus sub urmărire două mașini și au pândit non-stop peregrinările celor doi nemernici între Toulouse, Marsilia și Bordeaux și că rezistă cu toții doar datorită amfetaminelor și fac duș o dată la două zile pentru ca infractorii să nu le ia urma așa ușor. Se amuză la ideea asta și tușește de-și scuipă plămânii, cu siguranță din cauza țigărilor fumate una după alta în ultimele săptămâni. Când își reia suflul arată spre Renault și se întreabă ce dracului făceau cu o mașină ca asta. Genul care atrage atenția ofițerilor de frontieră. Jourdan nu știe. Și nici nu-i pasă. Zamora îi face un semn unuia dintre oamenii lui. Acesta vine cu o rangă și deschide portbagajul, apoi sare în spate și se apleacă deasupra narciselor ca să vomite sau să scuipe.

Acolo se află trupul dezbrăcat al unui individ, albăstrui, umflat și mirosind a rahat. I-au fost scoși ochii. Zamora nu spune nimic pe moment, blocat, cu o mână deasupra nasului și a gurii. Cei doi zombi se țin la distanță, aruncând priviri temătoare spre cadavru, de

parcă ar fi putut să se ridice și să se năpustească asupra lor.

— E foarte mort, le spune Jourdan. Nu riscați nimic.

Zamora se apleacă și arată cu degetul un detaliu:

— Ia uitați-vă la gagica tatuată pe umăr. Ăsta e Maxime Pietri, Maxou pentru apropiați. El e cel care trebuia să primească marfa. Trebuie să-l sun pe comisar, se complică lucrurile.

Se întoarce cu spatele la Jourdan și apoi se îndepărtează cu telefonul la ureche. Cei doi zombi s-au apropiat și privesc cadavrul.

— E din cauza surprizei, îi spune lui Jourdan cel care a deschis portbagajul. Am mai văzut și alții, dar nu mă voi obișnui niciodată.

— Eu cu atât mai mult, spune Jourdan.

Jourdan se întoarce la Elissalde care asistă la toate astea cu mâinile în buzunare.

— Un caz de la Antidrog… Zamora e înnebunit. Și în mașină?

— Urmarea telenovelei. N-am nicio treabă, mă duc la birou.

— Ai un aer cam ciudat.

Jourdan nu răspunde. Întoarce spatele acestui haos și se forțează să respire profund ca să-și golească plămânii de miasmele care pare că s-au acumulat acolo. Rămâne câteva secunde în liniștea din mașina lui. Îi observă pe pompierii care se pregătesc să plece și apoi pornește.

În biroul grupului Coco și Clément își înmoaie croasantele în cafea. Madec s-a întors și Jourdan îl strânge în brațe întrebându-l ce mai face. E bine. Va fi din ce în ce mai bine. Jourdan își toarnă niște cafea, i se pare că respiră mai bine, i se pare că atmosfera e plăcută în acest birou răvășit, invadat de aroma de cafea. Croasantul e bun. Coco explică faptul că patisierul de lângă casa ei e un artist.

Îl pun pe Madec la curent. Ucigașul, fratele lui vitreg, toate verificările care trebuie făcute și refăcute, legăturile cu alte cazuri. Îi dau lui apelurile oamenilor care cred că îl recunosc pe tipul gras din poză. Când se întoarce și restul grupului nu se mai aud decât zgomote de tastatură, dosare răsfoite, sertare care se deschid și se închid.

La prânz se hotărăsc să meargă împreună la cantină, la masă. Jourdan îi ascultă cum emit ipoteze despre

ucigaș, cum devin din ce în ce mai exasperați pentru că nu găsesc nimic, cum mai și glumesc, cum se tachinează sau cum își lansează provocări sau pariuri improbabile. Plutește în mijlocul acestor pălăvrăgeli și uneori i-ar plăcea să vadă ce moacă are, probabil cu un zâmbet idiot lipit pe față, afișând masca unei stări de bine, dar pe care ar vrea să și-o smulgă pentru totdeauna și să le spună, tuturor celor care sunt acolo, că nu mai poate, că toate astea trebuie să înceteze, că simte de luni de zile cum se golește de orice substanță, ca un balon, și că în curând nu va mai rămâne din el decât o carcasă goală, pielea pe os, cu capul de mort căzut peste un umăr. La un moment dat reușește să se ridice să fumeze o țigară la soare, în zgomotul asurzitor al orașului, și lumina roșiatică ce îi trece prin pleoape îl ajută să-și oprească fluxul de lacrimi și să desfacă nodul care i-a rămas blocat în gât de azi-dimineață.

După-amiază se ocupă cu ascultarea apelurilor martorilor care cred că l-au identificat pe tipul solid din fotografia dată în ziar sau la televiziune. Vreo douăzeci de apeluri, de cele mai multe ori delirante sau alcoolizate, fără să-l mai menționăm pe cel al femeii care s-a prezentat drept magiciană, practicând în secret în Médoc, și care a spus că îl știe pe tip de la liceu, îi dă chiar și numele și prenumele, au fost trei ani în aceeași clasă, și care propune să interogheze cadavrul, pentru ca acesta să-și dezvăluie ultimul adevăr și să permită arestarea demonului care ucide femei. Vorbește despre thanato-therapie, scopul acesteia fiind de a ușura mortul de obsesiile lui, de greșelile și chiar și de crimele sale, pentru a-și putea găsi în sfârșit liniștea, pentru că ritualurile religioase nu sunt de ajuns. Toate astea îi amuză pentru un moment și apoi clasează apelul la nebuni, trecând la următorul, un șofer care l-a luat la ocazie pe tipul masiv, acum cinci ani, între Angouléme și Poitiers. Avea un rucsac kaki, motiv pentru care a crezut că era militar. Când s-au mirat de precizia amintirilor sale, omul s-a dat mare că nu uită niciodată nimic, mai ales pe autostopiștii pe care îi ia în mașină. Madec și Coco pleacă să verifice două mărturii și se întorc fără nimic concret. Madec spune că i-ar fi plăcut să-i facă o vizită magicienei din Médoc, doar ca să se distreze.

Jourdan plutește în fluxul și refluxul informațiilor, abținându-se de mai multe ori să le sune pe Marlène sau

pe Barbara, aruncându-și până la urmă telefonul personal în fundul unui sertar, apoi răscolind totul pentru a-l regăsi când începe să sune în jurul orei 18:30. Răspunde, în ciuda faptului că era un număr necunoscut, și aude vocea Louisei Andreu care spune că trebuie să-i vorbească.

Jourdan sună la ușa Louisei Andreu în jurul orei nouă. Înainte de-a pleca s-a tot foit prin birou, atribuind această nerăbdare impasului în care se blocase ancheta. Nimic, nu aveau nimic. Zamora l-a prevenit că a doua zi dimineață era prevăzută o operațiune pentru a-i prinde pe incendiatorii casei din Bègles, cu susținerea BRI[17]-ului, pentru că se pare că deturnaseră o livrare de droguri și că șefii cei mari deciseseră să lovească puternic, foarte puternic. Asta este ceea ce vor spune presei, să lovească puternic. Cu puțin noroc ministerul va ieși cu un comunicat. Dacă vrei să te trezești devreme și să iei o gură de aer facem cinste cu o cafea la ora 5 și apoi plecăm spre Le Moulleau, ticăloșii ăia închiriază o vilă în zonă, cu vedere spre Bassin. Jourdan s-a mulțumit să răspundă că orice era posibil dacă va reuși cumva să doarmă mai mult de două ore. Ideea de a dormi a părut că-l surprinde pe Zamora, de parcă acest cuvânt nu aparținea vocabularului său.

Două încuietori pocnesc, un lanț de siguranță se întinde, apoi apare chipul Louisei Andreu. Îi face loc lui Jourdan, cu un deget în dreptul buzelor, va trebui să vorbească încet pentru că fiul ei s-a culcat și i-a fost foarte greu să-l adoarmă. Îi explică faptul că nu se simte prea bine din seara aceea. În dimineața asta l-a găsit culcat în fața ușii de la intrare cu un cuțit în mână.

Louise îl invită să ia un loc, îi oferă ceva de băut. Jourdan refuză, ea nu insistă. O întreabă ce vrea să îi spună.

— Aș vrea ca toate astea să înceteze. Vreau să-l scot pe Sam din nebunia asta. Azi dimineață luase cuțitul pentru că voia să-l ucidă pe Lucas dacă cumva se întorcea. Un puști de opt ani nu trebuie să aibă astfel de idei în minte. Și în plus, nu v-am spus totul. Știu unde se află Lucas. În fine… Știu unde ar putea fi găsit.

Ea își masează umărul. Spune că a muncit toată ziua și că o doare tot corpul. Spune că viața ei nu este decât un șir de zile asemănătoare, luminate doar de prezența lui Sam, înveselite de cuvintele lui Sam, colorate de desenele

pe care el i le aduce de la școală. Doar momentele pe care le fură cu Sam contează cu adevărat. Desigur, mai e și Naïma, care este precum sora ei, dar asta nu umple vidul timpului care trece. Sam crește și ea simte cum îmbătrânește, cu tinerețea ofilită, jefuită de toți anii aceia de derivă, de naufragiu, de după moartea părinților ei, drogurile, da, domnule polițist, m-am afundat pe cât de mult s-a putut fără să crăp, supradoze, două vă rog frumos, cu spitalizare, și teama groaznică de moartea care pusese deja stăpânire pe ea, convinsă dintr-o dată că părinții ei nu o așteptau atât de devreme și mai ales nu pe acolo, cam cum se întâmplă când ratezi o întâlnire atunci când nu ai înțeles locul exact și te pierzi definitiv într-un oraș necunoscut. Da, într-o zi se trezise îngrozită de această perspectivă evidentă, o moarte în singurătate, pe un trotuar sau într-un pat sordid oarecare, o moarte solitară fără a avea măcar consolarea superstițioasă, derizorie, a reîntâlnirii cu morții. Se ridicase din pat, plină de perfuzii, rezistase câteva secunde, scuturată de amețeli, apoi se așezase pe marginea saltelei, făcând un efort să rămână dreaptă, plângând, plângând în sfârșit, așa cum nu mai știa s-o facă de mai mult de doi ani, de când le jurase părinților ei, în fața trupurilor lor la morgă, că li se va alătura în curând, ea care nu credea în niciun Dumnezeu, care, ca și ei, râsese de superstiții, iat-o în acest salon de spital, hotărându-se să-și trădeze promisiunea și cerându-le iertare murmurând, cu spatele frisonând prin deschizătura bluzei cu sigla CHU[18], niște incantații pe care se obliga să le creadă.

Louise tace, cu ochii strălucitori, aproape rămasă fără suflu.

— Iată, reușește să mai zică. Iată de ce toate astea trebuie să înceteze. Nu mai pot sta așa. Trebuie să scăpăm din chestia asta, eu și cu Sam. Și Sam nu va scăpa dacă eu nu voi scăpa. Am înțeles chestia asta azi-dimineață. Mi-a trebuit ceva timp, nu-i așa?

Jourdan o ascultă și o privește. Debitul vocii sale răgușite, pe care se chinuie s-o calmeze, gestul cu care își așază părul după ureche. Inelul auriu pe care îl atinge din când în când, strălucirea pietrei albăstrui care se aprinde atunci când își mișcă mâna. Se concentrează pe aceste detalii, dar nu se poate împiedica să-i urmărească linia gâtului, delicatețea bărbiei. Ochii ei negri rotunjiți din

cauza tristeții, fricii sau furiei, nu știe prea bine. Ochii ei mari și negri.

Pentru că vrea să-și vină puțin în fire își amintește că e polițist. Și că ea a chemat un polițist în ajutor.

— Și unde poate fi găsit Lucas Poujaud?

— Am făcut o mare prostie. Nu știu dacă…

Ea își pleacă privirea, își freacă mâinile încet una de alta.

— Spuneți totuși.

— Păi uite cum stă treaba: voiam să-l omor pe nemernic. Dar eu nu mă simt în stare și în plus e mult mai solid decât mine, așa că… Am un prieten pe care l-am reîntâlnit din întâmplare acum câteva săptămâni. L-am rugat să se ocupe el. Nu să-l omoare, vreau să spun… Doar să-l sperie, așa.

Jourdan își ia din buzunar carnețelul pe care îl are tot timpul cu el. Sunt polițist. Hai!

— Numele prietenului?

— Jonathan Nicot. Toată lumea îi spune John. Stă pe strada Jean Lormier nr. 37, în Talence.

Jourdan notează. Scrisul e tremurat. Așteaptă urmarea, dar Louise a tăcut.

— Păi și?

— Și mi-a spus că a vorbit cu doi tipi să se ocupe. Doi frați pe care îi știe din afacerile lui, care au o datorie față de el.

— Afacerile lui?

— Droguri. Asta făcea pe vremuri, când l-am cunoscut, când eram și eu băgată în asta.

— Și frații ăștia cum se numesc?

— Nu mi-a spus.

Louise zâmbește cu tristețe. Se ridică să-și caute țigările, deschide geamul și-și aprinde una.

— Și de ce îmi povestiți mie toate astea? L-ați fi putut lăsa să se ocupe. Dar îmi spuneți mie, eu sunt polițist. Dacă iese prost și cei doi dobitoci îl omoară pe Lucas, ce se va întâmpla?

— Credeam că…

— Și ce i-ați dat la schimb, acestui John? Bani? Aveți bani ca să plătiți un astfel de contract?

Jourdan a vorbit mai tare și mai dur decât și-ar fi dorit, pentru că știa deja răspunsul, dar Louise se apleacă pe deasupra măsuței și îi ține piept.

— Dumneavoastră ce credeți? Mi-a tras-o. Mi-a făcut rău, dar el era încântat. Mârâia ca un câine. Ați înțeles acum? Vă așteptați la asta din partea unei fete de genul meu, nu-i așa?

— Și care este acest gen?

— O amărâtă, așa cum probabil vedeți cu zecile în meseria pe care o aveți. Care nu mai știu ce să facă să supraviețuiască, care le fac pe toate pe dos.

— Nu puteți spune așa ceva. Sunteți…

— Fără fiul meu aș fi fost o distrusă, cine știe pe unde, sau m-aș fi prostituat pentru următoarea doză, sperând că nu mă va ucide. Eu…

— Opriți-vă!

Jourdan se ridică brusc. Louise îl privește speriată. Iese pe balcon, nu vede nimic din clădirile din față, din ferestrele luminate, din umbrele care se mișcă uneori prin fața luminii crude a ecranelor TV. Nu există decât noaptea și haloul palid al orașului zdrobit de norii joși. Tresare când aude vocea Louisei în spatele lui.

— Ce faceți?

— Dar dumneavoastră? Ce aveți de gând să faceți?

Se întoarce spre ea, sprijinită de tocul ușii.

— M-ați speriat.

— Ce aveți de gând să faceți când toate astea se vor termina?

— Ce anume se va termina?

— Cu ticălosul ăla. Lucas. O să mă ocup de el.

— O să plec. Departe de aici, cu fiul meu. Voi reîncepe în altă parte. Împreună cu părinții mergeam într-o zonă din Bretagne. Am petrecut acolo niște zile atât de fericite… Voi lua totul de la capăt. Chiar și studiile, spre exemplu.

Tace, cu ochii plecați și un aer visător.

— O să reușesc.

Jourdan se întoarce în sufragerie, trece foarte aproape de ea și își reprimă gestul de a-i îndepărta șuvița de păr care îi cade peste chip.

Louise îl urmărește cu privirea. Își încrucișează brațele și le strânge în jurul ei pentru că-i e frig.

— Nu stați acolo, o să răciți.

Ea închide și se întoarce tremurând, cu capul tras între umeri.

— O să vă ocupați de el? Cum adică?

— O să văd eu. E treaba mea.

— O să-l arestați?

Louise zâmbește cu ironie. Își trage părul pe spate de parcă ar vrea să îl prindă în coadă și îl înfruntă cu privirea.

— Depinde de ce înțelegeți prin a „aresta”.

— Glumiți, nu?

— Nu. Sunt prea obosit pentru asta. Între timp spuneți-mi unde-l pot găsi pe nemernic.

— Nu vreți să luați un loc?

— Nu. O să plec. Trebuie să stau în picioare pentru că dacă mă așez nu sunt sigur că mă voi mai putea ridica înainte de mâine la prânz.

Louise îi dă adresele pe care i le-a indicat și Violaine Guichard.

— Și are și un unchi, cel care l-a crescut. Locuiește la Cambes. Este tăietor de lemne sau așa ceva. Are același nume ca el, dar nu-i știu prenumele. Se mai duce să-l vadă din când în când.

Jourdan scrie toate astea în carnețel. Mâna îi tremură. Toată ființa lui este cuprinsă de un tremur interior. Are impresia că inima nu îi mai bate, dar se rotește confuz în pieptul său. Își pune carnețelul la loc. Louise își face de lucru rulându-și o altă țigară. El spune:

— Credeți că doarme?

Louise nu înțelege imediat despre cine vorbește, dar apoi aruncă o privire spre ușa care duce la dormitoare și ascultă.

— Da. Sunt sigură.

Jourdan se îndreaptă spre ieșire. Ea îl urmează, descuie ușa și o deschide.

— O să mă țineți la curent? O să veniți să-mi spuneți?

El promite. Încearcă să schițeze un zâmbet, gura i se strâmbă puțin și i se ghicește toată oboseala care sapă riduri pe chipul lui.

Când iese, în timp ce îi întoarce spatele, îi spune:

— Și eu m-aș duce să-mi refac viața în Bretagne.

Se îndepărtează pe coridor. Știe că ea îl privește. Ușa nu se închide decât atunci când el începe să coboare scările.

26

Casa apare încetul cu încetul, înconjurată de ceață, și pare aproape strivită, străpunsă de două orificii care împrăștie o lumină gălbuie. Evită bălțile cele mai mari și într-un final parchează mașina aproape de cușca câinelui. Ea nu mai adăpostește niciun câine de foarte mult timp, dar ei fac referire în continuare la cușca câinelui. Coboară din mașină și se udă la picioare în iarba rece și umedă. Înjură printre dinți și trântește violent portiera cu un grohăit de exasperare. Se apleacă puțin în ceața care se mișcă în jurul lui, urcând din estuar, și își desface și agită brațele pentru a o împrăștia.

Mama îl așteaptă în prag, ca întotdeauna. În momentul în care el întinde gâtul pentru a o săruta, ea se eschivează. Ține un ziar în mână.

— Uite, privește.

Ea îi postează pagina de ziar în față. El nu vrea să mai vadă, a văzut deja. Îi împinge brațul care îi oprește trecerea.

— Da, știu. De asta am venit.

— Chiar și mort trebuie să ne facă probleme.

Se așază la masa din bucătărie și examinează fotografia din ziar. Mama aduce o cană, îi toarnă niște cafea.

— N-ai luat croasante în drum spre încoace?

El face semn din cap că nu, cu picioarele întinse în fața lui. Ea deschide o cutie de biscuiți. Cafeaua e prea fierbinte. Își arde gura și se strâmbă.

— Ce s-a întâmplat de-au mai publicat-o o dată? Ce-ai făcut?

El își scufundă biscuitul în cafea, îl privește cum se înmoaie și se topește. Îl recuperează de pe fund cu lingura, savurează această pastă dulce, bea o gură de cafea, reîncepe. Mama nu îl scapă din ochi, dar lui nu-i pasă. Se preface că o ignoră, ea urăște asta și în cinci minute o să vină să se frece de el, iar el o va lăsa în pace pentru că nu vrea s-o dezamăgească și mai mult, lasă-mă sau mă sinucid, spunea ea uneori, tu nu știi cât de mult înseamnă asta pentru mine, fără asta, fără tine, eu m-aș sinucide.

— Te caută, nu-i așa? Ai reînceput? De ce tot insistă atât? Trebuie că au ceva nou și te vor încolți! Așa e? Răspunde!

Ea a urlat și a măturat cana de cafea din fața ei.

El și-a terminat-o pe-a lui. Linge ultima picătură. Se concentrează să-și calmeze bătăile nebunești ale inimii. Trebuie să-mi adun forța fizică și mentală. Trebuie să redevin un războinic. Convoacă mai multe amintiri din micul război în care a luat parte: arme, blindate, tiruri sporadice, siluete fugare pe vârful dunelor. Jigodiile care se agățau de tăblia patului sub loviturile lui de picioare. Dar nu revin decât niște imagini palide, trunchiate, peticite precum niște fotografii vechi pe care trebuie să le lipim cu scotch.

Mama lui se preface că plânge, cu capul pe brațele încrucișate, scoțând mici gemete agasante. El știe că se preface pentru că ea nu plânge niciodată. Spune că ultima oară când a plâns în viața ei a fost la opt ani, când a găsit-o pe mama ei spânzurată de o grindă în pivniță. Apoi, tatăl ei le bătea, pe ea și pe sora ei, dacă cumva plângeau. I-a povestit asta lui Christian când avea șaisprezece ani, într-o după-masă de vară, întinsă lângă el: copilăria ei plină de umilințe și bătăi. Cu tatăl ei care își bătea joc de ele, de ea și de sora ei. În ziua aceea Christian o lăsase să facă ce dorise. Alte dăți se întâmplase cu forța, el nu voise, știa foarte bine că era ceva rău, chiar și când iubești foarte tare, chiar și când lacrimile curg. Îl cuprinsese dezgustul, de el însuși și de ceea ce se întâmpla cu el atunci când ea venea atât de aproape, o furie totală împotriva acestui lucru, a gesturilor, a plăcerii care totuși îl stârnea atât de mult.

Într-o zi îl cuprinsese o furie imensă. Apoi se simțise mai puternic. Mai calm.

Nu suportă să se gândească la toate astea. De obicei își alungă aceste idei. Se duce să vadă filme teribile pe internet, lucruri la care marea majoritate a oamenilor n-ar putea să se uite. Își reproșează puțin după aceea, dar asta îi curăță mintea de toate gândurile alea cu care nu știe ce să facă.

Se ridică s-o ajute pe mamă să adune cioburile cănii sparte și să șteargă cafeaua vărsată. S-a împrăștiat peste tot. Mama oftează, rămasă fără suflu. Se apleacă și se ridică greu. Lasă. Așa că ea o lasă baltă și se așază la loc.

Își aprinde o țigară, tușește, iar tușește, bate cu pumnul în masă ca să-i treacă.

Când a terminat, Christian curăță și pe jos, și pe blatul de bucătărie, șterge și lustruiește, apoi pune totul la loc.

— Acum trebuie să mă duc să le scot de acolo.

Mama nu înțelege, apoi privește spre grădină.

— De ce? O să te prindă, nu?

Se duce să-și caute cizmele, impermeabilul, se pregătește. Mama l-a urmat în magazia de unde își ia sculele. Un târnăcop, o lopată, doi saci mari de gunoi.

— Nu trebuie să găsească nimic aici.

— Și cum ar putea să găsească?

— Doar știi cum fac. Cu excavatoare și din astea. Chiar și dalele de beton.

Femeia își ia și ea niște cizme și o veche jachetă mâncată de molii, agățată într-un cui înfipt în șarpantă. Merg amândoi prin ceață, siluete greoaie, întunecate, precum în acele tablouri realiste care par vopsite cu lut. Trec de un gard viu de dafini și ajung într-un câmp pe care sunt plantați câțiva pomi fructiferi. Un măr bătrân, crăpat în două, stă să cadă acoperit de un mărăcine. E una aici, știu sigur. Prima. Mama pipăie cu vârful cizmei pământul gras. O să dai de rădăcini. Înconjoară tot locul. Și acolo, amintește-ți. Își amintește. Și cât te-am ajutat, atât de mult băusei. Își amintește. A vomitat în groapă și mama l-a pălmuit pentru că chestia asta i s-a părut cu adevărat urâtă. Și mai e acolo.

Christian se răsucește pe călcâie în mijlocul cimitirului. Cincizeci de metri pătrați plantați cu doi pruni și un cireș.

— O să fac o grădină de legume. În felul ăsta, dacă cumva ajung până aici, n-o să se întrebe de ce a fost răscolit pământul. O să închiriez un motocultor de la Pauillac.

Mama se îndepărtează. Mâncăm la doișpe jumate. O privește împiedicându-se printre smocurile de iarbă, cu capul plecat, și pentru prima dată are impresia că arată ca o bătrână.

Dar nu. Bate din palme pentru a-și face curaj și sapă la baza mărului, smulgând ramurile țepoase ale mărăcinelui. Fierul lovește și se izbește de o rădăcină. Se întoarce în magazie ca să ia un topor, taie rădăcina și o aruncă departe. Se agită și inima i-o ia la goană. În timpul

unei pauze încearcă să-și amintească chipul fetei îngropate acolo. O blondă, cu siguranță. Agățată într-un club, unde își pierduse din vedere cele două prietene, luate pe sus de niște tipi.

Se înverșunează. Reușește să avanseze, cu tălpile lipite de pământ, scăldându-se în această smoală care miroase a humus. Argila se lipește de lopată. O pastă galben-verzuie. Răscolește, evacuează, scrutează fundul gropii, e curios ce va găsi acolo. Nu mai știe dacă săpase adânc. Mama îl sfătuise să își dea silința, să facă totul cum trebuie.

E băgat înăuntru până la jumătatea coapselor, leoarcă de sudoare, cu tâmplele lovite de pulsația dureroasă a arterelor sale și zărește o pânză albastră pe-ale cărei margini le desface încet cu vârful lopeții. Se ghemuiește. Trage de țesătura care se deșiră și observă dedesubt un os care se detașează și apoi cade la loc. Se ridică dintr-un salt, pe punctul de-a arunca o lopată de pământ deasupra, speriat, și se sprijină de marginea gropii pentru a se gândi. Trebuie. E ca la război. Ia o mare gură de aer, apoi pleacă de lângă groapă și aleargă spre magazie. Își scrântește picioarele, întorcându-se la fiecare trei pași. Ia o pereche de mănuși și o mistrie și se întoarce.

Trebuie.

A văzut cum fac arheologii la televizor, așa că face și el la fel cu mistria. Oasele sunt prinse în bulgări de pământ umed și trebuie să fie atent să nu-i scape nimic. Smulge bucăți de pânză neagră, cusută cu ștrasuri de perle mici, freacă una dintre perle pentru a-i regăsi strălucirea, și apoi aruncă totul în sacul de gunoi. Răsuflă greu, se sufocă uneori. Sudoarea îi curge de pe bărbie de parcă ar saliva. După ce a scos rămășițele, se uită la craniul murdar de nămol, care are acel rânjet care îl deranja și când era la liceu, atunci când privea scheletul suspendat în laboratorul de Științe. Încearcă să regăsească chipul care acoperea acest cap de mort dar nu îi revine nicio amintire. Aruncă sacul de gunoi afară din groapă și mai sapă puțin pentru a se asigura că nu mai e nimic acolo.

Pune pământul la loc cu viteză maximă, se afundă până la genunchi tasând solul afânat. Își reia suflul, se uită la ceas, e deja trecut de ora zece. Ceața s-a ridicat și prin resturile de brumă soarele apare ca un disc palid ce

poate fi privit în față. Răsucindu-se o zărește pe mama care îl observă din pragul magaziei. Ea îi întoarce spatele în momentul în care privirile li se încrucișează și apoi dispare în interior.

Târăște sacul în spate. Se miră că nu e greu deloc.

Aproape a terminat-o de scos pe a doua când mama l-a chemat la masă. Da, cinci minute. Asta e, o să fie rece, spune ea. A mers mai repede de data asta. Pământul era mai puțin tare, mai puțin argilos. A găsit aproape intactă o minijupă de piele de care nu își mai amintea. Un inel a căzut de pe falangele dezarticulate. Speră că este din aur și că micuța piatră roșie are ceva valoare. Nu înțelege de ce nu i l-a luat atunci. Îl strecoară în buzunar și bate cu palma peste el, satisfăcut.

Se spală pe mâini la un robinet instalat afară. Vechiul săpun crăpat miroase puternic. Își scoate pământul de sub unghii, își freacă de mai multe ori pielea, după care o miroase și apoi își scutură mâinile înainte de-a găsi o cârpă veche pe blat.

În bucătărie își spală din nou mâinile cu detergent de vase și se șterge cu grijă.

— Deci?

— Mai e doar una. Până la urmă nu e așa de greu.

Mama servește în timp ce el taie pâinea. Miroase bine. Mi-e foame, spune el. Tocăniță de oaie, era la promoție, 15,90 kilogramul.

Mănâncă în liniște. La televizor, un canal de știri non-stop prezintă niște jurnaliști care vorbesc despre demisia unui ministru bănuit de corupție. Mama își observă fiul cu colțul ochiului dar el evită să o privească, stând mai mult răsucit spre ecran.

— Deci, spune ea la un moment dat. Ce s-a întâmplat?

El suspină. Mai întâi nu răspunde. Își taie o bucățică de pâine ca să-și șteargă farfuria și apoi zice:

— Am făcut o greșeală.

— O greșeală?

— N-am putut face altfel. E prima oară.

— Așa spui tu.

— Oricum tu nu înțelegi nimic.

Ea se ridică brusc. Scaunul zgârie podeaua. Se duce să ia iaurturile din frigider. Aromă de căpșuni, cum îi place lui. Ea servește cafeaua, își aprinde o țigară, îi dă și lui pachetul. Fumează uitându-se la televizor. Niște femei

așezate pe canapele discută despre modă și copii, despre locuri de muncă și șomaj.

Christian își strivește țigara și mai ia una. Am un pachet nou în mașină, spune el pe post de scuză. Iese sub un soare călduț pe un cer palid. Acoperă a doua groapă, tasează bine, apoi se gândește cum o să fie. I se pare că e foarte bine așa. Cu ajutorul motocultorului nu se va putea bănui nimic.

Nu-și mai amintea că a treia purta ghete. Deci era noapte? Nu mai știe bine. Continuă timp de o oră să sape, să trieze, să arunce. E surprins să găsească capul spart și apoi își amintește. Se zbătuse în mașină, pe drum. Fugise țipând și el fusese nevoit să folosească cricul care zăcea în portbagaj.

Coboară spre fluviu, cu sacii în spate. O cărare merge de-a lungul malului și ajunge la un ponton dărăpănat, înfipt în nămol și se aventurează pe scândurile care alunecă până la platforma de deasupra apei. Aruncă osemintele cât mai departe posibil, având grijă să le disperseze. Știe că mareea nu va coborî niciodată atât de jos, știe că nu se va găsi niciodată nimic. Rămâne pentru mai mult timp să observe mișcările apei vâscoase care pare că mestecă și înghite ceea ce tocmai a aruncat el. Uneori trec copaci morți, stinghii, bidoane de plastic. Se așteaptă să vadă plutind un înecat și scrutează suprafața răscolită de vântul care vine dinspre ocean, curios, aproape nerăbdător. Celălalt mal e înghesuit la linia orizontului, cenușiu, estompat de ceață. Scuipă în apă gustul oribil care îi vine în gură și apoi aprinde țigara pe care a luat-o de la maică-sa și fumează cu mintea goală, incapabil să se gândească chiar și la ceea ce tocmai a făcut azi, mai puțin la cranii. Erau toate la fel, terifiante și burlești, precum acelea pe care le vezi în trenul-fantomă când ești copil.

Mama a ațipit într-un fotoliu în fața televizorului. Se așază fără zgomot în fața ei și închide ochii. Pălăvrăgelile emisiunii îl leagănă, dar vocea mamei lui îl scoate din toropeala în care aluneca încetișor.

— Deci e gata?

— Vineri o să-mi iau o zi de concediu și o să vin să lucrez. N-o să mai vadă nimic dacă o să vină aici.

— Poate că nimeni nu-l va recunoaște pe Romain. Cine știe, poate că nimeni nu-și mai amintește de el și e mai bine așa.

Christian se ridică și spune c-o să plece. Ea îl întreabă dacă nu vrea să rămână la masă și el spune că e obosit, că vrea să se culce devreme pentru că mâine muncește.

Ea îl strânge în brațe și asta îl liniștește pentru că îi era teamă că s-a supărat. O să fie bine, spune ea. O să vezi. El îi ia fața în mâini:

— N-o să mă prindă. Niciodată.

Conduce spre Bordeaux în seara care se lasă repede, întunecată de timpul rău care ridică un zid de antracit spre vest, precum amenințarea unui dezastru. Primele picături de ploaie încep să cadă în momentul în care parchează mașina. Bătrâna cu cățelul ei înfofolit intră pe culoar în același timp cu el. El îi ține ușa și o observă îndeaproape, încercând să-și imagineze pe ce fel de craniu e așezată fața ei zbârcită.

27

Jourdan o găsește pe Marlène în fața unei valize aproape pline, cu doi saci mari la picioare. Dulapurile sunt deschise. Umerașele goale atârnă, iar pe o etajeră n-a mai rămas decât o pereche de șosete groase de lână, acelea pentru excursiile la munte. De-abia dacă a ridicat ochii atunci când a intrat el. Trece prin spatele ei, îi mângâie umărul cu podul palmei. Ea întinde gâtul și rămâne nemișcată. Lănțișorul subțire de aur îi strălucește pe ceafă, sub părul prins în coc cu un ac de păr roșu. Își ia niște lucruri, nu mai îndrăznește să se miște și de-abia dacă mai respiră.

Ea se întoarce în sfârșit spre el:

— O să mă mut la Nathalie. E mai bine așa, cred.

— Crezi?

— Să ne tot întâlnim pe-aici pentru încă aproape trei săptămâni, știind că o să plec…

— C-o să mă părăsești.

— Da. O să te părăsesc. Dar să aștept asta aici e peste puterile mele. Și poate și ale tale. Și apoi mi se pare că deja ne-am despărțit, nu?

Jourdan pleacă să se îmbrace în baie. Își evită reflexia în oglinda cea mare și nu percepe decât o umbră neclară ce-i imită toate gesturile. O aude pe Marlène făcându-și de lucru prin cameră, vrea s-o mai vadă o dată, caută un pretext.

— Mai sunt doi saci în garaj. Dacă vrei pot să…

— E-n regulă, mersi.

A vorbit cu o blândețe stinsă pentru ca el să tacă, de parcă cuvintele n-ar mai fi rezistat.

— La revedere, Marlène.

El a ales să vorbească așa, ca să-i mai rostească o dată prenumele. Îi plăcuse prenumele ei încă de la început și îi spusese într-o zi că îl găsește visător. Pronunțarea lui te ducea imediat cu gândul la cinema, la un roman, el care nu citea prea mult, și îi apărea imediat chipul ei, aureolat cu imaginile de arhivă pe care Jourdan și le fabricase. Tu ești Jean Gabin al meu, îi spusese ea într-o zi. El nu înțelesese și ea trebuise să-i povestească legătura cu Marlène Dietrich. Chestia asta îi plăcuse mult, cu Jean Gabin. I se părea că în filmele de dinainte de război avea

un destin de îndrăgostit trist și tragic și văzuse sau revăzuse *La Bandera, Suflete în ceață, Noaptea amintirilor,* și se lăsase antrenat în luptele lui pierdute încă de la început.

Marlène răspunde, răsucită spre el, și pentru o secundă crede că ea se va apropia, dar se apleacă asupra valizei pentru a muta un tricou sau pentru a netezi o cută, așa că își ia arma de serviciu, pune încărcătorul, verifică să nu fie niciun cartuș pe țeavă și pleacă.

Își imaginează că, zguduit de un seism gigantic, orașul se năruie. A văzut așa ceva la cinema, în genul de filme în care eroul american este urmărit de zgârie-nori care se prăbușesc sau e bombardat de mașini care îl obligă să facă slalom cu mișcări de virtuoz pe volan. Ar merge printr-un univers de ruine cu orgoliul disperat al unicului supraviețuitor. Privește în jurul lui la viața celorlalți, de parcă ar fi fost un film vechi și mut, mărturie a unui trecut îndepărtat, înregistrat cu o cameră Super 8 cu cadru instabil, unde îi zâmbesc operatorului niște ființe care nu vor să știe că într-o zi vor fi moarte, dar pe care le vom vedea pentru încă mult timp râzând și mișcându-se.

Jourdan conduce în compania acestor fantezii până ce intră în întunericul parcării ca într-un buncăr protector.

Elissalde și Bernie buchisesc un fișier cu infractori sexuali. Elissalde este convins că motivația profundă a ucigașului este de natură sexuală, așa că fac un triaj, dau telefoane la tot felul de psihologi sau educatori. Jourdan crede că își pierd timpul, dar dispun de atât de puține elemente încât nu le-a rămas decât să se bazeze pe noroc sau pe o greșeală a individului: ADN-ul pe care l-a lăsat în furgoneta prostituatei a început să spună ceva, să explice povestea unor frați vitregi și să pună și mai multe întrebări: ce făcea tipul cel gras împreună cu celălalt, în camera aceea de bloc, în momentul în care Coralie a fost ucisă? De ce nu a zis nimic? Colegii au avut impresia că au de-a face cu un individ care nu are toate țiglele pe casă. Pe scurt: de unde a apărut? Când vom ști asta, îl vom avea pe frate-său.

Mai discută încă o dată despre toate astea o bună bucată a dimineții. Își recitesc rezumatele, rapoartele, constatările făcute la scena crimei, în cazul în care le-o fi scăpat vreun detaliu. Nimic. Nada.

Când se întoarce în birou, Zamora îl anunță că nu are decât un sfert de oră să îi dedice lui Jourdan. În loc să

caute în calculator, scoate dintr-un dulap închis cu cheia un dosar cartonat albastru și fără să citească nimic începe să recite: Jonathan Nicot, zis John, născut în data de 15 mai ’85 în La Réole. Oficial administrator de firmă specializată pe evenimente: închiriere de echipamente audio, iluminare, structuri de scene. În realitate, un dealer important care ajunge să câștige până la 10.000 de euro pe lună. Cunoaște pe toată lumea: politicieni, jurnaliști, muzicieni, patroni de baruri, de cluburi, bandiți de toate felurile. Are intrare peste tot. Firma lui abia supraviețuiește, dar lui îi merge foarte bine.

Jourdan e uimit:

— Lucrează pentru tine?

— Ce treabă ai cu el?

— Ne poate fi util în ancheta cu ucigașul.

— Ah, da! Cu acel *serial killer*! se maimuțărește Zamora cu un accent batjocoritor. Da, lucrează pentru mine. Tipul ăsta e un anuar la zi. Îl avem la mână cu o problemă de moravuri: am găsit în calculatorul lui fișiere pedo-porno.

— Se pare că lucrează cu doi frați, doi nebuni.

— Știi destul de multe pentru cineva care are nevoie de informații.

— Ei bine, dacă tot nu mi-ai pus bețe în roate în cazul cu cei doi arși din Bègles, o să-ți spun tot: singurii doi frați pe care îi știu în anturajul lui sunt frații Chapin. Doi gemeni: Marc și Matthieu. Deloc ușă de biserică. Și-au luat patru ani pentru tâlhărie, și apoi încă trei pentru trafic de stupefiante. De atunci s-au mai liniștit. Au o datorie față de John, i-a scos din rahat acum doi ani, tot într-o afacere cu droguri. Se băgaseră într-o chestie nasoală rău, niște arabi din *rive droite* voiau să le facă felul. Să spunem că am evitat să se ajungă la asta, la cererea expresă a lui John. În fine. Niște nenorociți și tot tacâmul. I-ar vinde și pe mă-sa și pe ta-su ca s-o scoată la capăt. Cu din ăștia avem noi de-a face. Așa e la Antidrog. Suntem mereu murdari pe mâini și plini de greață cum spunea zilele trecute nu mai știu cine.

— Despre Le Pen.

— Da, mă rog, e cam aceeași chestie, păi numai când vezi cum fiica l-a dat pe bătrân la o parte că să-i ocupe fotoliul. Așa e în toate găștile.

Cu asta sunt amândoi de acord. Zamora îi oferă ceva de băut, e aproape ora prânzului. Jourdan încearcă să

inventeze ceva plauzibil pentru a justifica cererea de informații despre John, dar Zamora îi spune că nu-i pasă, și că nu se știe dacă nu cumva într-o zi ticălosul va încasa un glonț din partea vreunuia căruia i-a tras țeapă. Tâmpiți din ăștia sunt cu duiumul, îți spun eu, mamă, tată, tot ar vinde.

Jourdan refuză al doilea rând și își ia la revedere. Hai să facem o ieșire zilele astea, spune Zamora. Da, sigur, și mulțumesc, spune Jourdan închizând ușa.

Merge la dosare ca să scoată fotografiile fraților Chapin. Are impresia că le-a mai văzut moacele. Scoate și un portret cu numitul John. Această aroganță în privire. Pedofilii sunt mai rezervați de obicei. Împăturește în patru pozele cu ei și le pune în buzunarul de la vestă.

După-masă telefonul îi vibrează în plină reuniune cu comisarul. Pe culoar o voce ezitantă se asigură că e chiar el. E Violaine Guichard. Vocea i se frânge. A venit iar. M-a amenințat cu un cuțit. Mi-e frică. Mi-a dat întâlnire în seara asta la One Shot, în jurul orei nouă. Cum Jourdan nu spune nimic, ea îl întreabă dacă mai e la telefon. Da. Te ascult. Ea cere protecție. O să trimită o mașină la ea. Sigur o să se întoarcă. Jourdan o aude plângând. O sfătuiește să se ducă să petreacă noaptea la o prietenă, dacă poate. O să trimit un echipaj, între timp pregătește-ți niște lucruri.

După vreo cinci minute convinge comisariatul de cartier să binevoiască să trimită o mașină la adresa din strada Saumenude. Da, pericol iminent. O tânără a intrat în panică.

Au plecat devreme. Au hotărât de comun acord că au muncit destul pe teren și că se învârteau în cerc. Mâine dimineață la aceeași oră, au zis cu toții. Înainte de-a pleca, Elissalde a venit să-l întrebe pe Jourdan dacă n-ar vrea să bea un pahar pe undeva, la Dos Tios spre exemplu, o cafenea spaniolă care îi primise deseori când organizau băute și alte aniversări, și care servea cele mai bune *tapas* din oraș. Jourdan a refuzat pretinzând că era rupt de oboseală, că avea o migrenă infernală care nu-i trecea deși luase medicamente. Voia să mănânce ceva ușor, să se culce devreme, să doarmă câteva ore. Dar îți promit, colega, săptămâna viitoare o să facem ieșirea aia la masă cu toți ceilalți. Numesc o ieșire la masă, atunci când ajung în jurul orei nouăsprezece și pleacă puțin după ora unsprezece, oarecum veseli, de fapt de-a dreptul

hilari, după ce au dat gata trei sau patru sticle de rioja, în cinci persoane, și au gustat aproape tot ce se putea din cele cincisprezece feluri pe care Carmen le oferă în localul ei.

Elissalde a spus de acord. A trecut o groază de timp de când n-am mai mâncat *chipirones en su tinta*. Își zâmbesc. În momentul în care închidea ușa, Elissalde a întrebat: și Marlène, e bine? E bine, a spus Jourdan.

E bine. E sigur că *el amigo* nu l-a crezut câtuși de puțin.

E bine. Jourdan a văzut închizându-se paranteza acestei zile. Întrebarea lui Elissalde acționa ca un vaccin, care pe moment nu e dureros, dar care ulterior se resimte când treci cu degetele pe deasupra.

A încercat să reflecteze. Să răspundă la întrebarea imposibilă. Cum au ajuns aici? Imposibilă întrebare cu imposibile răspunsuri. A încercat să se întoarcă în timp, dar un zid de sticlă îl împiedică să meargă mai departe decât acel miez de noapte de revelion când Marlène deabia dacă răspunsese îmbrățișării lui și că i se păruse, pentru câteva momente, că ținea în brațe o persoană pe care n-o mai văzuse de mult și care îi era indiferentă. Încerca să își dea seama în ce moment încetaseră să-și mai vorbească. Și-a luat telefonul și a format numărul lui Marlène. Nu a trecut prin lista de contacte. L-a format cifră cu cifră, în încercarea de-a regăsi acel infim tremur de emoție care apare chiar înainte de-a auzi la celălalt capăt al liniei cum pornește soneria, și apoi a închis. I-a trimis un sms Barbarei pentru a o întreba cum fusese ziua ei și ca să-i spună pe curând, sper.

A avut senzația că se află într-o casă goală după ce s-a finalizat mutarea, când încerci să îți dai seama cum arăta înainte, cu mobilele și cu tablourile pe pereți. S-a ridicat dintr-o mișcare pentru a se smulge din melancolie. Venise momentul. Și-a luat arma din sertar, o pereche de cătușe pentru orice eventualitate, o cagulă din dulap.

Reușește să parcheze nu departe de One Shot și așteaptă. Examinează fotografiile pe care le-a printat mai înainte, coboară din mașină și se îndepărtează pe stradă, apoi se întoarce pe unde a trecut, având barul tot timpul în vedere, și îl vede pe Poujaud intrând în jurul orei nouă fără un sfert, iar zece minute mai târziu îi vede sosind și pe frații Chapin, fiecare din altă parte. Se urcă din nou în mașină și așteaptă. Să nu se ducă. Să aștepte. E genul de

local unde un polițai se dă de gol de parcă ar fi fosforescent. Deschide radioul, caută un post cu o muzică ce ar putea face timpul să treacă mai repede. Nimerește la o emisiune consacrată filmelor cu fantome și case bântuite. Filme japoneze, coreene, chinezești. Cronicarii se entuziasmează. O tânără se înflăcărează cu privire la *The Haunting* de Robert Wise, pe care îl consideră o capodoperă. Recomandă lectura romanului după care a fost făcută adaptarea, *The Hounting of Hill House* scris de o anume Shirley Jackson.

Jourdan se concentrează asupra acestor titluri și a acestor nume. Era o vreme în care se uita la multe filme. Marlène își amintea tot: titlul, realizatorul, actorii principali. Făcea mișto de Jourdan care șase luni mai târziu nu își mai amintea nimic. Timpul se scurge cu cifre albastre pe tabloul de bord. Jourdan știe foarte bine că fantomele există. Mereu i-a fost teamă că-l bântuie.

Emisiunea se termină cu o muzică evocatoare. Violoncel, murmure și gemete.

Lucas Poujaud iese pe trotuar în compania unei femei. Își aprind țigări, cu paharele în mâini. Apare și unul dintre frații Chapin. Dă un telefon, apoi fumează și el. Poujaud nu observă nimic, glumind cu femeia care se desprinde cu suplețe atunci când el o strânge prea aproape de el. Vreo zece persoane vorbesc tare, râd și beau pe același trotuar. Femeia se întoarce sprințară în bar, apoi iese imediat și se îndepărtează. Poujaud îi strigă ceva, ea îi arată degetul de onoare fără să se întoarcă.

O aversă îi alungă pe cei de pe trotuar. Jourdan nu reușește să fie atent la emisiunea următoare, în care un scriitor e întrebat despre ceea ce a publicat în legătură cu depresia nervoasă prin care a trecut. Ai grijă să-ți iei pastilele, spune Jourdan înainte de-a închide radioul.

Aproape ora douăzeci și trei. Se iese. Nu a putut să se abțină să pronunțe aceste cuvinte care declanșează dispozitivele de filatură sau de interpelare. Lucas Poujaud se îndepărtează, cu cei doi frați pe urmele lui, fiecare pe alt trotuar. Traversează micuța mulțime de fumători masată în fața unei cafenele, apoi urcă în mașina lui parcată într-o stație de autobuz. Un vechi Golf GTI. Frații se grăbesc, se năpustesc și ei în mașină. Unul în spate, celălalt lângă Poujaud. Jourdan pornește. De ce tremuri? Se întreabă dacă cei doi frați sunt înarmați. Și-i

imaginează cu greu aplicându-i corecția acolo în mașină. Sau poate o să-l lucreze cu cuțitul.

Mașina o ia din loc. Jourdan lasă să treacă un SUV și apoi pornește. Străzile se depopulează pe măsură ce se apropie de suburbii. Trec de centură, ajung într-o zonă comercială. Depozite, magazine enorme, parcări pustii. Uneori ploaia se abate pe acolo și face să lucească hectarele de macadam și estompează culorile stridente ale neoanelor.

Jourdan e obligat să îi lase să ia distanță. Îi vede ocolind un depozit de bricolaj și parchează mai departe, în spatele unui adăpost unde sunt aliniate cărucioarele. Coboară din mașină, își ia cagula, scoate arma. Aleargă spre ușile de sticlă, urmează panoul RIDICARE MARFĂ și atunci aude țipetele. De-abia dacă îi vede la lumina felinarelor îndepărtate. Se pune pe vine în spatele unui container de gunoi, îl zărește pe unul dintre frații Chapin aplecat deasupra lui Poujaud, care se tăvălește și se ghemuiește pe jos. Îl lovește cu pumnii, în timp ce fratele lui rămâne în picioare, cu o bâtă de baseball în mână. Îl aude pe Poujaud gemând, îl vede zbătându-se și apoi dintr-o dată rămânând nemișcat. „Gata”, spune cel care ține bâta. Celălalt se ridică, își scutură brațele, își masează pumnii. Bâta lovește de două-trei ori. Jourdan aude impactul moale al loviturilor date în spate, în picioare, apoi un șoc mai dur și mai sec, și apoi un altul. „E suficient.”

Cei doi indivizi se urcă înapoi în mașină, pornesc cu farurile stinse și dispar pe șoseaua pustie.

Jourdan se apropie de corpul inert. Aprinde o mică lanternă, vede mai întâi capul zdrobit, cu părul plin de sânge. Se lasă jos și examinează ce i-a mai rămas din față. Toată laterala, de la tâmplă până la pomeți e distrusă. I se vede ochiul spart pe fundul găurii rămase în locul lui. Jourdan se ridică scuturat de greață. Lucas Poujaud încă mai respiră, foarte repede, e în hiperventilație. Jourdan ar vrea să știe dacă încă mai reacționează, măcar doar din reflex, și își apropie vârful piciorului de coastele lui, dar nu îndrăznește să-l atingă.

Jourdan se întoarce la mașină. Se îndreaptă și el spre șosea cu toate farurile stinse, pentru a le aprinde așteaptă să se apropie de centură.

E aproape miezul nopții. O sună pe Louise Andreu. „E rezolvată treaba. M-am ocupat. Acum puteți sta

liniștită.
— Veniți.”

28

Louise regretă. Louisei îi e teamă. Louise nu știe dacă trebuie să regrete și să îi fie teamă. I-a zis polițaiului să vină pentru că voia ca el să îi povestească ce se întâmplase, firește. Dar și pentru că își dorea ca el să fie acolo. Louisei îi e teamă de impulsurile ei. Dar calmul din vocea lui… M-am ocupat. Acum puteți sta liniștită. Și ea l-a crezut pe dată. I-ar plăcea să-l creadă din nou. Era pe Internet când i-a sunat telefonul. Căuta case de vânzare în Bretagne. Visa la priveliștile spre mare, la plimbările pe drumuri lăturalnice, la crepusculul de la capul Pen Hir. Cu Sam. Își permitea pentru prima oară după mult timp luxul clișeelor.

Supraveghează parcarea așa cum a mai făcut-o de atâtea ori cu un nod în gât. Stă încordată și pândește cel mai mic hârâit de motor. Îngrijorată sau nerăbdătoare. Nu știe. Nu înțelege ce caută acolo, fumând o țigară, strângându-și bricheta în mână și rotind-o pe degete.

Îi e ciudă pe ea că așteaptă în aerul ăsta rece care o face să tremure, așa că închide ușa și se duce să se așeze în penumbră. Ia o pernă, o strânge în brațe, o aruncă într-un colț. Termină, imbecilo! E doar un polițai, nu uita asta, un polițai. Nu poți să ai nicio așteptare din partea lui. Ca și ceilalți, va încerca și el. Ca și ceilalți, se crede autorizat să încerce.

Loviturile din ușă o trezesc. Nu știa că doarme. Se ridică, se scutură, își strânge părul în vârful capului și îl leagă cu o panglică care zăcea pe-acolo.

El nu intră imediat. Lumina de pe hol îl face s-arate de parcă ar veni de pe lumea cealaltă, în ciuda zâmbetului pe care încearcă să i-l adreseze. Sub una dintre lateralele jachetei îi zărește pistolul în toc, el îi prinde privirea și își aranjează haina astfel încât să ascundă arma.

— Nu e nimic, spune el sub formă de scuză.

— Nu, știu.

— N-o să încep să trag în aer, asta l-ar putea trezi pe micuț. Sam, nu-i așa?

Ea îl invită înăuntru. El rămâne în picioare în mijlocul sufrageriei, cu brațele atârnate pe lângă corp. Luați loc, nu stați așa. Ea mai aprinde o lumină.

Se așază în aceleași locuri ca data trecută.

— N-o să vă deranjez pentru mult timp. E târziu. Și, oricum, știți deja ce e cel mai important.

— Nu, mă bucur că ați venit. În fine, ce vreau să zic, că ați făcut efortul să veniți să vorbim.

Tace, pentru că e pe punctul de-a începe să se bâlbâie.

El se cufundă adânc în fotoliu. Ea îi propune ceva de băut. Da, apă. Trei litri de apă. Mor de sete.

Louise aduce o sticlă de apă minerală și două pahare mari. Mai am și altele dacă vreți.

El zâmbește. Zâmbește cu adevărat în timp ce umple paharele, apoi îl golește pe-al său cu înghițituri mari.

Tăcere. Louise așteaptă. Își privește fundul paharului și apoi spune:

— Așa cum v-am spus, treaba e rezolvată. Lucas n-o să mai vină să vă facă rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Cei doi tipi despre care mi-ați vorbit… Au făcut ceea ce li s-a cerut să facă.

— De unde știți?

— I-am văzut. Nu eram departe.

— Și…

— O să se creadă că a fost o reglare de conturi între bandiți și care a sfârșit prost. Cei doi frați o să-i ardă mașina, n-o să se mai găsească nimic acolo, nici amprente, nici ADN, nimic din ce ar putea ajuta la identificarea lor.

Louise simte cum încăperea se învârte în jurul ei.

— Și Lucas?

— Ce-i cu Lucas?

— L-au… E…

— Acum jumătate de oră încă mai respira. N-am simțit nevoia să chem SAMU. Nu sunt sigur c-ar mai fi putut face ceva pentru el.

Louise începe să plângă. Încearcă să-și rețină lacrimile și suspinele, dar până la urmă izbucnește.

Jourdan nu spune nimic. Mai bea niște apă. Un mesaj îi bipăie pe telefon, îl citește, își pune telefonul la loc în buzunar. Suspină.

Louise își înghite lacrimile, își regăsește suflul.

— Nu voiam asta…

— Nici eu, dar asta este.

Louise își șterge cu dosul palmei nasul care îi curge, ca o fetiță.

— V-ar fi ucis. Gândiți-vă ce s-ar fi ales de băiețelul dumneavoastră dacă s-ar fi întâmplat așa ceva. Sunteți în viață și teafără și la adăpost de acel ticălos pentru totdeauna. O să puteți lăsa toate astea în spate când veți pleca de aici.

— Și nu v-a afectat să vedeți asta?

— Să văd ce?

— Ceea ce i-au făcut… Cum l-au…

— Cum m-a afectat… păi mi-am adus aminte de o femeie pe care am găsit-o moartă anul trecut. Nu mai avea chip de om. Așa se spune mereu în astfel de cazuri. Dar individul se înverșunase atât de tare încât…

Jourdan se oprește. Mai bea niște apă.

— Prefer să vă scutesc de detalii, dar raportul de autopsie era o listă fără sfârșit cu toate leziunile și fracturile posibile ale unui corp uman. Când a fost arestat acasă la părinții lui a izbucnit în lacrimi, s-a aruncat în genunchi jurând că nu o va mai face niciodată. Nici măcar n-a întrebat ce face fiul lui care fusese închis în cameră și pe care l-am găsit prosternat, mut, și care i-a atacat pe colegii care au vrut să-l ia de acolo. Cam așa m-a afectat faptul de a-i vedea moaca lui Lucas Poujaud mai înainte.

— S-ar putea spune că sunteți furios.

— Uneori, da. Și atunci mi-e teamă să nu fac prostii. Dar mai ales sunt obosit. Sunt situații la care nu mai pot sau nu mai știu să mă adaptez. Oameni cu care nu mai pot face compromisuri. Probabil că a trebuit să trag de mine prea mult și pentru prea mult timp, iar asta m-a rupt în bucăți, cred. Precum acei torturați din Evul Mediu, care erau sfârtecați și dezmembrați. În fine, exagerez, cu siguranță. Nu știu cum să mă exprim.

Louise îl observă cum își lasă privirea să rătăcească în jurul încăperii, rotindu-și verigheta pe deget. I-ar plăcea să îi vorbească despre asta. I-ar plăcea ca el să continue să vorbească, dar bărbatul se ridică, își termină paharul și îl pune la loc.

— Ce m-o fi apucat să vă spun toate astea… Doar ați avut parte de destulă mizerie.

I-o ia înainte spre ieșire, ea îl depășește pentru a-i putea deschide ușa. El se clatină puțin cu un aer stângaci, greoi.

— Mulțumesc pentru apă, spune el. Nu știu de unde o cumpărați dar e din aia bună.

Zâmbește prostește și apoi întoarce privirea.

Louise îi întinde mâna.

— Ați putea să mă îmbrățișați?

Brațele lui se închid ușor și cu blândețe în jurul ei, și cu toate astea se simte învăluită de căldura lui. Îi simte pe spate mâinile care nu îndrăznesc să apese, bazinul lui lipit de al ei nu o împinge. Rămân așa secunde bune, nemișcați în pragul ușii deschise.

Jourdan riscă un sărut în părul ei, pe frunte, apoi se îndepărtează.

— Aș putea să mai revin?

Ochii lui lucesc. O lacrimă, aproape. Louise întinde degetul:

— Cred că aveți un fir de praf în ochi. Dar sigur, puteți reveni. Mi-ar plăcea mult.

El își freacă pleoapele.

— Oboseala, spune el.

Pleacă adresându-i un mic salut cu mâna. Noapte bună.

Louise închide ușa, încearcă să-i audă pașii pe culoar dar nu se aude decât liniștea. Așa că se duce pe balcon pentru a-l privi cum pleacă. Puțin ascunsă pentru ca el să n-o vadă.

29

Jourdan privește cum se aștern zorile și se minunează de acest ritual astronomic imuabil, de această aparentă lentoare pe care nimic nu ar putea s-o tulbure. Mirare de copil. Își amintește că îi plăcea să vadă lumina albindu-se prin jaluzele. Iarna îl auzea pe tatăl său plecând la uzină și se îngrijora că nu putea distinge nimic și își imagina că Pământul se oprise din rotirea lui în jurul propriei axe și că noaptea nu se va mai termina niciodată, iar ființele și obiectele vor fi înghițite puțin câte puțin de frigul și gheața tenebrelor. Așa că număra, până în momentul în care se ivea o lumină cenușie care apoi se albăstrea treptat. Putea ajunge la niște numere astronomice, o dată ajunsese până la aproape 2.000, în timp ce mama lui îl striga să vină la micul-dejun. Își spunea că într-o bună zi va decreta un număr magic, care va face ca lumina să apară de îndată ce ar fi ajuns cu numărătoarea la el. Vara, primele semne ale zilei erau mai vii și i se părea că ziua triumfa mai rapid. I se întâmpla, încă de la ora cinci dimineața, să se ridice din pat ca să meargă să vadă cerul pălind și stelele stingându-se, instalat într-un șezlong, ca și cum ar fi contemplat un miracol. Își amintește. Revede totul. Îi revede pe toți. Iubea toamna. Vântul și ploaia. Cenușiul fără sfârșit al zilelor care ezitau între zori și crepuscul. A avut nevoie de timp pentru a iubi soarele și căldura. Fără îndoială datorită picioarelor fetelor, umerilor goi ale acestora și serilor de vară cu umbre calde.

Jourdan nu știe de ce îi revin aceste amintiri acum, așezat ca de obicei în fața grădinii lui, sub ploaia în care se ivește pe alocuri o primăvară timidă. Stând la masă în fața cănii Barbarei, pe care lupul din Tex Avery își dă singur lovituri de ciocan în cap. Jourdan i-o adusese după o delegație la Londra, când puștoaica avea opt ani și de atunci rămăsese cana ei pentru micul-dejun, pe care o lua cu ea chiar și în vacanță. Amintește-ți, Barbara. Poemul lui Prévert[19] îi răsună în minte. Plouă azi peste Bordeaux. Jourdan știe că ea nu va coborî la micul-dejun atâta timp cât va fi și el acolo, așa că pleacă. Îi strigă o zi bună, te îmbrățișez scumpa mea și apoi trântește ușa.

Când ajunge e informat că grupul lui Boisseau a plecat spre un caz de omor: angajații unui magazin de mobilă au găsit corpul unui individ bătut măr. Nicio cameră în zonă, nimic. O reglare de conturi, își dă cu părerea Corine. Atâta timp cât se omoară între ei, n-avem nicio treabă. N-are niciun sens să muncim trei luni pentru un caz ca ăsta.

Jourdan se închide în biroul lui. Trebuie să redacteze un raport de sinteză despre cazul cu criminalul care înjunghie, pentru Desclaux, el însuși fiind la rândul lui presat de directorul regional. Elissalde și Greg i-au făcut treaba pe jumătate. Își petrece dimineața reluând totul la mână și e gata să închidă dosarul atunci când decide să asculte înregistrările apelurilor date de martori, pentru a face o pauză. Se miră încă o dată de diversitatea timbrurilor, a ritmurilor, intonațiilor și accentelor. De tot ceea ce ascunde sau dezvăluie o voce. Tipul ăsta care vorbește încet, de parcă i-ar fi teamă să nu-l audă cineva, și care spune că l-a cunoscut bine pe mort când era paznic de noapte lângă Agen. Sau femeia asta în lacrimi care e convinsă că e fiul ei, dispărut de aproape douăzeci de ani. Sau cealaltă femeie care se dă drept magiciană și care spune că bărbatul se numește Romain Brèthes, și că a fost în clasă cu el la colegiu timp de trei ani. Debit lent, voce răgușită. Jourdan și-o imaginează cu o țigară în gură, înconjurată de animale împăiate. Oferă detalii, un băiat foarte înalt, puțin gras, nu prea isteț, batjocorit de multe ori, violent uneori. Avea un frate, dar nu vorbea niciodată despre el. Mai în vârstă decât el. De care îi era teamă.

Jourdan mai ascultă o dată înregistrarea. Un frate. Își notează adresa magicienei. Doamna Carole Claverie. Ar putea s-o sune, dar preferă s-o vadă.

Îi anunță pe ceilalți că trebuie să iasă, are o verificare de făcut. Bernie îi propune să-l însoțească, Jourdan refuză, spune că îi va lua două ore, cel mult.

Accelerează pe șoseaua udă. Sate pustii, panouri publicitare cu castele și vinuri bune. Potop. Apa din unele șanțuri dă pe-afară. Pe alocuri butucii viței de vie se scaldă în apă. O cotește, se pierde și face un ocol pe cele câteva străduțe ale unui sat străbătut de șoseaua principală, dar apoi găsește casa: strada Héron nr. 150. E o casă pătrată, cu un etaj, în spatele unui rând de chiparoși. O mașină e parcată pe laterala casei, o alta pe aleea care duce la intrare. O oglindă e fixată pe tocul ușii

având deasupra inscripția PRIVIȚI-VĂ SUFLETUL. Jourdan aruncă o privire spre fața lui de zile rele. Începe să regrete că nu s-a rezumat la un apel telefonic. Lovește ciocănelul și imediat se aude o voce care îi strigă „Sosesc!”

Îi deschide o blondă micuță. Își imagina că va fi întâmpinat de o brunetă tenebroasă cu ochi negri, conturați de un machiaj strident, înfășurată cu un șal la fel de negru, brodat cu semne astrologice sau rune misterioase și, de fapt, în fața lui se află o blondă aranjată, plinuță, cu ochi mari albaștri, îmbrăcată în blugi și pulover cu sigla *Montana University.*

— Sunteți de la poliție?

Jourdan îi arată totuși legitimația.

— Doamna Claverie?

Ea confirmă.

— Vă așteptam. Dar cum nu mai venea nimeni m-am gândit că nu m-ați crezut. Știam că a murit, m-am intersectat cu mama lui zilele trecute – era în mașină – și am văzut asta în ochii ei.

Ea îl invită să intre, îl conduce într-o încăpere întunecoasă, luminată doar de o lampă roșie pusă într-un colț.

— Aici lucrez eu. Dar azi e vineri și nu primesc clienți.

— Vine multă lume la dumneavoastră?

— Dacă ați ști… Ieri au fost niște belgieni. Auziseră despre mine, vă dați seama? Fuseseră blestemați de patronul lor. Am înțeles imediat de unde provenea problema și am reușit să o rezolv. Dar vin oameni de peste tot. Săptămâna trecută un cuplu din Marsilia. Tineri. Nu reușeau să facă un copil. Am ghicit că de fapt el nu voia, așa că am făcut ce trebuia pentru ca biata de ea să nu mai fie nefericită. Dumneavoastră pot să vă spun toate astea pentru că sunteți de la poliție. Nu mai e valabil principiul secretului profesional.

Vorbește repede, făcând gesturi largi. În penumbră ochii ei deschiși la culoare par imenși.

— Am venit să vorbim despre Romain Brèthes. Vedeți, am fost atenți la apelul dumneavoastră. Spuneți că ați văzut-o pe mama lui?

— Da, zilele trecute, în parcare la Intermarché.

— Locuiește în zonă?

— Da, în Lamarque, e ușor de găsit, puțin după debarcaderul bacului.

— Și ea se numește tot Brèthes?

— Nu, ea nu. Ea se numește Ménard. Pierrette Ménard. Tatăl lui Romain, în fine, tatăl lui… Sau mai degrabă tatăl biologic, l-a recunoscut la primărie și după cincisprezece zile și-a luat tălpășița. Nu l-am mai văzut niciodată. Fie vorba între noi, cred că a murit.

— Și el?

— Da. Când am văzut-o în parcare zilele trecute am înțeles chestia asta. Femeia asta… eu nu mă apropii de ea. Are o grămadă de morți care atârnă în spatele ei. Nu pot să fac nimic împotriva puterii ei. Din fericire nu știe că o are, deci nu se folosește de ea. E doar răutate obișnuită, înțelegeți? Doar o femeie rea.

Jourdan o privește mai bine. Stă așezată în spatele mesei de lucru, pe care zac îngrămădite tot felul de cărți, lupe, carnete, un bust micuț al lui Victor Hugo, un glob terestru. O lumânare roșie arde, aprinsă de ea în momentul în care s-a așezat. Jourdan stă în fața ei, pe un scaun îngust, inconfortabil, și-o observă pe femeia aceasta care își etalează certitudinile cu privire la celelalte lumi, iar el nu îndrăznește s-o întrerupă, să se ridice și să părăsească această casă pentru a se grăbi spre mama lui Romain Brèthes, pentru că nu știe dacă ceea ce aude îl amuză sau îl îngrijorează. Și mai sunt și ochii ei, cenușii sau albaștri, care absorb lumina și o reflectă mult mai blândă.

— Vorbeați și despre fratele lui în apelul dumneavoastră. El unde este?

— N-am nicio idee. Nu l-am văzut de prea multe ori. Era ciudat. Cam ca mama lui, așa mi s-a spus. Se pare că de foarte tânăr s-a angajat în armată vreo trei sau patru ani. Dar mă rog… Nu-mi mai amintesc nici măcar cum se numește.

Jourdan se hotărăște să se ridice și se smulge din scaun cu spatele aplecat, iar femeia îl urmărește din priviri, afișând brusc un aer grav, poate chiar îngrijorat.

— Trebuie să plec, spune Jourdan. V-am deranjat destul.

Se ridică și ea la rândul ei fără să spună nimic și îl urmează până pe holul de la intrare. Pare pierdută în propriile gânduri. Jourdan aproape că vrea s-o întrebe ce se întâmplă cu ea, dar renunță. Spune totuși:

— De ce Victor Hugo?

Femeia pare că iese dintr-un vis, își scutură părul blond de parcă ar vrea să-și elibereze spiritul.

— Victor Hugo? Pentru că vorbea cu morții, nu știați? Cu fiica lui, Léopoldine.

Jourdan își amintește că probabil li s-a vorbit despre asta la liceu.

— Și eu fac la fel ca el uneori. Acum două nopți, Mylène, fiica mea, a venit și-a bătut în ușa camerei mele. Era bine. I-am spus că poate să vină oricând vrea. Uneori vine și se așază pe marginea patului meu, dar nu spune nimic. Doar mă privește.

Femeia zâmbește cu blândețe, cu mâinile nemișcate, așezate în buzunarele din spate ale blugilor.

Jourdan se trage în spate sub ploaia care cade. Femeia îi întinde mâna pentru a-l saluta, el i-o strânge în grabă și aleargă spre mașină. Închide portiera cu o senzație de ușurare, datorată nu numai ploii torențiale care se revarsă pe tabla acoperișului. Nebuna asta ar fi sfârșit prin a-l înfricoșa. Se spune despre bolnavii mintal că nu sunt singuri în capul lor, dar femeia asta părea cu adevărat însoțită. Ca și cum nebunia ei ar putea uneori să se materializeze sub forma unor apariții sau prezențe impalpabile, dar evidente.

Jourdan sună la birou, îl nimerește pe Bernie. Cere o cercetare despre o anumită Pierrette Ménard din Lamarque. Da, în Médoc. Vreau adresa exactă și localizarea. N-am chef să dau ture cu orele prin pustietatea asta. Da… cred că am ceva. Pare o chestie serioasă.

Închide. Ploaia asaltează mașina, vântul aruncă găleți de apă pe parbriz. Jourdan își trece degetul peste ecran. Louise Andreu. Aude cum se formează numărul. Trei, patru apeluri.

— Da?

Pe fundal se aude cum urlă un televizor.

— Jourdan la telefon. Ce mai faceți?

— Așteptați puțin.

Televizorul nu se mai aude.

— Sunt bine. Mi-a plăcut ieri-seară. Nu credeam că mai e posibil.

— Am să vă fac o propunere necinstită.

— Spuneți totuși.

— Iată. Sunt pe cale de-a închide un caz. Mai am treabă până diseară, ca să finalizez cum trebuie. Dar mâine, spre finalul dimineții, îi las pe ceilalți să termine și trec să vă iau, împreună cu Sam și plecăm până luni.

Liniște. El își lipește telefonul de ureche, jenat de rafalele de ploaie. I se pare c-o aude pe Louise respirând.

— Mai sunteți acolo? Îmi închideți în nas?

— Nu, nu… În fine, vreau să spun că da, desigur. Veniți. O să fim gata.

— Atunci pe mâine. Înainte de prânz. Vă… vă sărut.

Aude un chicotit.

— Deja vă aștept.

Bernie a fost rapid. Jourdan are deja adresa acestei drăguțe doamne Pierrette Ménard și localizarea. Răspunde:

— Vă țin la curent.

Urmează indicațiile GPS-ului și zece minute mai târziu conduce pe un drum brăzdat de șanțuri pline cu bucăți de cărămidă și țigle sparte. Încearcă să-și parcheze mașina într-un loc uscat pentru a evita să se scufunde sau să se împiedice prin bălțile enorme. S-ar putea crede că toată zona e pe cale de-a fi înghițită de ape și de nămol. Coborând din mașină își dă seama că estuarul curge la doar o sută de metri depărtare, în spatele unor copaci înalți și goi care se zbat în bătaia vântului.

Casa este joasă, aproape la nivelul solului, și ea pe punctul de-a se scufunda, poate, în mâlul primitiv depus aici de inundațiile ce-au avut loc de-a lungul secolelor. O fereastră este luminată. Lumină albastră. Televizorul. Bate la ușă și pe dată apare o femeie înaltă, dreaptă, cu părul negru și scurt, care îl fixează cu un aer suspicios. Își amintește ce i-a spus Carole Claverie, magiciana blondă, și încearcă să discearnă în această privire glacială marca răului. Prostii. O are în față pe doamna *Mânădefier,* o scorpie doar pe jumătate domesticită, izolată de drumul principal.

— Poliția. Comandant Jourdan.

— Desigur. Intrați.

Ea îl precedă în bucătărie, oprește sonorul televizorului. Duce în chiuvetă două cești care se găseau pe masă. Jourdan ciulește urechile pentru a repera o eventuală altă persoană.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule?

— Îl cunoașteți pe Romain Brèthes?

— Desigur, este fiul meu. Ce-a făcut?

— De ce mă întrebați asta?

— Bănuiesc că n-ați venit să-mi aduceți o vedere din partea lui, nu? Poliția care se deplasează de la Bordeaux până în această văgăună, sigur nu are vești bune.

— E mort. S-a sinucis. Ne-a fost foarte greu să-l identificăm.

Femeia nu reacționează. Își păstrează ochii fixați în ecranul televizorului. Pieptul i se ridică din cauza emoției sau a furiei. Jourdan pune pariu că este vorba de furie.

— Asta e toată reacția dumneavoastră?

— Trebuia să se întâmple. Mi-a făcut atât de multe probleme încât atunci când a plecat, acum mulți ani, mi-am dorit să nu mai aud nimic despre el. Ar fi putut să fie mort deja de zece ani și ar fi fost același lucru.

— Și fratele lui?

Ea se întoarce brusc spre el.

— Ce-i cu fratele lui?

— Pe el îl căutăm.

Ceva s-a mișcat în spatele lui. O adiere de aer rece l-a atins pe ceafă. Apoi o ușă care s-a trântit.

Jourdan aproape că smulge ușa care zgârie podeaua deschizându-se. Își ia arma și dă un ocol casei, înotând în noroi, lovind tufele de iarbă în care își scrântește picioarele. Zărește prin perdeaua încețoșată de ploaie care îi cade în ochi un tip, acolo, la treizeci de metri, cu o pușcă în mână, care aleargă și se împiedică și patinează prin mocirlă. Bărbatul pune arma pe umăr și trage, Jourdan se aruncă la pământ, cu respirația tăiată din cauza apei reci care îi udă coapsele, brațele, și ripostează culcat, sprijinit de un dâmb de pământ înghețat. Un foc, două focuri. Bărbatul începe din nou să fugă și Jourdan se ridică sufocându-se, și i se pare că celălalt șchiopătează, Jourdan îi strigă Poliția, predă-te, dar bărbatul se oprește din nou și începe să ochească, așa că Jourdan se aruncă la pământ și se ferește cât poate de bine, cu gura plină de pământ, cu ochii plini de apă și de lacrimi, cu brațele și mâinile bine încordate, ca la antrenament, și trage trei gloanțe, și-l vede pe bărbat retrăgându-se, îndoit de spate de parcă ar fi încasat o lovitură de pumn, apoi răsucindu-se și aruncându-și pușca înainte de-a cădea încet în genunchi, pentru ca apoi să se prăbușească pe burtă.

Jourdan se apropie de bărbatul căzut, cu arma încă în fața lui, și nu înțelege durerea cumplită care îi sfâșie

spatele și dintr-o dată nu-și mai simte picioarele și cade, iar partea de jos a corpului său pare că nu mai există, iar când o vede pe femeie aplecată asupra lui cu toporul în mână își spune că l-a tăiat în două și urlă plin de groază, încă poate să-și ridice brațele ca să-și protejeze capul și iarăși urlă, nu, strigă el, dar a doua lovitură se înfige în pieptul lui și gura i se umple de sânge și se îneacă scuturându-și capul, și ultimul lucru pe care îl vede este vârful unui arbore curbat de vânt, bolta cerului plumburie ridicată deasupra lui, acum devenită neagră.

30

Louise s-a trezit devreme, ca de obicei, ca în dimineața unei zile de muncă. Sâmbăta se răsfață cu o oră de somn suplimentară și uneori Sam e cel care vine să o trezească. Louise s-a trezit devreme pentru a profita cât mai mult de această zi. Pentru a se gândi. Pentru a savura. Nu înțelege ce se întâmplă. Nu ştie de ce a început să creadă. A încercat să lupte împotriva acestei alunecări dulci în care o împingea poate imensa ei oboseală, în care a fost târâtă tară să vrea, apăsând-o pe umeri și anihilând greutatea tuturor acestor ani. A mai alunecat și cu alte ocazii pe astfel de pante, excitată de viteză, și-a dat drumul în căderi pe care le credea libere, precum Alice în acel puț, doar pentru a sfârși pe fundul unei gropi sordide, în întuneric.

Dar azi, în această sâmbătă, Louise s-a trezit devreme, cu o nerăbdare în suflet. Așa cum ne trezim mai devreme în ziua de Crăciun pentru a merge sub brad. Îi e ciudă că are o astfel de dorință infantilă. Ai treizeci de ani, calmează-te. Moş Crăciun nu există.

L-a privit pe Sam dormind în dezordinea patului său răvășit. I-a tras cearșaful peste umeri. A simțit dorința să-l ia în brațe și să meargă împreună în bucătărie unde se iveau zorile, dar a preferat să-l lase să se recupereze. Noaptea asta a avut din nou un vis urât. Ca în toate nopțile, de o săptămână încoace, din seara în care…

Trebuie să-l îndepărteze de coşmarurile lui. Trebuie să plece, a venit momentul. Să emigreze, ca toți oamenii aceia care nu mai pot să trăiască acolo unde s-au născut. Care nu mai pot deloc să trăiască uneori.

Pregătea o geantă mare când s-a trezit băiatul. Cum el își băga nasul, fără să zică nimic, în ceea ce punea ea în bagaj, i-a spus că urmau să plece în weekend. El s-a dus să-și caute ursul albastru și l-a îndesat în geantă. Apoi i-a spus că un prieten o să vină să-i ia înainte de prânz. O să vezi. E foarte drăguț și cu adevărat puternic.

Louise s-a așezat pe canapea și acum așteaptă. Telefonul e așezat în fața ei. Sam e ghemuit pe covor și organizează o bătălie cu soldățeii lui, scoțând mici zgomote cu gura și făcând gesturi mari, atunci când aceștia sar în fața adversarului.

Louise așteaptă. Televizorul mut își difuzează culorile animate. Privește ora. Aproape ora 15:00. Nu mai rezistă și sună.

Îi răspunde o voce pe care nu o recunoaște. Jourdan? Nu, nu este Jourdan. Sunt căpitanul Elissalde, de la Poliția Judiciară. Cine vrea să vorbească cu el? Louise, da?

Louise închide. Sam s-a oprit din joc, o fixează cu privirea și vine să se ghemuiască lângă ea.

Nu o să plâng.

HERVE LE CORRE
Trecând prin noapte

Louise are treizeci de ani. După ce părinții ei au murit într-un accident, ea a alunecat pe panta drogurilor și alcoolului. Acum locuiește singură cu fiul ei Sam, în vârstă de opt ani, care e singura ei lumină din viață. Este hărțuită de fostul el iubit care, într-o zi, o agresează atât de violent încât o lasă în stare gravă. Cazul îi este încredințat unei echipe conduse de comandantul Jourdan, care nu rămâne indiferent la situația Louisei.

În același timp, în Bordeaux umblă liber un ucigaș de femei, un individ impulsiv, imprevizibil, profund tulburat.

Iar în mijlocul acestor două povești se află Jourdan, un polițist posac și tăcut, un cunoscător al nopții, un om atât de chinuit de fantomele trecutului încât cu greu mai are loc în suflet și pentru cei vii.

„Hervé Le Corre (…) semnează o nouă bijuterie despre dezordinea din lumea de azi, în care speranța rezistă până la ultima pagină, tulburătoare.”

Le Point

„Scriitura lui Hervé Le Corre are o muzicalitate care frizează poeticul. Este un portretist desăvârșit.”

Le Monde

„O călătorie plină de disperare la capătul nopții, concepută de un maestru al genului.”

Télérama

HERVÉ LE CORRE

Trecând prin noapte

Louise are treizeci de ani. După ce părinţii ei au murit într-un accident, ea a alunecat pe panta drogurilor şi alcoolului. Acum locuieşte singură cu fiul ei Sam, în vârstă de opt ani, care e singura ei lumină din viaţă. Este hărţuită de fostul ei iubit care, într-o zi, o agresează atât de violent încât o lasă în stare gravă. Cazul îi este încredinţat unei echipe conduse de comandantul Jourdan, care nu rămâne indiferent la situaţia Louisei.

În acelaşi timp, în Bordeaux umblă liber un ucigaş de femei, un individ impulsiv, imprevizibil, profund tulburat.

Iar în mijlocul acestor două poveşti se află Jourdan, un poliţist posac şi tăcut, un cunoscător al nopţii, un om atât de chinuit de fantomele trecutului încât cu greu mai are loc în suflet şi pentru cei vii.

„Hervé Le Corre (...) semnează o nouă bijuterie despre dezordinea din lumea de azi, în care speranţa rezistă până la ultima pagină, tulburătoare."

Le Point

„Scriitura lui Hervé Le Corre are o muzicalitate care frizează poeticul. Este un portretist desăvârşit."

Le Monde

„O călătorie plină de disperare la capătul nopţii, concepută de un maestru al genului."

Télérama

ISBN 978-630-6542

9 786306 54217

CRIME SCENE PRESS

[1] Yéyé este denumirea unui stil de muzică pop, apărut în sud-vestul Europei la începutul anilor 60. Termenul franțuzesc *yéyé* este derivat din englezescul „*yeah*! *yeah*!”. (*n. trad.*)

[2] Mamă, mi-e frig, ține-mă în brațe, Mămico, te iubesc mult. (lb. span.) (*n. trad.*)

[3] Este vorba despre poezia *Reversibilitate* de Charles Baudelaire (*Réversibilité* în original), tradusă în limba română de I. Gr. Perieţeanu, în volumul *Florile Răului* apărut la Editura pentru Literatură Universală, 1968. (*n. trad.*)

[4] GIGN – Groupe d'Intervention de la Gendarmerie Nationale – Grupul de Intervenție al Jandarmeriei Naționale este o unitate de elită a Jandarmeriei Naționale din Franța. (*n. trad.*)

[5] SRPJ – Service Régional de la Police Judiciaire – Serviciul Regional al Poliției Judiciare (*n. trad*)

[6] Carte pentru copii – Fabuloasele ore ale lui Jacominus Gainsborough, de Rebecca Dautremer. (*n. trad.*)

[7] IGPN – Inspection Générale Police Nationale – Inspecția Generală a Poliției Naționale. (n, *trad.*)

[8] Autorul face referire la manifestațiile Vestelor Galbene. (*n. trad.*)

[9] Bassin de la Villette – cel mai mare lac artificial din Paris. (*n. red.*)

[10] PTS – Police Technique Scientifique – secția Criminalistică. (*n. trad.*)

[11] Procedură pentru cererea de azil în Franța. (*n. trad.*)

[12] GIPN – Grupul de Intervenție al Poliției Naționale. (*n. trad.*)

[13] BAC – Brigada Anti-Criminalitate, o secție a Poliției Naționale Franceze ale cărei intervenții au fost uneori controversate din cauza violenței de care au dat dovadă (*n. trad.*)

[14] Pieței de jos, căreia autoritățile publice franceze i-au acordat un statut special. (*n. red.*)

[15] SALVAC – Sistem de analiză a legăturilor violenței legate de criminalitate. (*n. trad.*)

[16] OCRVP – Oficiul Central pentru Reprimarea Violenței împotriva Persoanelor. (*n. trad.*)

[17] BRI – Bureau de Recherche et d'Intervention – Biroul de Cercetare și Intervenție este o unitate specială a poliției franceze, specializată în lupta împotriva terorismului și a crimei organizate. (*n. trad.*)

[18] CHU – Centre Hospitalier Universitaire – Spital Universitar. (*n. trad.*)

[19] Autorul face referire la cunoscuta poezie a scriitorului Jacques Prévert, *Barbara*. (*n. trad.*)

Table of Contents

Table of Contents